

FETE ÎNARMATE CU SĂBII

CUM SĂ-ȚI PORȚI CRUCEA
CA UN EROU

A blue flag is draped over a sword, which is positioned vertically on the right side of the image. The sword has a silver hilt and a silver blade. The background is a light blue sky.

LISA BEVERE

Dragelor,

Nu este vremea să vă retrageți cu frică; este o vreme în care noi, ca trup al lui Hristos, să ne ridicăm și să radiem de iubire. Este vremea să ne luăm săbiile spirituale și să le folosim pentru a conecta cerul cu pământul. Sabia Cuvântului lui Dumnezeu va separa motivațiile lumești de dorințele cerului. Este vremea ca femeile să redevină eroinele pe care Dumnezeu le-a creat - curajoase, cu discernământ, iertătoare și înțelepte, pentru a avea impact și a schimba această generație și pe cele viitoare pentru El.

Domnul a așezat pe inima mea dorința de a împărtăși acest mesaj cu voi și cu alte lidere din lumea întreagă. Vă rog să îl primiți împreună cu dragostea și susținerea mea. Cred că el vă va propulsa pe voi și pe cele care vă sunt încredințate vouă în împlinirea scopului, autorității și destinului divin.

Acest mesaj m-a inspirat și m-a provocat să fac mai mult pentru Hristos, să mă ridic și să inspir o generație de fii și fiice ale lui Dumnezeu pentru a-și folosi ceea ce au deja, spre a aduce o schimbare în sfera lor de influență și în lumea întreagă.

Ascultați-L pe Duhul Sfânt pe măsură ce vă purtați crucea dăruită celor care așteaptă cu răbdare.

Lisa Bevere

LisaBevere@gmail.com

teach reach rescue
**Messenger
International**
MessengerInternational.org

APRECIERI

pentru cartea *Fete înarmate cu săbii*

Femei, treceți la arme! Cartea aceasta vă va înnoi tăria în vreme ce vă pregătiți să vă purtați luptele, înarmate cu adevărul lui Dumnezeu. Veți fi provocate și inspirate citind cartea *Fete înarmate cu săbii*.

—CRAIG și AMY GROESCHEL,
păstori ai LifeChurch.tv, din Edmond, Oklahoma

Lisa Bevere este una dintre vocile cele mai puternice folosite de Dumnezeu în această perioadă a istoriei. Inima ei bate pentru Împăratul nostru și pentru Împărăția Lui, fiind chemată să le învețe pe ficele Sale cum să se ridice și să își trăiască destinul.

—SHEILA WALSH,
autoarea cărții *God Loves Broken People*

Lisa Bevere a inspirat femeile de pretutindeni cu pasiunea ei de a-L sluji pe Cristos și de a lupta pentru extinderea Împărăției Lui. În cartea *Fete înarmate cu săbii* veți fi provocate să vă alăturați oștirii creștinilor care înaintează prin credință. Nu vă lăsați scoase din luptă! Rămâneți tari și veți avea parte de biruință!

—STEVEN și HOLLY FURTICK,
păstori ai Elevation Church, Charlotte, Carolina de Nord

Cartea *Fete înarmate cu săbii* constituie o declarație profetică pentru vremurile noastre, chemând ficele lui Dumnezeu să mănuiască pline de pricepere sabia Cuvântului Său. Lisa Bevere are de la Dumnezeu mandatul de a ne dezvălui tăria, aducând astfel vindecare, neprihănire și restaurare lumii noastre. Citiți cartea aceasta, luând seama la următorul avertisment: sunteți pe cale să vă angajați în trăirea unei vieți temerare și pline de putere!

—CHRISTINE CAINE,
autoarea cărții *Undaunted*, inițiatoarea Campaniei A21

Cartea *Fete înarmate cu săbii* este una profetică, biblică, plină de învățăminte profunde și provocatoare! Nu veți găsi în ea discursuri dulcele, menite să vă stârnească entuziasmul, ci un conținut plin de putere, util deopotrivă pentru femei și bărbați. Suntem încântați de cartea aceasta și de potențialul ei impact pentru biserica din lumea întreagă.

—JUDAH și CHELSEA SMITH,
păstori ai City Church, în Kirkland, Washington

În timp ce veți citi cartea *Fete înarmate cu săbii* veți primi împuternicirea de a vă înfrunta provocările cu îndrăzneală și de a învăța să trăiți asemeni unor eroine.

—ROBERT și DEBBIE MORRIS, păstori la Gateway Church, în Dallas, Texas, și coautori ai cărții *The Blessed Marriage*

Trăim o perioadă uimitoare a istoriei; există atât de multă durere, suferință și chin astăzi în lumea noastră, dar, în același timp, avem în față o oportunitate atât de mare de a aduce schimbarea și de a ne face părtași soluției. În stilul ei unic, Lisa Bevere le încurajează pe ficele Împăratului să înțeleagă faptul că iau parte la o bătlie epeiceă și că trebuie să fie pregătite. Nu e momentul să dea înapoi! Citiți *Fete înarmate cu săbii* și alăturați-vă oștirii tot mai mari de femei care se ridică pline de putere în lumea noastră!

—HOLLY WAGNER, fondatoarea organizației
GodChicks și autoarea cărții *Warrior Chicks*

În cartea *Fete înarmate cu săbii*, Lisa Bevere scoate iarăși la iveală eroina dinăuntrul nostru și ne încurajează să devenim ceea ce Dumnezeu ne-a creat să fim. Râvna ei de a vedea Biserica unită și supusă Cuvântului divin e plină de vervă și în măsură să-i inspire pe cititori. Oriunde v-ați afla în viață, mesajul acesta vă va ajuta să vă ascuțiți din nou sabia și să înfrunțați luptele de fiecare zi animate de curaj și adevăr.

—STOVALL și KERRI WEEMS,
păstori ai Celebration Church, în Jacksonville, Florida

„Cuvântul lui Dumnezeu e sabia Lui.” Îmi place analogia aceasta. Cu ajutorul unor concepte și analogii scilipitoare, Lisa a izbutit cu măiestrie să semene entuziasmul în ce privește „conștientizarea intuitivă a următoarei mișcări a vrăjmașului”.

—DR. CAROLINE LEAF, specialistă în neuroștiința cognitivă și patologia comunicării, autoarea cărții *Who Switched Off My Brain?*

Fete înarmate cu săbii constituie o mostră strălucită a abilității cu care a înzestrat-o Dumnezeu pe Lisa Bevere pentru a încuraja și pregăti femeile în vederea restaurării, reechipării și re poziționării lor, ca să ocupe locul care le revine în această bătălie epopeică și să îl înfrângă pe vrăjmașul care și-a îndreptat mereu atacurile asupra lor în cursul istoriei.

—CHRIS și JOY HILL, păstori ai Bisericii Potter's House din Denver, Colorado

Am avut privilegiul de a o găzdui deseori pe Lisa Bevere în cadrul emisiunii noastre, *Life Today*. În cursul anilor de slujire desfășurată în lumea întreagă, inclusiv în Asia, unde s-a alăturat echipei noastre misionare pentru a ajuta femeile care au devenit victime ale traficului de carne vie, a ajuns să cunoască prea bine bătăliile care pot fi câștigate doar cu sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Mesajul ei va inspira și va pregăti îndeosebi femeile în vederea războiului spiritual.

—JAMES și BETTY ROBINSON,
LIFE Outreach International

LISA BEVERE

AUTOAREA CĂRȚII
TREZIREA LEOAICEI

MEDGIDIA, 2015

Editor: **Vasilică Croitor**
Traducător: **Veronica Oniga**
Tehnoredactor: **Irina Solomon**

© 2015 Messenger International
www.MessengerInternational.org
Originally published in English under the title:
Girls With Swords. How to Carry Your Cross Like A Hero
by Lisa Bevere.

Resurse adiționale pot fi descărcate în limba română:
www.CloudLibrary.org

Pentru a contacta autoarea:
LisaBevere@ymail.com

Tipărit în România
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice altă formă, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a Editurii Succeed Publishing. Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

Editura Succeed Publishing
Medgidia, str. Independenței, nr. 5
Jud. Constanța, cod: 905600
Tel: 0744 623909
comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BEVERE, LISA

Fete înarmate cu săbii : cum să vă purtați crucea
asemeni unor eroine / Lisa Bevere ;
trad.: Veronica Oniga ; ed.: Vasilică Croitor. -
Medgidia : Succeed Publishing, 2015
ISBN 978-606-8218-63-2
I. Oniga, Veronica (trad.)
II. Croitor, Vasilică (ed.)
284.57:3-055.2

*Tuturor surorilor mele de arme care sunt
gata să-și ridice glasul și să intre în luptă,
rotindu-și crucea ca pe o sabie.*

*Voi sunteți fiicele unui Războinic viteaz și
nobil, al cărui cuvânt etern și creator de pe
buzele voastre ia chipul unei săbii vii, de
neînving în mâna voastră.*

*Vouă vi s-a încredințat o armă fără
seamăn, într-o vreme ca nicio alta.*

*Mânuiți-o cu dibăcie, cu înțelepciune, în
dragoste și loviți cu încredere.*

*„De acum încolo, oamenii sunt săbiile Mele.”
—Zaharia 9:13 (traducerea MSG)*

Cuprins

Cuvânt înainte	11
Termeni folosiți în arta duelului	13

PARTEA ÎNTÂI: ALESE

1. Voi sunteți o țintă	17
2. Făurirea unei săbii.....	29
3. Ați putea fi niște eroine	44
4. Câmpul deătălie	60
5. Crucea ca o sabie.....	69

PARTEA A DOUA: ECHIPATE

6. Devenind niște luptătoare.....	85
7. Făurirea unei săbii.....	107

PARTEA A TREIA: ÎNARMATE

8. Cuvinte ca niște săbii	121
9. Sabia secerișului	136
10. Sabia luminii.....	147

11. Sabia cântecului	159
12. Sabia tăcerii.....	166
13. Sabia iertării și a restaurării	181

PARTEA A PATRA: ÎMPUTERNICITE

14. Purtarea crucii	199
15. NOTE.....	211

Cuvânt înainte

Este una să deținem o sabie și cu totul alta să știm cum s-o mânuim.

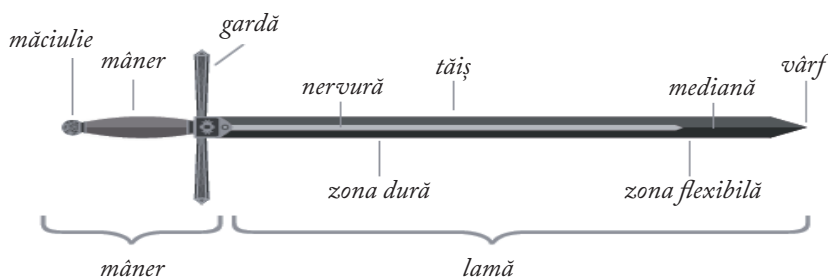
Fiecărui copil al lui Dumnezeu i s-a încredințat o sabie: sabia Duhului. Noi suntem războinici însărcinați să mânuiască arma cea mai puternică din univers. Domnul și modelul nostru, Isus Cristos, este Sabia întrupată a Duhului. Cu două milenii în urmă, El a mânuit sabia aceasta și a schimbat lumea. Cu aceeași sabie Își va supune într-o zi popoarele. Însă acum ne spune fiecăruia în parte: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

Există azi o generație de fice (și de fii) care se ridică pentru a arăta lumii puterea magnifică a Împăratului nostru. Acești războinici vor aduce schimbări în lumea din jurul lor, mânuind cu dibăcie sabia care le-a fost dată. Dumnezeu i-a dat soției mele, Lisa, un mesaj puternic, menit să le pregătească pe ficele Sale (dar și pe fiii Lui) să folosească ceea ce au deja, pentru a produce schimbări în sfera lor de influență.

Am avut privilegiul de a fi căsătorit de mai bine de treizeci de ani cu această femeie grozavă, care e o slujitoare a lui Dumnezeu. Am fost martorul transformării ei dintr-o participantă sfoasă, temătoare la programele bisericii, care se ferea de confruntări, într-o fică luptătoare a Regelui nostru. E un adevărat privilegiu să o cunosc pe această doamnă și să lucrez alături de ea. Eu însumi învăț atât de multe din ceea ce îi descoperă ei Dumnezeu.

Știu că această carte vă va învăța să folosiți ceea ce aveți deja. Nu vă numărați printre cei care doar dețin o sabie. Fiți luptătoare iscusite, care aduc schimbarea în lumea lor.

—John Bevere, autor de succes și predicator

Termeni folosiți în arta duelului

Croisé: pararea și riposta făcute dintr-o singură mișcare, blocând atacul, deviind lovitura adversarului cu ajutorul sabiei folosite drept pârghie și lovind fără a întrerupe contactul celor două lame.

En garde: postură deopotrivă defensivă și ofensivă, care denotă pregătirea pentru luptă.

Fentă: manevră menită să provoace reacția adversarului, inducându-l în eroare și făcându-l să creadă că urmează să fie atacat.

Fandare: mișcare ofensivă care urmărește lovirea adversarului.

Parare: devierea lamei armei adversarului printr-o mișcare defensivă.

Ripostă: contraatacul care urmează parării reușite a loviturii adversarului.

PARTEA ÎNTÂI

A L E S E

1

Voi sunteți o țintă

Creștinismul este o luptă, nu un vis.

—Wendell Phillips

Într-o lume dominată deja de violență, s-ar putea să vă întrebați de ce îndemn femeile de toate vârstele să pună mâna pe arme și să intre în luptă. Pe măsură ce veți citi pagină după pagină, sper că veți descoperi numeroasele motive pentru care nu există vreun teritoriu neutru. Noi nu trăim *prin* brutalitatea sabiei, dar a venit vremea să trăim *prin* puterea ei.

Cel dintâi motiv pentru care avem nevoie de o sabie este acela că suntem părtașe unei bătălii epopeice, fie că realizăm faptul acesta, fie că nu, iar Dumnezeu nu vrea ca fiecele Lui să fie neînarmate sau luate pe nepregătite.

Nevoia stringentă a abordării directe a acestor subiecte mi-a sărit în ochi într-un mod neașteptat. Era la începutul lui iunie, în vara anului 2010, când tocmai mă întorsesem acasă după un turneu de patru săptămâni desfășurat în cinci țări, unde fusesem invitată să vorbesc la diferite evenimente. Țările vizitate nu erau învecinate, astfel că, pentru a ajunge din una în alta, am avut de străbătut meridiane, de schimbat fusul orar și de trecut dintr-o emisferă în alta.

Copleșită de oboseala acumulată, mă plimbam amorțită prin casă când mi-am dat seama că eram doar în compania fiului meu

celui mai tânăr, Arden. Când m-am apropiat de el, mi-a făcut semn să mă așez alături, pe canapea, să urmărim împreună filmul la care se uita. Încântată să mă cuibăresc lângă el, m-am instalat pe canapea și l-am întrebat:

– La ce te uiți?

– La *Terminator*, mi-a răspuns el.

Înainte să spunei ceva, urmărești-mă încă puțin. Nu fac reclamă filmului și nici nu vă sugerez să-l vizionați. Eu am văzut o versiune a originalului editată pentru televiziune dar, cu toate acestea, calitatea era îngrozitoare, tipică anilor optzeci! Însă, în ciuda coafurilor ridicole, a coloanei sonore care lăsa de dorit și a jocului slab al actorilor, am găsit în film ceva ce merită menționat aici, fiindcă surprinde foarte bine *motivația* din spatele călătoriei parcurse de cartea aceasta.

În cazul în care nu sunteți familiarizați cu acțiunea filmului *Terminator*, îngăduiți-mi să vă fac un rezumat. Pelicula surprinde povestea Sarei Connor, o chelneriță care duce o existență plicticoasă, câtuși de puțin palpitantă, dar animată de speranța că, într-o bună zi, o va găsi dragostea. Fiecare douăzeci și patru de ore din viața ei se derulează după același model: în timpul zilei servește clienții cu pizza și cafea, iar seara speră că vreunul dintre băieții cu care are aranjată o întâlnire se va dovedi a fi Făt Frumos. Ziua muncește, seara așteaptă.

Acest tipar previzibil e dat peste cap odată cu apariția unui asasin venit din viitor. Eroina noastră, Sarah, își dă seama că s-ar putea să fie în pericol când află că mai multe femei care purtau același nume ca și ea fuseseră ucise.

Asasinul-robot, al cărui rol era jucat de Arnold Schwarzenegger, fostul guvernator al statului California și fostul soț al Mariei Shriver, călătorește în timp și avea ca țintă eliminarea oricărei femei care purta numele de Sarah Connor. Se pare că nu există nicio șansă ca acest cyborg asasin să dea greș. Pe lângă forța și abilitățile de procesare ale unui robot, e înarmat cu cele mai grozave arme automate. În plus, deține ceea ce constituia apogeul bazelor de date din anii optzeci: o foaie ruptă din cartea de telefon, cu numărul și adresa tuturor femeilor cu numele Sarah Connor care locuiau în zona aflată în atenția lui.

Pe măsură ce ucigașul acesta futurist lichidează una câte una femeile cu numele de Sarah de pe lista lui, pe eroina noastră o cuprinde îngrijorarea.

După ce se întoarce de la serviciu în apartamentul în care locuiește împreună cu o prietenă, un mesaj înregistrat pe telefon îi dă de știre că întâlnirea programată pentru seara aceea fusese anulată, așa că hotărâște să meargă la un club. Se gândea că, astfel, dacă amenințarea era reală, se va putea ascunde în mulțime. Nu trece mult până când asasinul îi dă de urmă și, după o scurtă vizită în apartamentul ei, Arnold apare la club, unde provoacă un adevărat măcel. Haosul, vărsarea de sânge și țipetele domină scena, în vreme ce toți cei aflați în încăpere caută să scape. Dar, stați o clipă: drama aceasta întunecată include încă un actor.

Odată cu asasinul sosit din viitor își face apariție și protectorul ei venit din aceeași lume, făcându-i o ofertă de nerefuzat: „Vino cu mine dacă vrei să scapi cu viață!”

Sarei nu îi trebuie mult să aleagă între cele două opțiuni, fiindcă își dorea să trăiască. Iese în goană din bar și sare în mașină, lângă un necunoscut, alături de care caută să scape. Însă asasinul e neobosit, astfel că în scenele următoare are loc o urmărire desfășurată în mare viteză. Gloanțele fac țândări geamurile mașinii și vără groaza în inima tinerei. Ori încotro o apucă și orice fac, nu izbutesc să îl lase în urmă pe atacatorul sosit din viitor.

Această chelneriță liniștită, aflată în căutarea unei relații stabile, nu înțelege de ce se dă în jurul ei o asemenea luptă crâncenă. În timp ce gloanțele șuieră din toate părțile și în jur se ciocnesc mașini, protectorul ei începe să îi spună *cine este ea*. Îi povestește că, în viitor, de numele ei se lega o adevărată legendă și că o armată întreagă pornea la luptă înarmată cu strategiile și planurile transmise de ea fiului ei. În viitor, ea făcea parte dintr-o luptă eroică împotriva dușmanului întregii omeniri.

Sarei nu îi vine să creadă că e implicată într-o asemenea poveste absurdă și este convinsă că fusese confundată cu altcineva. Nu exista niciun temei ca ea să fie privită drept o amenințare în prezent ori în viitor! Încercând să limpezească lucrurile, Sarah respinge afirmațiile protectorului ei din viitor, spunându-i că ea nu era o eroină... ci doar o chelneriță! Nu avea nici măcar un prieten, deci,

de bună seamă nu putea avea un fiu! Coșmarul acela nu putea fi decât o gravă greșeală; fusese confundată cu altcineva!

Dar protectorul ei insistă că ea era eroina Sarah Connor și că misiunea lui era aceea de a o pregăti și proteja. Copleșită de tot ce se petrecea, Sarah strigă dintr-o dată: „Dar eu n-am făcut nimic!”

Protectorul ei îi răspunde: „Nu, dar vei face!”

În clipa aceea, cum ședeam pe canapea lângă fiul meu, am fost captivată de cuvintele auzite. Replica venită dintr-un film realizat cu decenii în urmă: „Nu, dar vei face!” m-a făcut să înțeleg că vrăjmașul nostru știe deseori cine suntem, înainte chiar ca noi să ne descoperim identitatea. Este vremea ca fiecare dintre noi să înțeleagă cele două lucruri pe care le-a aflat Sarah în seara aceea. Preaiubitelor,

1. Voi sunteți o țintă.
2. Voi ați putea fi niște eroine.

Spun *ați putea*, fiindcă alegerea vă aparține în final.

O țintă

Să abordăm întâi prima idee, aceea că voi sunteți niște ținte.

Dacă sunteți creștine, atunci sunteți o țintă a Satanei, a vrăjmașului sufletului nostru, prințul întinericului. Nu aveți de ales în privința aceasta. În lumea noastră există o forță foarte reală, bine structurată, care luptă împotriva tuturor celor care reprezintă lumina și viața lui Dumnezeu.

Este important, așadar, să știți ce înseamnă să fiți ținte.

În acest context, sinonimele cuvântului *țintă* sunt: *aspirație, scop, obiectiv, țel, final și intenție*.

Satana are drept obiectiv distragerea voastră *de la ceea ce sunteți cu adevărat și de la scopul real al vieții voastre*. Țelul lui este de a vă ademeni să vă abateți de pe cărarea vieții, a tăriei și autorității, pentru a o apuca pe una care duce la pieire.

Pentru a vă apropia de ideea aceasta a trăirii unei vieți de eroine, trebuie să vă însușiți o perspectivă nouă, care poate vă este întrucâtva străină, dar care e nespus mai serioasă decât o replică dintr-un film. Căci, într-adevăr, un vrăjmaș întunecat și setos de sânge și-a dat deja seama cine sunteți. El vă cunoaște potențialul și caută fără încetare să vă umbrească viitorul. Cred că *atacurile lui împotriva vieții voastre au mai mult de-a face cu ceea ce ați putea fi în viitor decât cu ceea ce ați fost în trecut.*

Vedeți, aidoma asasinului din viitor prezentat în filmul *Terminator*, vrăjmașul are numele vostru. Nu îngăduiți acestui fapt să vă înspăimânte. Trageți adânc aer în piept și înțelegeți că voi trăiți cu un scop. Nu vă lăsați cuprinse de o stare paranoică și nu priviți faptul că sunteți o țintă ca pe o ofensivă personală împotriva voastră, fiindcă nu este. Atacul se îndreaptă împotriva tuturor. Vrăjmașul sufletului nostru nu privește lupta ca pe una personală, ci ca pe o afacere bună.

Nimeni nu lansează un asalt pe scară largă, sistematic împotriva a ceva ce nu este considerat a fi o amenințare. Voi purtați același nume ca și mine: cel de creștine. Apelativul acesta reprezintă mai mult decât apartenența la un grup religios; el înseamnă „cel uns”. Voi sunteți fice preaiubite, de viță regească ale Dumnezeuului celui Preaînalt. Poate că abordarea vrăjmașului diferă în cazul fiecăreia dintre noi, însă el va face tot ce îi stă în putință pentru a vă împiedica să vă atingeți destinul ceresc, pentru a vă stăvili creșterea și pentru a-și împlini planurile cu viața voastră. Nu există fice ale Regelui ferite de aceste atacuri și nu vă închipuiți că vârsta, situația financiară sau statutul marital vă fac imune.

Lupta nu se îndreaptă doar împotriva unora și, sincere să fim, nici măcar nu este lupta noastră, ci a Domnului. Noi suntem armele luminii Lui într-o lume a întunecimii.

Întregul curs al istoriei omenirii poate depinde de schimbarea inimii unui singur și umil individ. ... Căci în mintea și sufletul solitar al individului se poartă bătălia dintre bine și rău, care e câștigată sau pierdută în cele din urmă.

—M. SCOTT PECK

Femeile în postura de războinice

Faptul că sunteți femei face din voi o țintă mai specifică și un adversar demn de luat în seamă al celui rău.

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei (Geneza 3:15).

Vrăjmășia înseamnă o ură adânc înrădăcinată și o ostilitate ireconciliabilă. Aceasta descrie o scindare atât de profundă, încât, cu fiecare generație, ostilitatea și ura Satanei se adâncesc, pe măsură ce se vede tot mai presat de scurtarea timpului care-i rămâne la dispoziție. Atacul lui îndreptat împotriva femeilor și a copiilor nu a fost niciodată mai mârșav, mai vădit și mai răspândit.

Dovada de netăgăduit a acestui fapt se găsește în estimarea moderată potrivit căreia cincizeci de milioane de femei lipsesc în prezent din lumea noastră. La ce mă refer când folosesc termenul *lipsesc*? Aceste fiice s-au dus. Nu le vom vedea niciodată.

Motivul principal al dispariției lor este legat de practica uciderii bazate pe sexul copilului. Dacă genocidul presupune masacrarea unui grup rasial, național, politic sau cultural, practica menționată anterior înseamnă masacrul determinat de sexul victimelor. În cartea sa publicată recent, *Unnatural Selection*, autoarea Mara Hvistendahl citează statistici care surprind această grozăvie: probabil că peste o sută șaiszeci de milioane de fete numai din Asia nu ajung niciodată să vadă lumina zilei, fiindcă viața le este curmată prin avort.¹

În țări precum China, India și Pakistan, dar și în unele din Africa, faptul că un prunc adus pe lume este fată îi pune viața în primejdie. Poate însemna că fiica aceea va fi abuzată, vândută, neglijată sau că va fi ucisă pentru apărarea onoarei familiei.

Praiubitelor, nu vă înșelați crezând că sunteți în siguranță prin simplul fapt că nu trăiți într-o țară de felul acesta. Cifrele nu mint. Locul nașterii voastre înseamnă doar că veți fi atacate în alt fel. Vrăjmașul vă va lovi din altă direcție și cred că el se străduiește deja din răspuțeri să vă distragă, așa încât să nu ajungeți niciodată să împliniți planul lui Dumnezeu pentru viața voastră.

Nu vă împărtășesc aceste aspecte ca să vă înspăimânt. Aș vrea să cunoașteți greutatea momentului pe care îl trăiți voi în istorie. Ca fiece ale acestei epoci, voi sunteți niște ținte ale celui rău. Factorul eroic ține de alegerea voastră. Dacă nu aveți perspectiva corectă, veți privi aceste atacuri îndreptate împotriva genului sau credinței voastre ca pe unele personale și veți reacționa la nivel personal. Însă imaginea de ansamblu este nespus mai vastă. Nu aveți cum și nici nu ar trebui să încercați să purtați pe cont propriu bătălia aceasta. Conflictul va necesita strategia și sprijinul cerului. Deși începe cu răspunsul nostru individual, acesta din urmă nu va fi niciodată de ajuns. Fiecare dintre noi trebuie să fie înarmată cu resursele veșnice și pregătită să lucreze cot la cot cu alte femei.

Oricât de înfiorătoare ar fi cifrele, ele nu fac decât să dezvăluie o întunecime și mai adâncă. E vremea să vă ridicați ochii și să vă puneți glasul în slujba a ceea ce vrea cerul să spună în acest vid. Cursul istoriei este stabilit. De o parte, vedem un vrăjmaș neobosit și plin de cruzime, care caută fără încetare să ne nimicească, iar de cealaltă, pe magnificul Prinț al dragostei nețărmurite, care urmărește cu aceeași hotărâre ca voi să deveniți tot ce v-a creat El să fiți. Isus, Prințul cerului, vă va iubi întotdeauna. Dragostea Lui nu cunoaște sfârșit și este chiar mai neobosită ca vrăjmășia celui ce vă dorește pieirea. Întrebarea care se ridică acum e legată de rolul pe care alegeți să îl jucați în această bătălie. Veți fi niște civili neînarmați, niște victime, prizoniere de război sau eroine?

În timp ce vă gândiți la hotărârea pe care urmează să o luați, vă rog să țineți cont de următorul adevăr: aici nu există teren neutru unde să fiți în siguranță. E doar o chestiune de timp până când va trebui să vă alăturați unei părți sau alteia. Este întotdeauna de preferat să vă hotărâți dinainte poziția, alegând cu bună știință, decât să lăsați alegerea să se petreacă automat, din pricina pasivității voastre. Nu uitați, Dumnezeu *v-a ales chiar înainte de întemeierea lumii*.

În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăduit în Cristos. Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în el și ați fost pecetluit cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui (Efeseni 1:11-14).

Din câte înțeleg eu, la finalul istoriei totul va deveni foarte simplu. Vor fi doar oameni în clocot sau reci, puternici sau slabi, implicați sau nepăsători, ostași sau trădători, liberi sau prizonieri, eroi sau victime.

Știu că alegerile acestea presupun un tablou alb-negru, fără nuanțe de gri, căci ele sunt menite să evidențieze caracterul urgent al poziției care vă revine vouă, ca femei. Nu vreau să vă dau de înțeles că vă aflați sub amenințarea iminentă a eliminării, ci doar să subliniez nevoia disperată a răspunsului nostru constructiv, proactiv. Nu este acum momentul să rămâneți în necunoștință de cauză și neînarmate; aceasta este și rațiunea scrierii cărții de față.

În timp ce lucram la ea, am recitat cartea *Scrisorile lui Zgândărilă*, a lui C.S. Lewis, care zugrăvește corespondența imaginară dintre un demon tânăr și superiorul lui, care încearcă să ademenească un tânăr. Ingeniozitatea cărții stă în aceea că ne oferă o imagine a perspectivei vrăjmașului și a modului în care pervertește el adevărul, pentru a ne face să ne întoarcem împotriva lui Dumnezeu.

Într-unul dintre capitole, demonii se bucură că au izbutit să distorsioneze rolul femeii: „Totul e rezumat în rugăciunea pe care se spune că a rostit-o de curând o tânără: «O, Doamne, fă-mă o fată obișnuită din secolul al douăzecilea!» Mulțumită strădaniilor noastre, aceasta va ajunge tot mai mult să însemne: «Fă-mă o ușuratică, o imbecilă și o parazită.»”²

Îmi vine să plâng văzând ironia profetică a acestei cărți tipărite în 1942, întrucât ea surprinde cu adevărat starea prea multora dintre fiicele epocii noastre. Citind pasajul de mai sus, mi-au sărit în ochi patru cuvinte: *obișnuită*, *ușuratică*, *idioată* și *parazită*.

Mai întâi, să abordăm noțiunea de *obișnuit*. Când vă nașteți din nou, lăsați obișnuitul în urmă. Aceasta nu înseamnă că deveniți niște ființe ciudate sau anormale, ci doar că ați fost dezbrăcate de ceea ce este comun atunci când ați fost acoperite cu neprihănirea Lui. Deși trăiți în această etapă a istoriei, voi sunteți, în ultima instanță, fiice ale veșniciei.

Apoi, termenul *ușuratică* se referă la o femeie seducătoare și destrăbălată. Alte sinonime pentru el sunt cuvintele *târfă*, *prostituată*, *curvă*. Din păcate, acești termeni se regăsesc pretutindeni în cântecele culturii secolului nostru.

Cuvântul *idiot* a apărut la începutul anilor 1900, pentru a descrie o persoană cu coeficientul de inteligență al unui copil între opt și doisprezece ani. În contextul citatului din C.S. Lewis, cuvântul se referă la o generație de fice care refuză să se maturizeze și să treacă de la toanele de fată la înțelepciunea de femeie în toată firea.

În cele din urmă, cuvântul *parazit* descrie o persoană care trăiește fiind întreținută de alta, profitând de pe urma ei, fără a oferi nimic folositor în schimb. Aceasta este însăși antiteza a ceea ce ar trebui să reprezinte o fiică a lui Dumnezeu! Noi suntem chemate să trăim susținându-i pe alții și oferind oportunități celor defavorizați, nu profitând de pe urma altora. Dar priviți la copertele revistelor pentru femei expuse în apropierea caselor de marcat din supermarketurile noastre. Înaintarea în vârstă pare considerată o boală, în vreme ce tinerețea trecătoare și imaturitatea ostentativă sunt ridicate în slăvi. Bravura în domeniul relațiilor sexuale ia locul adevăratei intimități, în timp ce noi suntem îndemnate să ducem o viață extravagantă, acaparând tot ce putem în cursul ei. Cât de departe am ajuns de ceea ce eram menite să fim!

Această stare „normală, obișnuită” nu ne-a fost de mare folos și este evident că vrăjmașul nostru știe că am fost create pentru ceva mai mult. Cui vom îngădui să ne modeleze rugăciunile? Presiunea împrejurărilor în care ne găsim nu poate fi cea care ne dictează rugăciunile. Nu putem avea încredere nici în cultura noastră pentru a ne pune pe buze cuvintele potrivite. Rugăciunile noastre trebuie să își aibă obârșia în ceruri. Creatorul cerului și al Pământului este arhitectul și autorul vieții noastre. A venit vremea ca ficele secolului nostru să dea glas cuvintelor rostite în ceruri. Poate că năzuințele dinăuntrul vostru sunt atât de mari încât nu știți cum să le roștiți în cuvinte; iată, așadar, motivul pentru care aveți nevoie de o sabie.

Eu cred că, într-un fel sau în altul, voi tânjiți să fiți niște fice extraordinare și eroice ale Dumnezeului veșnic și preaînalt, care duc o viață neprihănită, se maturizează și trăiesc urmărind să-i întărească pe alții.

Unul dintre scopurile acestei cărți este de a vă ajuta să ajungeți la rugăciunile pline de îndrăzneală și credință, la săbiile care vor aborda în mod specific perioada istorică pe care o trăiți.

Vechile tactici

Acum nu e vremea să dăm înapoi, copleșite de teamă. E timpul să ne ridicăm și să propășim în dragoste. Când am devenit creștină, am aflat că Dumnezeu chiar avea un plan pentru viața mea. Acesta nu se referea doar la faptul că urma să mă bucur de altă destinație în viața de apoi. Am descoperit că viața mea avea importanță în prezent. Fusesem răscumpărată cu un mare preț, astfel că viața nu-mi mai aparținea, ca să o pot irosi după bunul plac. Dumnezeu vroia să devin tot ce mă crease El să fiu.

**Acum nu e vremea
să dăm înapoi,
copleșite de
teamă. E timpul
să ne ridicăm și
să propășim în
dragoste.**

Cea mai bună ofensivă și deopotrivă defensivă în fața strategiei celui rău stă în asumarea rolului pe care ni l-a încredințat Dumnezeu. Vrajmașul nu ne-a putut împiedica să venim în lumea aceasta. Nu trebuie să îngăduim acum vrăjmașului să înăbușe sămânța spirituală sădită de Dumnezeu înăuntrul nostru. Cel rău ne prigonește pentru că se teme de ceea ce am putea deveni. Nu uitați, prigonitorii sunt aspri, însă în același timp sunt și temători. Într-o anumită măsură se tem chiar de cei pe care caută să-i asuprească. Se tem că tăria voastră îi pune în pericol.

„Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară.” Și au pus peste ei isprăvnice, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses, ca să slujească de hambare lui faraon. *Dar, cu cât îl asupreau mai mult, cu atât se înmulțea și creștea; și s-au scârbit [le era groază] de copiii lui Israel* (Exod 1:10-12).

Văzând că asuprirea aceasta nu a izbutit să îi slăbească pe israeliți, faraonul a trecut la măsuri mai radicale: uciderea nou-născuților de parte bărbătească. Vedem, așadar, că aceste tactici ale vrăjmașului nu sunt noi, ci au un istoric străvechi. Scriptura consemnează două cazuri de ucidere a copiilor nou-născuți, îndreptate împotriva celor de parte bărbătească. Primul se întâlnește în cartea Exod, când faraonul Egiptului a poruncit moașelor evreice:

Când veți împlini slujba de moașe pe lângă femeile evreilor și le veți vedea pe scaunul de naștere, dacă este băiat, să-l omorâți; iar dacă este fată, s-o lăsați să trăiască (Exod 1:16).

Este important de observat că faraonul a poruncit uciderea băieților născuți în familiile evreilor chiar înainte de venirea pe lume a lui Moise. Oare să fi presimțit că se apropia vremea nașterii unui mare erou? Se temea vrăjmașul de o potențială răsccoală? Faraonul a adoptat o abordare menită să elimine cu totul ambele posibilități. Cu toate acestea, istoria ne arată că măsurile luate pe scară largă nu au putut împiedica nașterea lui Moise. Întorsătura sorții a făcut chiar ca el să fie crescut în siguranța casei lui faraon, ca un fiu al Egiptului.

Când Moise a descoperit cine era cu adevărat și care îi era menirea, Dumnezeu a întrebuițat pustia pentru a modela din el izbăvitorul care i-a condus pe israeliți spre tărâmul libertății, după trei sute de ani de robie egipteană. Deși faraonul ucisese o generație de fii (o oștire întreagă), Dumnezeu i-a contraatacat lovitura prin ridicarea unui lider care avea să izbăvească poporul și să lupte aprig pentru el.

Celălalt caz din Scriptură în care vrăjmașul a întrebuițat uciderea pruncilor a avut loc în vremea nașterii lui Isus. Când magii nu s-au mai întors pe la Irod, împăratul a poruncit uciderea tuturor băieților de la doi ani în jos.

Atunci Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s-a mâniat foarte tare și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Betleem și în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflate întocmai de la magi. Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: „Un țipăt s-a auzit în Rama, plângere și bocet mult: Rahela își jelea copiii și nu voia să fie mângâiată, *pentru că nu mai erau*” (Matei 2:16-18).

Ce cuvinte înfiorătoare: *...pentru că nu mai erau*. În cele două relatări biblice, cârmuitorii lumii acesteia, cuprinși de furie, au măcelărit fiii nou-născuți cu privire la care se temeau că pot purta potențialul destinului. Eu cred că ne aflăm din nou în pragul eliberării de sub asuprire și din robie, însă de data aceasta fetele, nu băieții, fac ținta atacului celui rău.

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Cristos (Apocalipsa 12:17).

Observați similitudinile în motivațiile pe care le regăsim în cârmuitorii înspăimântați ai lumii și în Satana, balaurul cel înfricoșat. Și unii, și alții își pierd puterea, sunt cuprinși de furie și se războiesc cu un popor și cu vlăstarele lui.

Toți cei ce nu au căzut victime ale acestei înfruntări au șansa de a alege calea adevăraților eroi. Scopul cărții de față este de a vă vedea înarmate și împuternicite, fiindcă, pe măsură de tăria noastră sporește, Dumnezeu cel Preaînalt Se ridică la luptă împotriva vrăjmașului.

Făurirea unei săbii

*Și fiecare om stă în picioare, cu fața luminată de strălucirea
propriei săbii trase din teacă, pregătit să facă tot ce-i stă în
putință unui erou.*

—ELIZABETH BARRETT BROWNING

Poate că vă puneți întrebarea: „De ce o sabie?” Pentru autoapărare n-ar fi mai potrivite distanța și precizia unei arme de foc? Dacă acest atac al vrăjmașului este atât de extins, ce ar fi să îi răspundem cu arme de distrugere în masă? Nu sunt săbiile oarecum de domeniul arhaicului?

Milenii de-a rândul, săbiile și-au făcut loc în istorie, imprimând pentru totdeauna în mintea noastră imaginea lor asociată cu un iz romantic. Săbiile, așa cum le cunoaștem noi, au fost făurite pentru prima oară în Epoca Bronzului, în jurul anului 3000 î.Hr. Arma a luat naștere pornind de la sulița obișnuită și cuțit, când fierarii au început să îmbine bronzul și cuprul. Imaginea surprinsă mai sus este însă incompletă, fiindcă vorbește doar despre săbiile născute în epoci cunoscute nouă, pe când armele acestea își au obârșia în vremuri mai vechi decât putem măsura în termenii timpului.

Potrivit Scripturii, cu mult înainte să ia ființă omenirea, săbiile au fost făurite în fierăria cerului și purtate de îngerii cei puternici în forme pe care ochiul omului încă nu le-a văzut. Cea dintâi sabie

amintită în Biblie era alcătuită dintr-o văpaie de foc și se rotea singură în mâinile unui heruvim înaripat.

Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi care *să învâртеască o sabie învâпăіată [a pus heruvimul și o sabie care se învâртеa în toate părțile]*, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții (Geneza 3:24).

Închipuiți-vă! Această sabie pusă de pază se mișca singură, alcătuiпd o barieră învâпăіată care păzea drumul spre pomul vieții, pentru ca nu cumva Adam și Eva, care fuseseră alungați din grădină, să întindă mâna și să ia din rodul acestui pom din Eden.

Apoi, pe măsură ce înaintăm pe firul istoriei biblice, găsim săbii în mâinile a feluriți oameni și oștiri, mânuite pentru a face fie binele, fie răul. Sabia este menționată pentru ultima oară în Scriptură ca agent pus în slujba ultimă a autorității și judecării, în cartea Apocalipsa:

Din gura Lui ieșea o *sabie ascuțită*, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cărmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:15-16).

Astfel, sabia este prezentă de la geneza istoriei umane și până la capitolul final al timpului, așa cum îl cunoaștem noi. Voi și eu călătorim pe Pământ într-o epocă aflată mult mai aproape de sfârșitul triumfător decât de începutul cel trist. Perioada noastră de timp se aseamănă cu durerile nașterii unei femei, cu travaliul intens care precede nașterea efectivă. În această epocă în care ne găsim avem nevoie de tovarășia unei săbii. Noi nu suntem îngeri păzitori, astfel că nu ne putem închipui că vom întrebuința vreodată o sabie pentru a împiedica intrarea cuiva în grădina bunătății lui Dumnezeu. Nu ne revine nici rolul de judecători, acesta fiind păstrat pentru Împăratul împăraților. În mâinile fiicelor lui Dumnezeu, săbiile sunt mai degrabă niște arme ale vieții și luminii.

Sabia lui Dumnezeu

Aș vrea să vă împărtășesc ceva ce am descoperit în timp ce lucram la cartea aceasta. Expresia „Cuvântul lui Dumnezeu” poate fi citită și ca „sabia lui Dumnezeu”, păstrând aceleași litere, dar schimbând locul unde așezăm spațiul dintre ele [joc de cuvinte în limba engleză, în care cele două expresii sunt *God's word* și *God sword*, n.trad.].

Nu e extraordinar? Faptul acesta confirmă într-un mod neașteptat ceea ce ne spune apostolul Pavel în cartea Efeseni: „sabia Duhului... este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:17).

Tot ce avem sau vom avea vreodată nevoie este ascuns în Cuvântul Lui, pe care trebuie să îl cercetăm ca pe o comoară îngropată!

Pe când mă rugam, nu cu mult timp în urmă, am avut simțământul copleșitor că mult prea multe dintre ficele lui Dumnezeu din această generație nu sunt înarmate. Aceasta nu înseamnă doar că sunt pregătite necorespunzător, ci și că sunt în pericol și nespuse de vulnerabile în fața amăgirii celui rău. În zilele de pe urmă, vrăjmașul își va înteti atacurile, întrebuițând sabia cu două tășuri a învățătorilor și a fraților mincinoși, precum și autoînșelarea. Noul Testament este plin de avertismente împotriva amăgirii și a învățătorilor falși. Evanghelia după Matei și cartea 1 Ioan ne previn în această privință:

Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți (Matei 24:11).

Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși (1 Ioan 4:1).

Cum putem combate amăgirea? Cântărind cuvintele oamenilor prin prisma adevărului Cuvântului divin. Pe măsură ce fierul Cuvântului lui Dumnezeu ne ascute viața, ne vom găsi tot mai aproape de lungimea de undă a adevărului. Însă oricât de multe am cunoaște, dacă nu trecem și la fapte, suntem tot în pericol.

Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri (Iacov 1:22).

În toiul bătăliei, e vremea folosirii săbiilor. Unul dintre modurile în care le putem întrebuința este prin aducerea sabiei Cuvântului lui Dumnezeu în realitatea vieții noastre.

*Cunoașterea binelui, fără practicarea lui,
se transformă deseori în rău.*

-C. MARTELLI, MAESTRU AL SCRIMEI

Arta duelului sau scrima se deprinde cel mai bine *înainte* de vâltoarea luptei. Bătălia este locul unde se dovedește ceea ce ați pus deja în practică. În cadrul conflictului este testată înflăcărarea a ceea ce a fost deja călit în perioada voastră de pregătire.

Pentru a ilustra ideea aceasta, îngăduiți-mi să vă împărtășesc o altă poveste care surprinde motivațiile care m-au determinat să scriu cartea aceasta.

În 2009 aveam programate în Noua Zeelandă cea frumoasă o serie de conferințe care se succedau una după alta, astfel că îmi stătea la dispoziție o singură dimineață în care puteam dormi până târziu. Eram încântată de întâlnirile care îmi stăteau înainte. Era deja trecut de miezul nopții, așa că m-am cuibărit în mormanul de perne și, cu un suspin mulțumit, m-am învelit cu plapuma.

Înainte să închid ochii, m-am întins să întorc spre perete ecranul ceasului electronic. Nu aveam nevoie de nicio sonerie sau alarmă, fiindcă mă puteam odihni după pofta inimii. Am tras perdelele de noapte, mi-am pus dopuri în urechi și am înghițit o pastila cu melatonină, care să mă ajute să dorm. Luasem toate măsurile necesare pentru a mă asigura că trupul meu istovit de drum nu avea să se trezească decât atunci când era pe deplin refăcut.

Dar, vai, n-a fost să am parte de odihna dorită! Cândva, între întunecatele ore trei și patru ale nopții, m-am trezit în mod ciudat, iar în minte îmi răsunau cuvintele:

Făurește din nou sabia.

Ce era asta? Oare ce visasem? M-am întors pe partea cealaltă, am verificat dacă dopurile de urechi erau la locul lor și m-am cuibărit mai bine între perne. Dar nu am scăpat așa ușor; cuvintele acelea s-au repetat:

Făurește din nou sabia.

M-am dus până la baie, după care m-am întors în pat. Am reușit cumva să mă cufund iarăși în lumea viselor, însă nu la fel ca înainte. Somnul îmi era agitat și deloc profund, iar în toiul lui cineva repeta mereu:

Făurește din nou sabia!

M-am trezit și m-am uitat la ceas. Era trecut cu puțin de ora patru. Știam că nu voi reuși să mai adorm până când reduceam la tăcere acel refren din mintea mea. Am închis ochii și am încercat să-mi amintesc unde mai auzisem expresia aceea, sperând că voi înțelege, astfel, de ce îmi răsună acum în gând. Să fi fost un pasaj dintr-o carte pe care o citisem de curând sau o expresie din vreun film? În timp ce gândurile îmi cutreierau în căutarea unei explicații, mi-am amintit discuția pe care o avusesem cu unul dintre fiii mei când îmi făceam bagajul pentru călătoria aceea.

„Vrei să-ți aduc ceva anume din Noua Zeelandă?” îl întrebam eu.

„Mi-ar plăcea un suvenir care are legătură cu *Stăpânul inelelor*”, îmi răspunsese el fără să stea pe gânduri.

În momentele acelea mă temusem că nu-i voi putea împlini dorința și am insistat să-mi dea mai multe detalii. Mi-a sugerat câteva posibilități și, de îndată ce am ajuns în Auckland, mi-am întrebat gazda unde puteam găsi ceea ce căutam. Ea mi-a explicat că aveam mai multe șanse să dau peste comorile dorite, fie online, fie în Statele Unite. După aceea, nu mă mai gândisem prea mult la cererea fiului meu, însă acum, în toiul nopții, mă întrebam dacă nu cumva expresia: „Făurește din nou sabia” era din filmul *Întoarcerea regelui*, bazat pe trilogia lui J.R.R. Tolkien, *Stăpânul inelelor*.

M-am ridicat din pat, am aprins lumina și m-am așezat încercând să surprind câteva gânduri venite de sus, sperând că mă voi putea culca apoi din nou. De îndată ce am început să scriu, gândurile m-au luat cu asalt, încât scrisul meu măzgălit de-abia putea ține pasul cu ele. Duhul lui Dumnezeu a folosit o îmbinare de imagini, versete și expresii pentru a contura ceea ce vă împărtășesc acum în cartea aceasta.

Am auzit Duhul șoptindu-mi că prea multe segmente ale trupului lui Cristos folosesc doar părți și fragmente ale Cuvântului

Său, fără a mai ține la Scriptură ca la un întreg. Duhul mi-a mai spus că greutatele (economice, culturale, sociale, cele pricinuite de dezastre naturale, de modul de administrare al aparatelor de guvernământ) vor lovi Pământul cu frecvență și forță sporită. Aceste încercări vor sluji la unirea poporului Său în jurul aceleiași cauze și a aceluiasi scop, iar în vreme ce Cuvântul divin va fi onorat, potrivit greutății și autorității sale depline, oamenilor le vor fi descoperite și răspunsurile la problemele pe care le întâmpină.

În timp ce auzeam ideile acestea, vedeam cu ochii minții oameni care ridicau în mâini bucăți frânte ale unor arme cândva întregi. Ridicau sus mânerele unor săbii nefolositoare, cărora le lipsea puterea de a spinteca a tăișului ascuțit. Pe niște platforme care aduceau a altare stăteau împrăștiate vârfurile rupte cu care ar fi trebuit să se termine lama săbiilor și cu ajutorul cărora aceste arme ar fi putut străpunge ținta. Despărțite de sabie, aceste bucăți ale ei nu erau decât niște resturi de metal.

Alți războinici aveau tăișuri rupte de sabie, cărora le lipsea mânerul. Nu le puteau mânui fără să se rănească pe ei înșiși, astfel că le lăsaseră deoparte. Alt grup de luptători avea săbii lipsite de plăsele care să nu le lase mâinile să le alunece în lungul tăișului atunci când izbea vrăjmașul cu ele. Puse laolaltă, toate aceste părți erau folositoare, solide și reprezentau în mod vădit rolul unei săbii și modul ei obișnuit de întrebuințare. Luate separat, nu erau decât tăișuri fără vârf, bucăți de fier fără putere, lame fără forță.

Aflându-se la distanță unele de altele și împrăștiate, multe bucăți nici nu pot fi recunoscute; ele sunt de folos doar puse laolaltă, pentru a alcătui un întreg. În vreme ce noi ne luptăm doar cu o parte a armurii noastre, vrăjmașul vine împotriva noastră înarmat până-n dinți. Mă tem că el doar râde văzându-ne că mânuim doar cuvinte scindate sau cuvinte care scindează, când ele au putere doar luate ca întreg.

În vremuri de oarecare pace și tihnă, poate că reușim să stăm în picioare câțva timp și doar cu ajutorul unor fragmente din Evanghelie. Însă acestea din urmă nu vor fi de ajuns pentru a ne conferi avântul de care avem nevoie ca să rezistăm în clipe de disperare. Orice biserică dezbinată se năruie în timp.

Tot ce ne trebuie pentru a pune laolaltă aceste arme se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare bucată mică sau mare așteaptă

deja declarația noastră unitară, plină de viață. Dacă e nevoie să vină peste noi cuptorul necazului pentru a ne face să devenim una în rugăciune, încât ceea ce a fost împrăștiat să alcătuiască iarăși un întreg, așa să fie!

Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Nu sugerez cu niciun chip că ar trebui să compromitem sau să schimbăm Cuvântul. Eu vă îndemn cu stăruință să-l studiați, să vă rugați și să-l declarați ca întreg, lăsându-l să-și exercite influența asupra voastră. Cuvântul lui Dumnezeu este viu, puternic, desăvârșit și curat.

Ceea ce am auzit și am văzut constituia o însărcinare de a declara Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu cu toată înțelepciunea sfaturilor sale și minunăția tăriei lui. Era o invitație la a reface limbajul uman după chipul celui divin, nu la dezbrăcarea Cuvântului lui Dumnezeu de caracterul lui divin, pentru a-l face uman.

Satana nu se teme de o biserică dezmembrată, care mânuiește doar bucăți sau fragmente ale Cuvântului plin de putere al lui Dumnezeu, însă va tremura de groază în fața unei biserici care se ridică să-l înfrunte cu sabia Cuvântului divin, făurită din nou și exprimată prin viața credincioșilor. Pe măsură ce începem să citim și să aplicăm întreg Cuvântul, nu doar pasajele noastre preferate, vom recunoaște cu adevărat ce ne-a fost pus în mână. Trupul lui Cristos se va ridica în unitate atunci când noi ne folosim puterea pentru a o ascuți mai mult, nu pentru a ne ataca unii pe alții. Pe măsură ce Biserica se supune curățării și îndreptării lui Dumnezeu, își va aminti că săbiile sunt întrebuințate împotriva vrăjmașilor, nu a prietenilor.

Repararea sabiei

Când m-am întors acasă din Noua Zeelandă, am urmărit încă o dată cel de-al treilea film din seria *Stăpânul inelelor*, să văd dacă expresia aceea era într-adevăr folosită în el și, în cazul în care era așa, în ce context. *Întoarcerea regelui* e un film lung, așa că voi rezuma foarte succint acțiunea în paragrafele care urmează.

Pelicula surprinde bătălia epopeică dintre bine și rău, dintre omenesc și diabolic, dintre lumină și întuneric. Oștirile aliate sunt reunite în număr prea mic pentru a se împotrivi hoardei malefice înșiruite în fața lor. Totul pare pierdut pentru grupul de soldați bravi. Atunci prințesa Arwen are o viziune fugară în care întrezărește lumina unei făgăduințe viitoare. Se întoarce la tatăl ei și îl roagă stăruitor să repare o sabie străveche. Acestea sunt cuvintele ei:

*„Din cenușă se va trezi la viață un foc,
din umbre va răsări o lumină;
înnoit va fi tăișul sfărmat, cel făr' de coroană din nou fi-va rege...
Făurește sabia din nou.”*

Într-un context nespus mai vast decât cel al filmului, aceste cuvinte s-au imprimat ca o pecete în inima mea, însoțite de un mandat de proporții epopeice. În film, cuvintele din strofa aceea compusă de Tolkien se întrepătrundeau cu imagini vii, printre care cea a unei fierării încinse, a unui ciocan și a unui fierar iscusit. Bucățile din tăișul sabiei au fost așezate una lângă cealaltă și apoi lipite în urma trecerii repetate a metalului prin foc, a lovirii lui cu ciocanul și a cufundării în apă, până când fragmentele până nu demult separate au devenit iarăși un întreg solid și sabia a fost înnoită.

Fostul însemn sfărâmat al trecutului devenise simbolul strălucitor a tot ce putea să urmeze! Tăișul înnoit al sabiei unea biruințele de odinioară cu neputințele prezentului și cu nădejdea privitoare la viitor.

Cât de mult diferă imaginea aceasta de starea noastră actuală? Celebrăm încă mărturia trecutului, neglijând ceea ce ar putea avea loc în viitor?

Sunt copleșită când mă gândesc la întreg simbolismul imaginii sabiei făurite din nou. Sabia care ne-a fost încredințată nouă este mai mult decât străveche; e veșnică. Sabia noastră nu se leagă de o singură victorie; Cuvântul Dumnezeuului celui viu s-a dovedit adevărat mereu și mereu. În filmul *Stăpânul inelelor*, sabia aceasta a strâns în jurul ei un nou ordin; sabia Dumnezeuului nostru a creat cerurile și Pământul. Sabia din poveste a fost făurită din minereurile Pământului de Mijloc, pe când a noastră a fost plămădită în văpăile

mistuitoare ale cerului. A sosit vremea ca noi să mânuim sabia Cuvântului lui Dumnezeu pentru a stabili cursul istoriei, nu doar pentru a trece prin ea!

Spre deosebire de regele Aragorn, Domnul nostru nu este lipsit de coroană. Întrebarea care se pune însă este următoarea: ne aflăm noi sub stăpânirea Lui? Ne este teamă să ne închipuim ce s-ar putea întâmpla dacă ne-am încleșta amândouă mâinile pe Cuvântul lui Dumnezeu și i-am îngădui să reprezinte pentru noi autoritatea supremă? Ce ar fi dacă am înceta să mai muncim atât de mult, pentru a studia în schimb Cuvântul lui Dumnezeu și a-l trăi? Ce s-ar întâmpla dacă am declara pur și simplu Scriptura și am îngădui Duhului Sfânt să o tălmăcească? Cred că a venit vremea ca Biserica să fie cunoscută pentru îndemânarea ei în mânuirea sabiei și că e nevoie de mult mai multă iscusință pentru a tămădui cu o sabie decât pentru a răni cu ea.

Leagă în chip ușuratic rana ficei poporului Meu, zicând: „Pace! Pace!” Și, totuși, nu este pace! (Ieremia 6:14; 8:11)

Chirurgia plastică sau vindecarea superficială realizează prea puține când e nevoie de un transplant de inimă. Oamenii nu se pot uita prea multă vreme la lumea noastră, închipuindu-și că în ea domnește pacea, când pacea lipsește. Noi putem avea pace și trebuie să fim cârmuiți de Prințul Păcii, dar nu putem anunța pacea când Dumnezeu a rostit judecata. Iată remediul lui Dumnezeu pentru starea aceasta:

Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” (Ieremia 6:16)

Există un drum principal și cărări mai vechi. Primul este înțesat de oameni, fiindcă e larg. Celelalte sunt mai puțin bătătorite, fiindcă sunt înguste. Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a ne lumina calea și de a înlătura grohotișul de pe ea, ca să putem pași înainte. Sabia Cuvântului lui Dumnezeu va despărți motivațiile pământești de țelurile cerului.

După toate cele spuse până acum, poate părea încă pripit, nepractic sau de domeniul imaginarului să propunem folosirea unor

săbii invizibile în secolul al XXI-lea, în care trăim noi. La urma urmelor, nu Isus i-a atras atenția lui Petru că aceia care scot sabia de sabie vor pieri? (Vedeți Matei 26:52.)

**Sabia Cuvântului
lui Dumnezeu
va despărți
motivațiile
pământești de
țelurile cerului.**

Înainte să trecem mai departe, trebuie să dăm un răspuns întrebării puse. Pentru aceasta, haideți să ne întoarcem la Cina cea de taină, când Isus era înconjurat de ucenicii Săi. El a pus în contrast ceea ce cunoscuseră ei până atunci cu ce le rezerva viitorul.

Apoi le-a mai zis: „Când v-am trimis fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?” „De nimic”, I-au răspuns ei (Luca 22:35).

Aproape că îi văd încuviințând, cu chipurile luminate de zâmbet, în timp ce toți își aminteau aventura în care porniseră la drum fără să aibă la ei nimic altceva în afara trimiterii lui Isus, pentru ca apoi să își vadă împlinite în mod supranatural toate nevoile. Apoi Isus le-a vorbit despre începutul unei noi etape:

Și El le-a zis: „*Acum*, dimpotrivă, cine are o pungă s-o ia, cine are o traistă, de asemenea, s-o ia și cine n-are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere o sabie” (versetul 36).

Ca să știți că nu spun de la mine cuvintele acestea, ascultați versetul de mai sus în altă traducere a Bibliei:

„Dar acum, le-a zis El, luați-vă bani la voi și un bagaj pentru drum. Iar dacă nu aveți sabie, vindeți-vă haina și cumpărați-vă una!” (versetul 36, versiunea NLT)

Isus nu le-a spus ucenicilor doar să-și ia cu ei bani și bagaje, ci și că o sabie se putea dovedi mai importantă decât haina de pe ei! Zilele în care Isus fusese cunoscut drept „bunul Învățător” se încheiaseră, căci de-acum era socotit un proscris. Ucenicii Lui se strânseseră laolaltă chiar în seara dinainte împlinirii *tuturor profețiilor*. După un scurt inventar privitor la ceea ce aveau la îndemână, printre cei doisprezece s-au găsit două săbii.

„Doamne, I-au zis ei, iată aici două săbii.” Și El le-a zis: „Destul!”
(Luca 22:38)

Isus a mers apoi să Se roage pe Muntele Măslinilor, unde a ajuns într-un chin ca de moarte și I s-a arătat un înger să-L întărească, în timp ce ucenicii Lui dormeau. Isus era gata să îi trezească din somn și să-i îndemne să se roage, când în grădină a intrat o mulțime în fruntea căreia mergea Iuda.

Eu recunosc faptul că, atunci când sunt somnoroasă, mintea nu mi-e foarte limpede, însă și dacă aș fi fost trează de-a binelea, tot aș fi rămas buimăcită de ceea ce s-a petrecut în continuare. Ucenicii s-au deșteptat din somn, și-au dat seama ce se întâmpla și au pus mâna pe săbii, gata să-și apere Domnul.

Cei ce erau cu Isus au văzut ce avea să se întâmple și au zis: „*Doamne, să lovim cu sabia?*” Și unul dintre ei a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă. Dar Isus a luat cuvântul și a zis: „Lăsați-i! Până aici!” Și S-a atins de urechea omului aceluia și l-a vindecat (Luca 22:49-51).

Ce rost ar avea să luați o sabie cu voi dacă nu aveți de gând să o folosiți? În ce mă privește, înclin să cred că Ioan a întrebat dacă era momentul să lovească, în vreme ce Petru a și trecut la fapte. Luca pare să îl acopere aici pe Petru, fiindcă știm din relatarea lui Ioan că Petru a fost cel care a izbutit să reteze urechea aceluia om. Evanghelia după Matei consemnează cuvintele pe care i le-a spus Isus lui Petru după izbucnirea aceasta.

Atunci Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” (Matei 26:52-54)

Pasajul acesta a constituit întotdeauna o adevărată enigmă. Ne putem întreba dacă nu cumva și Petru a fost întrucâtva surprins de această întorsătură a lucrurilor. Probabil presupusese că, de vreme ce Isus le spusese să facă rost de săbii, acum era momentul să pună mâna pe ele. Însă, chiar dacă așa a fost, putem concluziona că acele săbii nu avuseseră niciodată menirea de a-L proteja pe Isus. Nu

cred nici că aveau rolul de a-i apăra pe ucenici în momentele acelea. La urma urmelor, cine are nevoie de măsuri de apărare când legiuni de îngeri sunt gata oricând să intervină?

Apoi, Isus nu i-a spus lui Petru să se descotorosească de sabie, ci doar să o pună la locul ei. Faptul acesta mi se pare întrucâtva ciudat, fiindcă după aceea i-a zis: „Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.” Dacă eram în locul Lui, cred că eu i-aș fi spus lui Petru: „Azwârle-o cât colo, altfel o să-ți faci felul.” Toate aceste nepotriviri mă fac să mă întreb dacă nu cumva Isus vorbea în pilde, nu în sens literal.

Se pare că Isus a încercat să îi pregătească pe ucenici pentru abordarea aceasta cu ocazia unei discuții purtate cu ei mai devreme, pe care o găsim în Evanghelia după Ioan. Acolo Isus le-a explicat de ce le-a vorbit altfel înaintea plecării Sale la cer decât o făcuse când Se găsea în mijlocul lor, pe Pământ.

V-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început, pentru că eram cu voi. Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis (Ioan 16:4-5).

**Pont
despre
dueli**

Cea mai bună
tactică, deopotrivă
în atac și în apărare,
ține de echilibrul
și stăpânirea
de sine.

Uneori, nu putem auzi unele lucruri decât atunci când le-a venit vremea. Suntem surzi față de ele, fiindcă nu vrem să le auzim sau încă nu avem nevoie să ne răsunе în urechi. La vremea potrivită survine momentul în care ne luminăm și ceea ce era până atunci învăluit în confuzie devine foarte limpede. Unele lucruri pot rămâne nerostite când ne aflăm unii în tovărășia

altora. Însă ceea ce părea vădit când erați împreună începe să se estompeze când sunteți departe.

Pentru a lămuri confuzia legată de sabie, haideți să privim la un alt pasaj. Înainte să plece, Isus le-a promis ucenicilor: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Această făgăduință a avut mai multă însemnătate în ce privește împrejurările care aveau să vină decât a avut în clipele în care a fost rostită. Când Isus nu a mai fost în mod vizibil alături de ucenici,

promisiunea aceasta a cântărit nespus în vreme ce ei au călătorit pe târâmurii străine, întâlnind nemijlocit tragedia și triumful. Promisiunea aceasta nu a slujit doar încurajării lor; ea ne încurajează și astăzi pe mine și pe voi! Speranța pe care o aduce ea ne aparține.

Este una să îi spun soțului meu, care șade la masă alături de mine: „Sunt aici, lângă tine, iubitul”, și cu totul alta ca el să îmi audă cuvintele când timpul și distanța ne despart. Prima afirmație este una care oglindește ceea ce este vădit, pe când a doua constituie o garanție pentru ceea ce nu se vede.

**Când sunt scoase
săbiile din teacă,
ies la lumină
motivațiile.**

Aceasta ne ajută să înțelegem de ce Isus pare uneori să spună cuvinte a căror aplicare e contradictorie. Îndemnul dat ucenicilor de a cumpăra săbii a fost urmat curând după aceea de muștrarea adresată lui Petru când acesta a întrebuințat arma. În noaptea în care a fost trădat Isus, nu era nici locul, nici timpul pentru scoaterea din teacă a săbiilor. Era timpul consacrării și al rugăciunii. Dacă ucenicii ar fi rămas treji, ar fi înțeles că Isus urma să Își dea viața, nu să Și-o apere.

Matei consemnează o situație anterioară în care Isus a vorbit despre săbii.

Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia (Matei 10:34).

Când sunt scoase săbiile din teacă, ies la lumină motivațiile. Ele au abilitatea de a ne împrăști, sub imperiul groazei, sau de a ne aduna, sub imboldul curajului. Cu toată discuția despre săbii de la Cina cea de taină, istoria nu pomeniște nicăieri că acești ucenici ar mai fi scos vreodată sabia din teacă, pentru a se apăra ori pentru a-și ataca prigonitorii, ceea ce mă face să cred că Isus nu vorbea despre autoapărare sau despre luarea lucrurilor în propriile mâini și prin puterile proprii.

Isus a fost încercat prima oară când era singur, în pustie, după patruzeci de zile de post, iar apoi a fost încercat din nou când era înconjurat de prieteni, în grădină, după un ospăț. Dar cea dintâi încercare nu a fost foarte diferită de cea din urmă. Prima oară, Satana L-a îndemnat pe Isus cel înfometat să transforme pietrele

dinaintea Lui în pâini. Imboldul acesta putea fi privit chiar ca unul scriptural; la urma urmei, Moise le dăduse pâine copiilor lui Israel în timpul călătoriei lor prin pustie.

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»” (Matei 4:4).

Minunea cu mana avea menirea de a-i hrăni pe alții, pe când minunea cerută lui Isus de cel rău ar fi fost săvârșită pentru a Se hrăni pe Sine. Mai târziu, în cursul lucrării Lui pământești, Isus a arătat cât de bine a înțeles această diferență când S-a referit la propria persoană ca la pâinea vieții.

Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35).

Vorbea aici Isus în sens literal? Nu; eu am simțit pe pielea mea foamea și setea fizică, după ce L-am întâlnit pe Isus. Postul din pustie L-a transformat pe Isus dintr-unul care trăia cu pâine în Cel care oferea pâinea vieții, iar aceasta era tocmai El Însuși, Cuvântul făcut trup.

Satana L-a provocat apoi pe Isus să-I ceară lui Dumnezeu să intervină și să-L salveze dacă sărea de pe streășina templului.

„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.»” „De asemenea este scris, a zis Isus: «Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău»” (Matei 4:6-7).

Isus știa că nu venise pe Pământ ca să sară de pe streășina templului, într-o încercare nesăbuită de a dovedi liderilor religioși ai vremii că era Fiul lui Dumnezeu. El Se întrupase în schimb ca să ne ridice pe toți, prin jertfa Sa de pe cruce. Când Satana a căutat să Îl ispitească pe Isus, oferindu-I toate împărățiile acestei lumi și slava lor, El a întrebuițat din nou sabia Cuvântului:

„Pleacă, Satano, i-a răspuns Isus. Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.»” Atunci

Diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri și au început să-I slujească (Matei 4:10-11).

Se pare că îngerii aceștia se arată după ce trecem cu bine încercarea ce poartă numele „Este scris!” După cum a procedat și cu Isus, Satana încearcă să distorsioneze înțelesul și, prin urmare, aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu, în speranța că noi vom întrebuița în mod greșit promisiunile acestuia, căutând să ne protejăm pe noi înșine, să avem parte de admirația și recunoașterea altora ori să obținem un câștig egoist. Când cel rău ne atacă distorsionând adevărul, noi îi parăm lovitura declarând adevărul.

De-a lungul istoriei duelurilor a apărut o zicală cunoscută, folosită ori de câte ori se recurgea la un duel pentru a rezolva o problemă de onoare: „Sabia este adevărul.”

A sosit ceasul ca noi să trăim potrivit adevărului sabiei, care este Cuvântul Dumnezeului nostru. Pentru a atinge acest obiectiv, cartea de față va fi presărată cu imagini de săbii și o terminologie specifică domeniului duelurilor, ca să ne familiarizăm mai bine cu arma aleasă de Dumnezeu pentru noi.

Termenii *luptă cu săbii* și *duel* pot fi folosiți interschimbabil. Cel de-al doilea este derivat de la cuvântul *defensivă*, iar noi nu avem altă armă de apărare mai bună decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Căutând să aflăm mai multe despre scrimă, am descoperit că acesta este unul dintre puținele sporturi în care femeile pot fi adversare redutabile pentru bărbați, fiindcă strategia abordării partidei cântărește mai greu decât tăria fizică. Practicarea cu succes a acestui sport implică mișcări scurte și precise mai degrabă decât lovituri ample. Partidele se câștigă grație anticipării intuitive a următoarelor mișcări a adversarului, nu încrederii exagerate în propriul joc.

3

Ați putea fi niște eroine

*E cu neputință să câștigați cursa dacă nu îndrăzniți să
concurați și cu neputință să câștigați biruința dacă nu aveți
curaj să luptați.*

-RICHARD M. DeVos

Am arătat deja de ce sunteți voi ținte ale celui rău, după care am explicat de ce e sabia arma cu care sunteți înzestrate. Să vorbim acum despre noțiunea de eroină.

Sinonimele pentru o femeie în rolul de erou sunt următoarele: campioană, cuceritoare, protagonistă, conducătoare, femeie curajoasă.

Este oarecum descurajatoare conștientizarea adevărului că ați devenit țintă prin simplul fapt că *s-ar putea* să fiți niște eroine? Cine ar tresări de încântare la gândul că a devenit obiectivul unui atac? Însă, după cum știți prea bine, voi nu sunteți niște femei obișnuite, ci ficele care au parte de ungerea Dumnezeului Preaînalt, Creatorul cerului, al Pământului și al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Aceasta face din voi o potențială amenințare pentru cel rău.

Știu că realizați și voi că bătălia e reală, iar miza ei importantă, însă asemenea prietenei noastre, Sarah Connor, poate că *încă* nu v-ați remarcat prin nimic. Dar, în adâncul ființei voastre știți că, într-o zi, o veți face. Și iată care este partea nemaipomenită: călătoria

voastră spre statutul de eroine începe atunci când Îi îngăduiți pur și simplu lui Dumnezeu să lucreze după voia Lui.

De curând, o persoană pe care eu o consider o eroină contemporană, care influențează lumea aceasta și inspiră mii de oameni, m-a întrebat: „Crezi că sunt cu adevărat chemată la lucrarea aceasta?”

Am izbucnit în râs auzind-o. Bineînțeles că era. Însă întrebarea ei și confuzia în care se găsea în clipele acelea erau sincere. De ce? Fiindcă uneori ceața vremii pe care o trăim ne împiedică să vedem perspectiva eternă. Nu vă îndoiiți niciodată că faceți parte din istoria zilelor voastre.

Noi putem fi în zilele noastre ceea ce eroii credinței au fost în zilele lor; dar țineți minte că, în vremea aceea, ei nu știau că sunt eroi.

—A.W. TOZER

Este lămurit că, dacă acești eroi ai credinței întâlniți în Scriptură nu au știut în vremea aceea că erau eroi, s-ar putea ca nici noi să nu fim conștiente astăzi de rolul pe care-l jucăm.

Dumnezeu face eroi din niște anonimi

După cum viața noastră este un dar, și povestea din care facem parte este tot un cadou pe care-l deschidem prin credință. Nu e nevoie să ne identificăm calitățile de eroine și apoi să dăm o probă pentru rolul acesta. Dumnezeu ne-a inclus deja în firul istoriei eroilor credinței, iar epopeea aceasta este una a triumfului, înțesată cu minuni, lupte și semne.

Povestea care ne este dată e una scrisă de Dumnezeu, nu de Avraam (Romani 4:2, traducerea MSG).

Să pornim de acolo de unde începe povestea noastră, adică de la cel dintâi erou al credinței, Avraam; călătoria care l-a făcut să intre pe acesta în istorie a început atunci când Avraam a încetat să își mai

facă singur ordine în viață. Asemeni multora dintre noi, Avraam era urmașul unui om idolatru (vedeți Iosua 24:2). Idolatria se bazează pe închinarea pe care o putem clădi noi înșine. Când Dumnezeu vrea să facă ceva mai mareț decât putem noi plămădi, El ne ia și ne face mai degrabă părtași planurilor Lui, nu binecuvântează ce am zidit noi singuri.

Citim în Scriptură că Avraam a pășit pe tărâmul a ceea ce făcea Dumnezeu pentru el, iar *acesta* a fost punctul de cotitură. El a crezut că Dumnezeu îl putea aduce într-o stare după voia Lui, nu a încercat să devină singur neprihănit (Romani 4:3, traducerea MSG).

Întrebarea care ne stă în față este următoarea: suntem noi gata să facem la fel? Dacă da, atunci a sosit vremea să pășim înainte, însușindu-ne ce a făcut deja Dumnezeu pentru noi. Astfel, îngăduim Duhului Sfânt să Își înceapă în noi lucrarea Sa cea nouă. Făcând pasul acesta, ne arătăm convingerea că, prin El, noi suntem mai mult decât biruitori. Când pornim în direcția aceasta și ne așezăm inima pe traiectoria amintită, El va pregăti pentru noi lucruri pe care nu le vedem acum, dar care se vor dovedi de mare importanță. Iar când pășim în tandem cu El, nu doar ne vom bucura de perspectiva Lui, ci și de însoțirea autorității Sale.

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că *Fiul nu poate face nimic de la Sine*; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19).

Dacă Isus, singurul Fiul al lui Dumnezeu, nu a făcut niciun pas fără să fie în unitate și armonie cu Tatăl, atunci nici noi, ficele Lui chemate să fie eroine, nu vom realiza nimic de valoare veșnică dacă nu vom urma, la rândul nostru, călăuzirea Lui!

Biblia îi descrie pe eroii care au trăit înainte de noi (precum Avraam) ca pe unii „gata să trăiască acceptând prin credință planul lui Dumnezeu pentru ei, în ciuda riscurilor” (Romani 4:12, traducerea MSG). După cum noi credem că, în Cristos, Dumnezeu ne-a șters trecutul, credem și că, în Cristos, El acționează deja în folosul nostru în viitor. Relația este explicată mai departe astfel:

Noi îl numim pe Avraam „tată” nu pentru că el l-a atras lui Dumnezeu atenția prin viața de sfințenie pe care a dus-o, ci fiindcă Dumnezeu

a făcut din el ceva pe când Avraam era un anonim (Romani 4:17, traducerea MSG).

Noi nu ne putem mântui singuri ducând o viață neprihănită, căci nimeni nu este neprihănit în afară de Isus, Fiul lui Dumnezeu. De aceea, pășim înainte spre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Avraam prin credință și Îl lăsăm, cum a făcut înaintașul nostru, să facă *ceva* din niște *anonimi*. Acel *ceva* poate îmbrăca forma unei eroine pline de curaj, modelate dintr-o fică a cărei viață a fost până atunci frântă. Când îndrăznim să mergem înainte, săvârșind faptele pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru noi, devenim niște eroine ale acțiunii. Înaintașii noștri s-au deosebit între cei din vremea lor prin *faptele credinței* săvârșite de ei. Astfel, au dobândit statutul de eroi în istoria urzită de Dumnezeu.

Elementul fundamental al existenței stă în faptul că această încredere în Dumnezeu, această credință constituie temelia solidă aflată la baza a tot ce face viața vrednică de trăit. Este modul în care ne raportăm la ce nu putem vedea. *Actul credinței* este ceea ce îi deosebea pe înaintașii noștri, ce îi ridica deasupra mulțimii celorlalți oameni (Evrei 11:1-2, traducerea MSG).

Eroii sunt oameni care au substanță

În cartea Evrei, în care expresia *prin credință* este repetată ca un laitmotiv, versetele enumeră unele după altele faptele săvârșite prin credință de acești oameni. Lista următoare constituie doar o mostră a lucrurilor înfăptuite prin credință de acești eroi.

- Au stabilit precedentul pentru jertfele plăcute Domnului.
- Au fost scutiți de moarte.
- Au fost plăcuți lui Dumnezeu.
- Au construit o arcă uriașă într-un loc unde nu era apă.
- Au trasat o linie de demarcație între bine și rău.
- Au călătorit spre locuri necunoscute.
- Au locuit în țară ca străini.
- Și-au păstrat privirea ațintită asupra celor veșnice.

- Au primit prin credință ce a făcut Dumnezeu pentru ei.
- Au adus pe lume un copil la bătrânețe și, prin el, au dat naștere unui popor.
- Când au fost puși la încercare, I-au înapoiat lui Dumnezeu făgăduința care le fusese făcută.
- Și-au pus amprenta asupra viitorului, binecuvântându-și urmașii.
- Au profețit cu privire la destinul copiilor lor și la ieșirea din Egipt.
- Au sfidat porunca împăratului și și-au ascuns fiul.
- Au refuzat privilegiul vieții trăite la palat, alături de asupritori, și au ales greutățile, în mijlocul poporului lui Dumnezeu, care era asuprit.
- Nu s-au temut de mânia împăratului, ci au ales să se supună Dumnezeului veșnic și nevăzut.
- Au sărbătorit Paștele.
- Au trecut Marea Roșie ca pe uscat.
- Au mărșăluit în jurul Ierihonului șapte zile.
- Au găzduit iscoadele și s-au salvat de la pieire.
- Au cucerit împărății.
- Au făcut dreptate.
- Și-au însușit făgăduințe.
- Au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei.
- Au câștigat bătălii.
- Au pus pe fugă oștile dușmane.
- Și-au primit înapoi pe morții lor înviați.

Din această listă prelungă voi alege numai patru dintre lucrurile pe care le puteți dobândi în viața voastră prin credință, ca să puteți adopta de îndată atitudinea unui eroine gata de acțiune.

1. **Primiți prin credință ce a făcut deja Dumnezeu pentru voi și trăiți potrivit acestei realități!** Avram a trăit în conformitate cu ceea ce primise. El nu s-a întors de unde

plecase, nici nu a spus: „Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea, așa că pot înceta această trăire prin credință, de nomad care locuiește în corturi.” El a trăit mereu în concordanță cu ce i-a fost revelat pe parcursul întregii sale vieți.

2. **Fiți plăcuți lui Dumnezeu.** Tatăl nostru Se bucură când copiii Lui își însușesc substanța invizibilă din care le-a plămădit viața și încep să trăiască potrivit cu revelația rolului pe care îl are El pus deoparte pentru ei. În Evrei găsim scrise următoarele cuvinte: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6). Trăirea prin credință Îi este plăcută lui Dumnezeu. Pe lângă faptul că este o încredințare cu privire la lucrurile nădăjduite (vedeți Evrei 11:1), credința presupune încredere, consacrare, statornicie și loialitate. Este o viață trăită în deplină încredere în Împăratul divin și în supunere față de El. Opusul trăirii prin credință ar fi ducerea unei vieți lipsite de loialitate și de încredere. Alegerea unei vieți plăcute lui Dumnezeu atinge și obiectivul următor.
3. **Binecuvântați-vă urmașii.** Când alegem cu bună știință viața, binecuvântarea și ascultarea, ne așezăm urmașii, până la al miilea neam, pe aceeași cale! Ascultați ce ne promite Psalmul 105:7-9: „Domnul este Dumnezeul nostru. Judecățile Lui se aduc la îndeplinire pe tot Pământul. El Își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, de făgăduințele Lui făcute pentru o mie de neamuri de om, de legământul pe care l-a încheiat cu Avraam și de jurământul pe care l-a făcut lui Isaac.”
4. **Alegeți să trăiți ca străini în țară.** Aceasta înseamnă să trăiți înțelegând că sunteți doar trecători prin lumea aceasta. Noi suntem înrădăcinați în Cristos. Viața noastră vine de la El; prin urmare, nu îngăduim rădăcinilor noastre să se înfigă prea adânc aici. Plantele absorb apa și substanțele hrănitoare prin rădăcini. Noi ne extragem resursele din Dumnezeu și le împărtășim apoi lumii. Trăirea ca străini pe Pământul acesta nu înseamnă să ne purtăm ca niște ciudați, ci are de-a face cu lucrurile asupra cărora ne concentrăm atenția atât timp

cât viețuim aici. „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe Pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:2-3).

Eroii sunt oameni hotărâți

Faptele nemaipomenite amintite în lista din Evrei 11 au fost săvârșite de oameni ca voi și ca mine. Singura diferență dintre ei și noi ar putea fi aceea că eroii credinței au adoptat perspectiva cerului și au refuzat să trăiască potrivit limitărilor acestui Pământ. Noi suntem urmașii lor. Aceasta este moștenirea noastră!

Pe lângă cele enumerate deja, ei au înfruntat multe provocări și greutăți. Unii au fost torturați, însă nu au cedat niciodată. Au îndurat bătăile, biciuirea, temnița și lanțurile. Unii au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, alții au fost uciși de sabie sau au pribegit îmbrăcați în piei de animale, lipsiți de adăpost, de prieteni și neajutorați. Cu toate acestea, viața lor ne vorbește nouă astăzi cu atâta putere. Biblia încheie astfel descrierea acestor eroi: „Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11:38).

Cuvintele acestea îmi răscolesc inima. Și eu vreau să trăiesc în așa fel încât să fiu mai degrabă un cetățean al cerului decât al Pământului! Nu trebuie neapărat să fim torturați sau tăiați în două pentru a avea parte de această schimbare a perspectivei. Dar s-ar putea să fie nevoie să ne schimbăm într-o anumită măsură unele așteptări.

Eroii profită de oportunități

Chiar în timp ce lucram la capitolul acesta, orașul în care locuim a fost cuprins de flăcările unui incendiu și am fost martorii izbăvirii nemijlocite a Domnului.

Într-o dimineață de miercuri eram la demisolul casei noastre, lucrând din răspuțeri, când soțul meu, John, a venit acasă și mi-a spus că trebuia să merg cu el până la sediul organizației noastre. Împreună cu personalul nostru se rugase în ziua precedentă cu privire la incendiul izbucnit în Canionul Waldo, însă, din păcate, în noaptea care de-abia trecuse văzuserăm de pe veranda noastră flăcările care coborau pe povârnișul muntelui, mistuind sute de case în cale. Treizeci și două de mii de oameni din orașul nostru trebuiau să fie evacuați. Prin urmare, în cursul dimineții de miercuri, John și membrii personalului se rugaseră din nou, în timp ce ne păștea ordinul de evacuare al sediului organizației.

Apoi situația s-a înrăutățit. După cum era de înțeles, mulți dintre angajați începuseră să se teamă, fiindcă incendiul le amenința și lor casele și locul de muncă. Împreună cu liderii lucrării, tocmai hotărâam ce ar fi trebuit să scoatem din clădire, când John s-a înfuriat dintr-o dată. A venit la mine și mi-a zis: „Lisa, ne întoarcem acum la birou și ne rugăm pentru a treia oară.”

*S-ar putea să fie nevoie să purtați o luptă de mai multe ori
pentru a o câștiga.*

—MARGARET THATCHER

La început, am protestat. Aveam un manuscris de terminat. Apoi mi-am dat seama că aceea era ocazia de a trăi ceea ce citeam eu din Evrei, despre eroii care...

Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe (Evrei 11:34).

Am pornit împreună cu John spre sediul nostru și, în timp ce eram pe drum, am sunat o prietenă cu o credință de neclintit. Uneori, când ești în mijlocul focului, ai nevoie de cineva care *nu* se află acolo, să te ajute ieși dintre flăcări, pășind pe drumul pe care nu-l mai vezi din pricina fumului. I-am povestit în detaliu ce se petrecea, iar John i-a spus ce avea pe inimă și ce credeam că se poate întâmpla. Inima ei a tresărit, bătând alături de a noastră pentru aceeași cauză. Ne-a amintit de pietrele de aducere aminte din trecutul nostru. Nu era prima dată când ne amenința un incendiu și era important să ne

amintim ce învățaserăm *atunci*, pentru a ne angaja în lupta care ne stătea în față *acum*.

Poate că vă spuneți: „Dar eu nu am asemenea pietre de aducere aminte pe care să le iau cu mine.” Ei bine, am o veste bună pentru voi: toate isprăvile pomenite în Evrei 11 reprezintă materialul brut pe care puteți clădi.

Am închis telefonul după ce am vorbit cu prietena noastră și i-am promis că o vom suna mai târziu, fiindcă vroia să se alăture rugăciunilor noastre. Aveam toți trei așteptări atât de mari, încât ardeam de nerăbdare să ne începem rugăciunea și să vedem cum ne va răspunde Dumnezeu cel Atotputernic. Am strâns întregul personal, iar John a luat o cariocă în mână și a început să scrie pe o tablă pentru ce anume ne rugam: ca focul să nu se întindă mai departe și să înceapă să se stingă. Aceasta presupunea ca flăcările lui să nu mai mistuie alte clădiri și să nu mai curme alte vieți, iar ca ordinul de evacuare să nu devină obligatoriu și pentru noi. Când mi-am rotit privirea peste chipurile din încăpere, am văzut oglindindu-se pe ele teama, credința, îngrijorarea, întrebările și chiar entuziasmul. Apoi am ieșit cu toții afară și am început să ne rugăm.

Nu uitați că aceasta era a treia oară când personalul se strângea pentru rugăciune. Îmi dădeam seama că unii dintre angajați începeau să „obosească în facerea binelui”. Însă, când ne-am dat mâinile, formând un cerc, și ne-am reunit glasurile, tăria rugăciunii noastre a început să sporească. Nu știu cât timp ne-am rugat, dar știu că nu am încetat până când am văzut ceva în depărtare... Era răspunsul așteptat. Trei dintre noi L-am văzut pe Dumnezeu răspunzând prin foc... în timp ce focul coborât din cer a mistuit focul de pe pământ. Nu-mi cereți să vă explic ce s-a întâmplat, fiindcă nu pot.

**Pont despre
dueluri**

*Într-un duel, dacă
te lași păcălit să faci
jocul adversarului,
ești ca și pierdut.*

În timp ce ne rugam, am simțit efectiv înaintând un front cu o presiune atmosferică scăzută, iar temperatura s-a răcit în mod perceptibil. La mai puțin de o oră după ce eu și John am plecat de la birouri a început să plouă în zonă, iar vântul s-a schimbat.

Până seara, focul s-a stins în toate locurile în care, cu o noapte în urmă, văzuserăm de pe terasa noastră vâlvătaile arzând. Nicio casă nu a mai fost mistuită de incendiu. Potrivit informațiilor difuzate la știri, perimetrul cuprins de flăcări se restrângea tot mai mult.

Știu că, pe lângă echipa noastră, s-au rugat mulți alți oameni. Am văzut ce se poate întâmpla când ne unim cu bună știință glasurile, plini de tărie și credință, cu ale altora. Pompierii, polițiștii, Garda Națională și oameni din alte ramuri ale armatei au luptat neobosiți împotriva flăcărilor. Venise vremea să ne rugăm cu aceeași îndârjire cu care munceau ei, fiindcă, dacă oamenii aceștia erau gata să stea în fața focului, și noi puteam striga spre cer după ajutor.

Pe lângă rugăciune, echipa noastră a lucrat din greu pentru a-i pune în legătură pe oamenii evacuați cu familiile care s-au oferit să îi găzduiască. Eroii înțeleg faptul că acțiunea trebuie îmbinată cu rugăciunea!

Eroii fac parte dintr-o moștenire continuă

În Evrei 11 găsim scrise cuvintele acestea:

În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe Pământ (Evrei 11:13).

Ce au văzut în depărtare acești eroi din vechime ai credinței? Case și mașini scumpe? În niciun caz! Nimeni nu face cu mâna și nu urează de bine unor *lucruri*, ci *oamenilor*!

Dacă vrem să le urmăm exemplul, trebuie să ne ascuțim privirea și să fim în stare să vedem la distanță.

Eroii aceștia nu s-au uitat la ceea ce aveau în mâini, fiindcă erau prea absorbiți de ceea ce vedeau în depărtare. Eroii sunt oameni care au o nădejde tare și o încredințare cerească, întrucât credința este substanța lucrurilor nădăjduite și însăși dovada celor care încă nu se văd (vedeți Evrei 11:1).

Citiți versetul următor, lăsându-vă cuprinși de uimire și smerenie, căci Dumnezeu nostru cel Preaînalt ne-a socotit vrednici să ne numărăm printre ei.

Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși, n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi (Evrei 11:39-40).

Noi suntem legați de lungul lanț alcătuit din viața acestora. Suntem parte a actului final al poveștii lor aflate în continuă desfășurare. Toate faptele lor eroice așteaptă să fie desăvârșite prin unirea cu cele săvârșite de noi.

Citind despre viața acestor adevărate legende ale credinței, nu înțeleg de ce am fost meniți noi să vedem de aproape ceea ce ei au putut doar întrezări în depărtare. Ei au trudit fără să poată gusta măcar din rodul secerișului pe care Dumnezeu ne îngăduie nouă să-l strângem.

- Ei au pribegit prin locuri aspre; noi ne strângem în clădiri cu aer condiționat.
- Ei erau lipsiți de adăpost; noi ne-am găsit căminul în casa lui Dumnezeu.
- Ei cântau singuri în pustietăți; noi ne ridicăm glasul alături de mii de credincioși.
- Ei aveau mâinile goale; ale noastre sunt pline.

În ce fel ne putem aduce aportul prin credință la această moștenire? Rugându-ne ca Domnul secerișului să ne deschidă ochii și să ne lărgească orizontul, ca să putem vedea și noi dincolo de ceea ce observă toți ceilalți oameni, săvârșind faptele eroilor cerului. Oare nu cumva noi adăugăm acțiunea cuvintelor rostite de ei? Nu cumva noi punem mâna pe promisiunile la care ei doar au privit?

Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înconjoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea,

a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Evrei 12:1-2).

Știm că noi eram bucuria pusă înaintea lui Isus. Mă întreb deseori dacă acești eroi din vechime nu sunt chiar cei care ne aclamă. Nu suntem înconjurați de un nor de martori, așa cum știm că suntem de oștirile cerești?

Pe măsură ce înțelegem tot mai bine că, în El, suntem eroine și că El este eroul dinăuntrul nostru, faptul acesta ar trebui să stingă orice teamă care se poate să ne fi încercat atunci când am aflat că suntem ținta celui rău. Trebuie să ne îndreptăm pline de curaj umerii și să spunem: „Sunt pregătită pentru o biruință zdrobitoare, fiindcă eu sunt din Dumnezeu și l-am biruit pe cel rău, căci Cel ce este în mine e mai mare decât cel ce este în lume” (vedeți 1 Ioan 4:4).

Mă rog chiar acum ca aceste cuvinte să stârnească în voi credința care a fost sădită în inima voastră și ca speranța *eroilor* să vă inspire. E entuziasmant gândul că ne putem privi în oglindă, realizând că în noi există nespus mai mult decât ceea ce poate vedea vreun om. Tărâmul celor nevăzute ascunde identitatea voastră tainică de eroine. A fi o eroină reprezintă un act de închinare.

Eroii sunt de natură supraomenească

Oamenii evlavioși din țară sunt adevărații mei eroi! Ei sunt toată plăcerea mea! (Psalmul 16:3, traducerea NLT)

Îmi place versetul acesta fiindcă pune semnul egalității între evlavie și eroism. Care este oare sensul cuvântului *evlavios*? Iată câteva dintre sinonimele acestui cuvânt: *sfânt, ceresc, transcendent, supraomenesec*. Aceasta înseamnă că operăm din nou nu „prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6).

Statutul nostru de eroi nu depinde de puterea sau de tăria ori de duhul nostru omenesc, ci vine prin puterea Duhului Sfânt. Fiindcă suntem chemați să fim transcendenți și de natură supraomenească, a sosit vremea să ne jucăm rolul. Când ne trăim viața prin Duhul,

nu mai cedăm în fața imboldurilor și emoțiilor care ne țin prioniți de propria tărie și de strădaniile noastre. Nici nu mai putem îngădui vrăjmașului să își facă loc în acțiunile noastre.

Când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? (1 Corinteni 3:3)

Ați auzit ce spune versetul acesta? Viețuirea în felul oamenilor e prea limitată pentru a sluji potențialului sădit în noi. Noi trăim în mod supraomenesc când eliminăm invidia și certurile din ecuația vieții noastre. Putem îndepărta modul firesc de viețuire alegând să trăim în unitate.

Eroii îi pot ajuta pe cei amenințați și temători, fiindcă înțeleg că ei acționează în numele unei puteri mai înalte. Dacă ne închipuim că oricare dintre noi poate fi o eroină prin propriile puteri, nu vom ajunge prea departe. Dumnezeu este sursa puterii noastre, iar noi suntem răspunzătoare în fața Celui care ne-a împuternicit și care ne-a conferit privilegiul de a împărtăși Numele Lui, adică în fața lui Isus.

Eroii sunt curajoși

Curajul dovedit în fața primejdiei câștigă pe jumătate bătălia.

—PLAUT

Pont despre dueluri

A avea un cuvânt de spus, a-ți alege singur răspunsul, acestea sunt calitățile unui spadasin adevărat.

Eroii sunt *întotdeauna curajoși*, însă nu vă închipuiți că expresia a fi *întotdeauna curajos* este totuna cu *a nu te teme niciodată*. Următoarele cuvinte ale lui Ralph Waldo Emerson ascund un adevăr profund: „Un erou nu e mai curajos decât un om obișnuit, dar curajul lui durează cu cinci minute mai mult.”

În unele împrejurări, a fi „curajos cu cinci minute mai mult” poate însemna

să păstrăm tăcerea când suntem atacați, îngăduindu-I astfel lui Dumnezeu să aibă ultimul cuvânt. Alteori, cele cinci minute în plus de curaj înseamnă să rămânem neclintiți și statornici, ori să nu încetăm să strigăm și să luptăm când cei lipsiți de apărare sunt atacați. Luptele sunt deseori câștigate, minciunile date în vileag și vrăjmașii cucerțiți, fiindcă sunteți ultimii rămași în picioare pe câmpul de bătălie. Curajul vă va ține neclintiți.

Viața este plină de momente înspăimântătoare și nu putem opri asaltul fricii, după cum nu putem ține vântul pe loc. Însă ne putem alege întotdeauna răspunsul. Același vânt care poartă spre înălțimi vulturul adult îl înspăimânta când era doar un pui nevolnic. Lăsați teama să vă apropie de Dumnezeu.

Eroii au ceva în plus

Toți eroii au ceva în plus față de ceilalți oameni, prin simplul fapt că și-au legat viața de o realitate mai mare.

*Un erou e un om care și-a consacrat viața unui scop mai mare
decât propria persoană.*

—JOSEPH CAMPBELL

Eroii tind să susțină mai degrabă cauze decât pe ei înșiși. Faptul că sunt motivați de ceva aflat în afara propriei persoane îi determină să riște să fie *mai* îndrăzneți, mai plini de compasiune, mai binevoitori, responsabili și curajoși. Eroii înțeleg că întotdeauna există mai mult decât ceea ce se întrezărește la prima vedere. Eroii nu se tem să se ridice sau să se evidențieze în mulțime. Faptul că sunt gata să urce deasupra tărâmului obișnuitului îi face să pară extraordinari.

La data scrierii acestei cărți, filmul *The Avengers [Răzbnătorii]* se află în topul peliculelor cu cele mai mari încasări din toate timpurile. E interesant de observat că un răzbnător e cineva care îndreaptă răul făcut. Succesul filmului se explică în parte prin faptul că acești răzbnători sunt toți niște eroi care învață să lucreze în

echipă. Luați separat, fiecare este puternic, însă puși laolaltă se dovedesc de neînvinși. Căpitanul America prezintă o combinație cuceritoare de forță și onoare, însă e oarecum naiv. Thor e atrăgător, bun la suflet și mânuieste un baros invincibil, dar are încredere în fratele lui atunci când n-ar trebui. Omul de Fier e sclipitor și amuzant, însă e totodată rezervat, sarcastic și blazat. Hulk dispune de o forță brută pe care de-abia o poate stăpâni. Văduva Neagră e extrem de agilă și face bine față presiunilor, dar are în spate un trecut întunecat. Am putea continua lista cu alți super-eroi, însă ideea principală este aceea că toți au deopotrivă puncte tari și slabe.

În afară de Isus, toți eroii prezentați în Biblie au avut puncte tari și slăbiciuni! Super-eroii se găsesc atât în rândul bărbaților, cât și al femeilor, fiind de toate formele și mărimile... așa cum suntem eu și voi.

Cuvântul *creștin* înseamnă „urmaș al lui Cristos” sau „cel uns”. Noi ne închinăm eroului nostru, Isus, îngăduind purtării de grijă și harului divin să facă din noi niște eroi. Ascultați însărcinarea dată de Pavel bisericii din Efes:

Dumnezeu este puternic și așa vă vrea și pe voi. De aceea, luați tot ce a pregătit Stăpânul pentru voi: arme făurite din cele mai bune materiale. Folosiți-le ca să puteți rămâne în picioare, indiferent cu ce v-ar ataca Diavolul. Nu vă aștepta o competiție lejeră, pe care să o lăsați în urmă și să o dați uitării în câteva ceasuri, ci una de o viață, o luptă îndârjită, până la sfârșit, împotriva Diavolului și a îngerilor lui.

Fiți gata. Vă stau în față mult mai multe decât puteți birui singuri. Folosiți tot ajutorul care vă stă la îndemână, orice armă pregătită de Dumnezeu, pentru ca atunci când se va fi sfârșit totul, să fi rămas încă în picioare. Adevărul, neprihănirea, pacea, credința și mântuirea nu sunt simple cuvinte. Învățați să le aplicați. Veți avea nevoie de ele de-a lungul vieții. Cuvântul lui Dumnezeu este o armă *indispensabilă*. Tot astfel, rugăciunea este esențială în acest război neîntrerupt. Rugați-vă cu tărie și prelung. Rugați-vă pentru frații și surorile voastre. Stați cu ochii deschiși. Încurajați-vă unul pe altul, ca nimeni să nu rămână în urmă sau să se piardă (Efeseni 6:10-18, traducerea MSG).

În pasajul acesta găsim numeroase informații. Haideți să enumerăm punctele principale, fiindcă versetele amintite din Efeseni subliniază mandatul acestei cărți.

1. Dumnezeu este puternic și El vrea ca ficele Lui să fie la fel!
2. Armele Lui sunt neîntrecute.
3. Având aceste arme în mâini, niciunul dintre atacurile îndreptate de cel rău împotriva voastră nu vă va clătina de pe cale.
4. Voi sunteți angrenate într-o luptă spirituală, pe viață și pe moarte.
5. Dacă vă pregătiți acum, nu veți fi luate prin surprindere.
6. Nu puteți face lucrul acesta prin propriile puteri.
7. Adevărul, neprihănirea, pacea, credința și mântuirea trebuie transpuse în viața de fiecare zi!
8. Cuvântul lui Dumnezeu este o armă indispensabilă.
9. Rugăciunea nu este opțională.

Tatăl nostru ceresc a anticipat fiecare dintre nevoile noastre și ne-a împuternicit să biruim. El ne-a pus la îndemână cel mai bun arsenal, care este totodată personalizat și infailibil. Aceste elemente care transcend timpul au puterea de a câștiga bătăliile din viitorul apropiat și îndepărtat. Noi ne găsim în mijlocul încleștării dintre lumină și întuneric, a cărei miză este viața sau moartea. Nu trebuie să ne întoarcem pe călcăie și să o rupem la fugă, copleșite de teamă.

Câtă vreme vom umbla pe Pământul acesta, balaurul va făuri arme care nădăduiește că ne vor putea birui. Vrajmașul se va dezlănțui și se va război cu toate ficele lui Dumnezeu. Însă el nu va învinge, fiindcă noi avem săbii făurite în foc. Când ficele Domnului își scot sabia din teacă, dușmanul dă înapoi.

Priviți înainte, rămâneți neclintite și ridicați-vă săbiile, arătând vrăjmașului chipul unor adevărate eroine.

***Pont despre
dueluri***

Struniți agresivitatea adversarului, atacând ori de câte ori se aporie prea tare când își pregătește propria ofensivă.

Câmpul de bătălie

*Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui,
ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva
stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor
răutății care sunt în locurile cerești.*

Efesenii 6:12

În acest capitol vom răspunde următoarelor întrebări: „Unde se duce bătălia?” și „Cine îmi e vrăjmașul?”

Răspunsurile rapide și simple sunt acelea că bătălia noastră se poartă pe un tărâm nevăzut și că dușmanii noștri nu sunt oamenii pe care îi cunoaștem.

Noi trăim într-o lume aflată în continuă schimbare, în care timpul, așa cum îl știm noi, va face loc veșniciei: „...căci chipul lumii acesteia trece” (1 Corinteni 7:31).

Pământul și tot ce se află pe el au fost create din ceea ce nu putem vedea.

Să luăm ca exemplu atomul. Îl putem vedea cu ochiul liber? Nu. Dar puterea și minunăția atomului nu încetează să existe doar pentru că noi nu le putem vedea. În *Scrisorile lui Zgândărilă*, un drac îl avertiza pe altul: „Mai presus de toate, nu căuta să folosești știința (vreau să spun adevărata știință) ca mijloc de apărare împotriva creștinismului, fiindcă aceasta

îl va încuraja pe om să se gândească la realitățile pe care nu le poate atinge și vedea.”³

Nu putem presupune că, prin simplul fapt că ceva se află în afara sferei observabile de către noi nu are nicio influență asupra noastră. A sosit vremea să ne folosim mintea. Am o veste rea pentru voi: mintea voastră e angajată într-o luptă corp la corp din care nu aveți posibilitatea să vă retrageți.

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești (Efeseni 6:12).

Vestea bună este aceea că aveți puterea de a alege cu cine vă luptați. Vrajmașul vrea să ne abată atenția de la lupta nevăzută, ca să ne distragă și să ne controleze printr-o expresie umbrită a răului. El nu vrea să ne vadă lovind însăși sursa care se află în spatele umbrei. Încercarea de a învinge dușmanul luptându-ne cu oamenii seamănă cu cea de a nimici un pom culegându-i toate roadele. Pentru a nimici un arbore, trebuie să îi distrugeți rădăcina.

În lumea noastră, există un întreg sistem subteran al întunericului, care acționează sau se exprimă adesea prin viața oamenilor. Aceștia din urmă nu vă atacă pe voi, chiar dacă uneori așa vi se pare. Realitatea este că sunteți în vizorul unei forțe mult mai viclene și mai străvechi, fiindcă balaurul se teme de ceea ce dețineți voi.

După cum nașterea naturală e precedată de travaliu, la visurile veșnice ajungem după ce trecem prin luptele vremelnice. Acum pare că un *coșmar* întunecă *visul* cel mai prețios și slăvit al Domnului nostru. Privind la nivel individual, fiecare dintre noi reprezintă visul Lui, pentru care a dus o luptă pe care câștigat-o. Însă nădejdea Lui pentru noi nu se oprește aici; vedem visul Lui pentru noi toți oglindit în această rugăciune inspirată de Duhul Sfânt:

Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru *cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor*. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine; *pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una*, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine (Ioan 17:20-23).

Când a stat la masă înconjurat de cei unsprezece ucenici, la Cina cea de taină, Isus S-a rugat pentru noi. El ne-a inclus în rugăciunea

**După cum
nașterea naturală
e precedată
de travaliu, la
visurile veșnice
ajungem după
ce trecem
prin luptele
vremelnice.**

aceasta și pe noi, cei care aveam să credem într-o zi, datorită lor. În Scriptură îi putem vedea pe ucenici umblând alături de Isus, părăsindu-L și apoi întorcându-se pentru a-I aduce slavă. Așa cum Isus avea nevoie ca viața și cuvintele lor să fie o mărturie care să ni-L descopere pe El nouă, a venit vremea ca noi să Îl arătăm pe Isus altora. Aceasta înseamnă că alții vor crede în El datorită vouă.

Cum se poate întâmpla aceasta? Prin intermediul slavei lui Dumnezeu. O definiție foarte simplă a slavei Sale ar fi aceasta: „măsura deplină a lui Dumnezeu sau plinătatea Lui”. Dumnezeu L-a dat pe singurul Lui Fiu fără rezerve, iar Isus Și-a dăruit întreaga viață. Nu a păstrat nimic pentru Sine și nu a ținut nimic deoparte. Ei au dat totul, uniți pe deplin în ce privește scopul. Ținta rugăciunii lui Isus era aceea ca noi toți să avem o inimă și un gând, pentru ca lumea să vadă în mireasa Lui slava lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului, prin Duhul Sfânt.

Din păcate, când am citit versetele din Ioan 17, mi-am dat seama că până și Isus trebuie să aștepte uneori multă vreme pentru a primi un răspuns la rugăciune... fiindcă noi, neîndoielnic, nu suntem încă una.

Fiecare dintre noi este unic în felul său, astfel că putem arăta diferit, putem simți și vorbi diferit. Expresiile pe care le îmbracă închinarea noastră pot și ar trebui să fie variate, însă dacă vrem ca viața noastră, ca trup, să funcționeze, *trebuie* să fim *una*. Traducerea The Message redă în felul următor pasajul din Ioan 17:23:

Eu în ei și Tu în Mine. Atunci ei vor fi maturi în unitatea aceasta și vor fi o *dovadă* înaintea *lumii* nelegiuite a faptului că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit *la fel cum M-ai iubit pe Mine*.

Dacă noi, credincioșii, suntem uniți, există șansa ca lumea încă să creadă, dar dacă suntem dezbinați și căutăm vrajba între noi, nu avem sorți de izbândă! Conduita din zilele noastre a culturii și

comunităților creștine a făcut lumea să pună sub semnul întrebării tot ceea ce promovăm. Ne purtăm în așa fel încât să arătăm că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui să salveze lumea pierdută, sau dând de înțeles că totul gravitează în jurul nostru? Credem că Dumnezeu îi iubește pe oameni la fel cum L-a iubit pe Isus? Ne e greu să ne închipuim că Tatăl ne iubește întocmai cum Și-a iubit Fiul ceresc? Cred că a venit vremea să ne purtăm ca unii care constituie răspunsul la rugăciunea lui Isus. Când lumea va vedea aceasta imagine a unei singure inimi și a unui singur gând în rândul copiilor lui Dumnezeu, iată ce se va întâmpla:

Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii (Ioan 17:24).

V-ați dat seama că voi sunteți un dar pe care l-a făcut Tatăl Fiului? E ca și cum Tatăl ar fi spus: „Uite, Isus, ascunde-o pe fica aceasta în inima Ta. Ea e o comoară pe care o vei scoate la lumină mai târziu.” Unitatea aceasta este o taină. Cum putem fi una cu El când noi ne aflăm încă pe Pământ? Iată răspunsul: în Cristos, toți devin una. Lumea nelegiuită caută dovada existenței lui Cristos în noi și nu cred că o va vedea până când vom deveni conștienți de minunăția unirii noastre cu El. Aceasta din urmă va avea loc atunci când ne vom întoarce privirile de la noi înșine și *ni le vom aținti asupra Lui*.

Cartea Efeseni explică cel mai bine taina amintită.

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Cristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe Pământ (Efeseni 1:7-10).

Pasajul acesta arată și el lămurit că Dumnezeu ne-a dat totul: ne-a dat din belșug răscumpărare, iertare, înțelepciune și pricepere să cunoaștem deopotrivă taina voii Sale și scopul stabilit mai dinainte, de a uni în Cristos cerul și Pământul. Isus a venit la împlinirea vremii, iar acum, când ne apropiem de sfârșitul timpului, noi trăim

în mijlocul oamenilor, pe Pământ. Ce s-ar putea întâmpla dacă noi am fi o inimă, un glas, o viziune și un scop, un nume, o împărăție și un singur mandat, acela de a-L glorifica pe Isus? Am trăi în așa fel încât lumea noastră trudită ar zări iarăși un crâmpei al cerului.

Pacea nu survine de la sine. Ea este roada trudei fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.

Ferice de cei împăciuitori [de cei ce luptă pentru pace], căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu (Matei 5:9).

Dezbinarea are loc fără niciun efort sau vreo contribuție din partea noastră. Ea este cursul pe care l-a cunoscut în mod firesc lumea aceasta încă de la căderea omenirii. Unitatea și pacea presupun punerea cu bună știință și în chip strategic a înțelepciunii în slujba lor. Noi trebuie să întrebuițăm modul ceresc de lucru pentru a contracara inițiativele culturii noastre.

Dezbinarea nu Îl glorifică niciodată pe Isus. Discordia dezbină inimi, case, viziuni, scopuri și împărății. Dezbinarea are multe fațete: mândria, furia, supărarea, disputele, defăimarea, bârfa, blestemele, concurența, amărăciunea, jignirile, vrăjitoria și idolatria (vedeți Galateni 5:19-21). O asemenea purtare este observată de lumea noastră, atunci când trăim mânați de porniri firești. Deși dezbinarea poate îmbrăca multe forme, ea are un singur scop final: nimicirea noastră.

Pont despre dueluri

Farmecul sabiei era atât de puternic, încât în secolul al XVI-lea au murit mai mulți nobili (40.000) din pricina duelurilor (pentru a-și apăra onoarea), decât în urma războaielor.

Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele (Iacov 3:14-16).

Unul dintre scopurile lui Dumnezeu este acela de a-Și vedea mireasa trăind în unitate, înțelegând că El este un Dumnezeu gelos, care vrea ca dragostei ei să-I aparțină doar Lui. Aceasta înseamnă că, uneori, trebuie să luptăm pentru a

deveni una. Isus a biruit moartea, iadul și mormântul, ca să poată fi una cu noi, iar noi să fim una cu frații și surorile noastre. Unele dintre relațiile cele mai puternice se nasc atunci când fierul izbește fierul, astfel că amândouă se ascut ca urmare. De cele mai multe ori veți întâlni cele mai mari împotriviri la adresa unității atunci când hotărâți cu bună știință să trăiți în unitate.

Ori de câte ori ridicăți un stindard menit să acopere și să împuternicească mulți oameni, veți vedea cum dezbinarea caută să își arunce mreaja peste oștenii adunați sub el. Am remarcat fenomenul acesta în repetate rânduri, de la contextul relațiilor dintre prieteni la cel al bisericilor. Atenția este deviată de la motivul pentru care alegeți să stați împreună, concentrându-se asupra faptului că nevoile nu sunt împlinite.

Dacă treceți prin iad, mergeți înainte.

—WINSTON CHURCHILL

Nu vă opriți să campați în iad... ci continuați să mergeți înainte. Un exemplu grăitor în privința aceasta se găsește în căsnicie. Nu știu care a fost experiența voastră, dar eu și John nu ne-am prea certat în perioada de curtare. Însă, după ce ne-am căsătorit și am încheiat un legământ al unității înaintea lui Dumnezeu, parcă s-ar fi năruit un baraj. Pe lângă luptele întâlnite în cadrul căsniciei, acum însăși instituția aceasta este supusă unui atac intens. Noi n-ar trebui să redefinim ceea ce definește Dumnezeu, nici să despărțim ce a unit El. Divorțul a căpătat proporții uriașe în rândul acestei generații care a hotărât că nu e greșit ca partenerii de viață să se înșele unul pe celălalt sau să își facă bagaje și să plece atunci când cei doi simt că nu mai sunt îndrăgostiți unul de altul.

Există atacuri îndreptate asupra căsniciei și atacuri care au loc înăuntrul ei. Nici nu vă pot povesti de câte ori John și cu mine am rămas șocați auzind de cupluri care păreau că nu se certau niciodată, dar care erau acum în prag de divorț. Am descoperit că, uneori, lipsa conflictului în căsnicie poate însemna că cei doi nu luptă *pentru* ea. Sunt momente în care trebuie să luptați pentru a deveni una.

După cum ați văzut, balaurii nu își au obârșia în miturile care sunt rodul fanteziei umane, ci menționarea lor are legătură cu Satana, agentul străvechi al morții spirituale. Competiția, defăimarea, comparațiile și cuvintele care seamănă dezbinarea fac parte din limbajul balaurului.

După cum femeia din cartea Apocalipsa reprezenta Israelul, pe Maria, femeile și mireasa, balaurul reprezenta șarpele din Eden, pe Satana, leviatanul și pe toți cei ce caută să distorsioneze caracterul și cuvintele lui Dumnezeu. Balaurul este viclean, malefic și însuflețit de un duh care luptă împotriva lui Cristos.

Înainte ca Adam și Eva să poată împlini mandatul divin de a duce o viață plină de propășire în Eden, șarpele s-a năpustit asupra lor. El a adus dezbinarea între ei, a divizat domeniul care le fusese dat în stăpânire și i-a făcut să iasă din grădina sădită de Dumnezeu, unde erau protejați.

*Nu există teren neutru în univers; fiecare centimetru pătrat,
fiecăre fracțiune de secundă e revendicată pe de o parte de
Dumnezeu și, pe de alta, de Satana.*

—C.S. LEWIS

Cel rău se pitește și acum în umbra coșmarurilor, așteptând să se năpustească asupra tuturor celor care îndrăznesc să viseze. Balaurul caută să dezbine și să descurajeze pe oricine nădăjduiește să se ridice și să păsească în lumină, având curajul să viseze în întuneric.

*Praiubitelor, dacă îndrăzniți să visați, trebuie să fiți
indeajuns de curajoase pentru a lupta.*

Având perspectiva unei eroine, cercetați-vă viața și priviți cu curaj dincolo de oameni și de durere. De câte ori ați văzut un șarpe încolăcit în umbră, care a stat ascuns până în clipa în care a fost gata să se repeadă asupra speranțelor și visurilor voastre?

Când erați mici, poate că balaurul v-a învăluit în văpăile unor cuvinte de foc, mistuindu-vă astfel nădejtile. Poate că a răsucit în așa fel vorbele încât v-ați închipuit că gândurile lui erau ale voastre. V-a spus cineva că sunteți urâte, grase, slăbănoage, proaste, prea deștepte, scunde ori înalte? Poate că dragostea dintre părinții voștri s-a prefăcut în ură, astfel că adăpostul căminului vostru a devenit acum doar cochilia goală a unei case. Poate că cineva urcat pe aripile

balaurului, în toiul nopții, a venit la voi în întuneric și v-a atins în locuri și moduri care v-au făcut să vă simțiți rușinate și murdare. Poate că șarpele rușinii a sâsăit spre voi, în timp ce se îndepărta: „Tu ai vrut-o! Tu m-ai provocat să-ți fac asta!”

În mod ciudat, aceste cuvinte ale învinovățirii rostite la început au continuat să înconjoare femeile încă din vremea lui Adam. Când cel însărcinat să protejeze dă greș, e mult mai ușor să găsească un țap ispășitor decât să își recunoască eșecul. Este adevărat că șarpele a ademenit-o pe Eva. Însă Adam cel falnic nu a fost amăgit. El a luat cu bună știință ceea ce nu trebuia să atingă. A vrut să fie Dumnezeu, fără să se afle sub cârmuirea Celui Preaînalt. Chiar și astăzi, dacă un bărbat necinstește o fată sau o femeie, e mai ușor să își pună fapta pe seama influenței Evei decât să recunoască adevărul: acela că a vrut să o necinstească și să o domine.

Odată cu trecerea veacurilor, a fost bărbatul eliberat vreodată în urma învinovățirii femeii? Nu! A fost vreodată femeia eliberată învinovățindu-l pe bărbat? Nu! Isus a venit să ia asupra Lui vinovăția, odată pentru totdeauna. Învinovățirea nu este niciodată altceva decât distragerea atenției de la ceea ce se petrece cu adevărat. Orice durere provocată de oameni nu e decât un spectacol cu umbre al realității din spatele scenei. Noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui. Îndărătul cortinei se ascunde un balaur căruia îi place să se încolăcească în jurul faptelor și percepțiilor copiilor lui Dumnezeu. Bărbații și femeile deopotrivă sunt ținta hoției lui. El vrea să ne fure dreptul de întâi născuți și să ne ponegrească abilitatea de a purta chipul lui Dumnezeu: „Hoțul nu vine decât să fure, să jupăie și să prăpădească” (Ioan 10:10).

Acolo unde poate să fure, următorii pași făcuți sunt cei ai uciderii și nimicirii. Adam și Eva au luat ce nu le aparținea și îndată după aceea și-a făcut loc moartea în grădina noastră veșnică. Pământul a pășit de atunci încolo pe drumul nimicirii.

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit... (Romani 5:12).

Isus ne-a oferit șansa de a propăși în timp ce, la nivel individual și colectiv, redobândim ce a fost supus furtului, morții și nimicirii.

În timp ce devenim una în scopuri și înflorim în ce privește tăria fiecăruia în parte, putem fi asemănați din nou cu o grădină slăvită al cărei grădinar este Domnul.

În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare, Leviatanul, Babilonul, șarpele fugar și Leviatanul, șarpele inelat, și va ucide balaurul de lângă mare. *În ziua aceea*, cântați o cântare asupra vici celei mai alese: „Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vatăme nimeni” (Isaia 27:1-3).

În timp ce Dumnezeu nostru cel Preaînalt luptă, noi înflorim. În vreme ce noi, poporul Lui, propășim, El dă lovitura de grație. Bătăliile purtate în cer se văd de pe Pământ, iar cele duse pe Pământ nu scapă privirii cerului. Noi înflorim atunci când trăim în unitate unii cu alții și cu scopul cerului.

Preaiubitorilor, lucrul cel mai eficient și mai eroic pe care-l puteți face este să rodiți. Dumnezeu folosește în repetate rânduri în Scriptură cuvintele vie, grădină și ogor cu privire la poporul Său. Voi sunteți asemănați cu o grădină sădită de El. Pomii nu atacă ce e semănat în jurul lor, nici nu își închipuie că frumusețea florilor care se deschid în umbra lor micșorează maiestatea tăriei de care se bucură ei. Lăsați-vă așadar rădăcinile să se înfigă adânc în pământ și extrageți-vă seva puterii voastre din ceea ce nu se vede, fără a îngădui umbrei balaurului să întunece lumina viitorului vostru.

Crucea ca o sabie

*Sângele acoperă ceea ce am făcut, în vreme ce crucea acoperă
ceea ce suntem. Sângele ne șterge păcatul, pe când crucea lovește
însăși rădăcina capacității noastre de a păcătui.*

-Watchman Nee

Când vă gândiți la crucea lui Cristos, fără îndoială că vă vin în minte multe cuvinte, dar probabil că cel de *sabie* nu se numără printre ele. Crucea are însă, cred eu, puterea de a ne vorbi în mod diferit fiecăreia dintre noi în timp ce străbatem feluritele anotimpuri ale vieții. Opriți-vă, deci, și gândiți-vă ce înseamnă pentru voi crucea acum.

Odată, în preajma Paștelui, am pus pe rețelele de socializare următoarea întrebare: „Într-un cuvânt, ce înseamnă pentru voi crucea?”

Am fost binecuvântată cu un noian de răspunsuri. În mulțimea cuvintelor folosite pentru a descrie crucea se găseau următoarele: *dragoste* (răspunsul cel mai des întâlnit dintre toate), *har*, *libertate*, *iertare* și *răscumpărare*, continuând până la *Isus*, *viață*, *îndurare*, *jertfă* și *un simțământ copleșitor de recunoștință*, cu multe alte definiții frumoase, țesute între cuvintele enumerate aici.

Mai întâi, dați-mi voie să spun că nu există o singură definiție corectă a crucii, alcătuită doar dintr-un cuvânt. Crucea a constituit

podul care a trecut peste abisul dintre cer și Pământ, pentru a împăca omenirea cu Dumnezeu, transformând ceea ce părea a fi o înfrângere înfricoșătoare într-un triumf uluitor. Această speranță plină de putere a transformării a străbătut veacurile. Nicio altă victorie nu a avut destulă putere încât să se întoarcă spre trecut și să lumineze istoria întunecată a omenirii, îndreptându-și în același timp razele spre viitor. Prin urmare, nu cred că ceea ce s-a petrecut la cruce ar putea fi cuprins vreodată în cuvintele noastre limitate. Biruința dobândită la cruce nu poate fi umbră de trecerea timpului. Ea este veșnică.

Închideți-vă ochii preț de o clipă și imaginați-vă o cruce de lemn. Dintr-un copac frumos și viu cândva, a fost pregătit un instrument lipsit de viață al morții. Dezbrăcat de toate ramurile și de coajă, lemnul mort e despicat și cioplit. Bucățile aspre sunt puse una peste alta, pentru a alcătui o cruce de lemn, iar când aceasta e ridicată în picioare, seamănă în mod ciudat cu o sabie al cărei vârf e înfipt în pământ.

Priviți-L acum cu ochii minții pe Isus, Cuvântul întrupat și Fiul slăvit al lui Dumnezeu, cu trupul gol și zdrobit întins de-a lungul acestei hidoase săbii. Măinile Î-au fost ținute cu piroane pe garda crucii, iar îndărătul capului Stăpânului nostru se afla mânerul de lemn al sabiei. Poate că, în cer, săbiile și crucile sunt unul și același lucru.

După cum Adam a furat fructul din pomul oprit și a adus astfel moartea tuturor celor ce se aflau în el, Isus a murit pe lemnul unui fost pom și a devenit în felul acesta rodul lui, pentru ca toți cei ce sunt în El să poată trăi.

În timp ce studiam de curând cartea Evrei am dat peste niște cuvinte familiare, al căror sens mi s-a părut mai profund în urma scurtei mele expediții în lumea săbiilor:

Dumnezeu, când i-a dat lui Avraam făgăduința, *a întărit-o în cel mai puternic mod cu putință [până la plăsele]*, punându-și în joc propria reputație... Când a vrut să Își garanteze promisiunile, Dumnezeu *și-a dat cuvântul*, o cheazășie tare ca piatra, căci Dumnezeu *nu poate* trece peste cuvântul Lui. Și întrucât cuvântul Lui nu se poate schimba, promisiunea este, la rândul ei, statornică (Evrei 6:13, 17-18, traducerea MSG).

Citind versetul acesta, o imagine plină de viață mi-a trecut dintr-o dată prin minte. Nu am mai văzut crucea ca pe lemnul colțuros al morții, ci ca pe o sabie de lemn, cu vârful ei nemilos înfipt în pământul nostru cel zdrobit. Am văzut trupul lui Isus atârnat pe lama acelei săbii. Brațele Lui erau întinse între cele două capete ale gărzii sabiei, ca și cum, în agonia morții, ascultarea Lui ne spunea tuturor bun venit.

Ceea ce a schimbat modul în care priveam lucrurile era studiul meu în domeniul săbiilor și al terminologiei subsecvente, care a adus o nouă semnificație expresiei *până la plăsele*. Până atunci mă gândisem doar la sensul ei figurat, și anume „la maximum, complet, deplin”. Însă acum îmi dau seama că expresia are și un înțeles literal, întrucât cuvântul *plăsele* se referă la alcătuirea unei săbii.

Plăselele sunt partea sabiei care începe acolo unde se sfârșește lama. Plăselele sunt alcătuite din gardă, mâner și măciulia de la capătul acestuia. Puse laolaltă, toate aceste componente formează plăselele sabiei.

Când o sabie e înfiptă până la plăsele într-un adversar, există puține șanse ca victima să scape cu viață. Lama e trasă afară doar când atacatorul simte că victoria îi e sigură. Străpungerea cuiva cu sabia până la plăselele ei e o mișcare plină de cruzime, făcută de atacatorii agresivi, cărora le place să vadă de aproape durerea victimei. Agresorul nu are îndoieli în ce privește victoria, fiindcă a eliminat cu totul distanța dintre ei, care îl proteja pe adversar.

Prin faptul că L-a dăruit pe Fiul Lui, Isus, Dumnezeu a folosit crucea ca pe o sabie pentru a ucide vrăjmășia dintre Dumnezeu și om.

Pe cruce, Dumnezeu Și-a împlinit pe deplin promisiunea făcută lui Avraam.

Cine a fost răspunzător pentru cruce?

Am auzit mulți oameni spunând că Satana L-a răstignit pe Domnul slavei, dar următoarea pildă ne spune cu totul altceva. Ea începe cu povestea unui gospodar care a sădit o vie, a împrejmuit-o cu un

gard, a săpat un teasc în ea, a zidit un turn și a arendat-o unor vieri. La vremea roadelor și-a trimis pe rând mai mulți slujitori, pe care vierii i-au bătut, i-au omorât sau i-au împroșcat cu pietre. Astfel că stăpânul viei a trimis alți slujitori, dar și aceștia au fost întâmpinați la fel. În cele din urmă, stăpânul și-a trimis fiul, nădăduind că vierii îl vor primi cu cinste și îi vor da partea care i se cuvenea din rod. Urmăriți cine sunt protagoniștii istorisirii, pe măsură ce relatarea continuă:

Dar vierii, când au văzut pe fiul său, au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.” Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât. Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora? Ei l-au răspuns: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde și via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor.”

Isus le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri?» De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.”

După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii *au înțeles că Isus vorbește despre ei* (Matei 21:38-35).

În pilda aceasta, Dumnezeu Tatăl este gospodarul, profeții și împărății din vechime sunt slujitorii trimiși, Isus este fiul, iar preoții și fariseii sunt arendașii. Mai târziu, pe măsură ce se apropia momentul răstignirii, Isus le-a amintit ucenicilor ce urma să se petreacă:

„Știți că după două zile vor fi Paștele; și Fiul omului va fi dat ca să fie răstignit!”

Atunci preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului s-au strâns în curtea marelui preot care se numea Caiafa și s-au sfătuit împreună cum să prindă pe Isus cu vicleșug și să-L omoare (Matei 26:2-4).

Isaia și David au profetizat că poporul ales al lui Dumnezeu avea să Îl ucidă pe singurul Lui Fiu. Liderii religioși au crezut că, omorându-L pe Fiul lui Dumnezeu, aveau să Îi poată fura moștenirea.

...[înțelepciunea lui Dumnezeu] pe care n-a cunoscut-o niciunul dintre fruntașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2:8).

Ce anume i-a orbit pe toți cârmuitorii aceluia veac? Ei n-au putut vedea puterea transformatoare și triumfătoare a crucii.

Această denumire de cârmuitori poate viza puterile religioase și politice ale vremii lui Cristos, precum și pe însuși prințul întinericului, care le trăgea sforile, prin șoaptele lui perfide și prin întreaga lui oștire de făpturi demonice.

Mă întreb dacă nu cumva Satana a sperat că uciderea singurului Fiu al lui Dumnezeu chiar de către cei pe care El îi numise „aleșii” Lui va atrage asupra noastră urgia veșnică a lui Dumnezeu. La urma urmelor, luarea fructului oprit și încercarea de a dobândi egalitatea cu Dumnezeu îi adusese lui Adam izgonirea din grădina Eden. Satana se putea gândi că uciderea Fiului lui Dumnezeu avea să ne aducă tuturor pieirea.

Înainte de cuvintele pline de semnificație ale apostolului Pavel citate mai sus (din 1 Corinteni 2:8), sunt prezentat în contrast înțelepciunea Duhului și cea omenească:

Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care *o rânduiise Dumnezeu*, spre slava noastră, *mai înainte de veci* (v. 6-7).

Înțelepciunea lui Dumnezeu era la lucru înainte să intre în scenă nesăbuiința noastră. Înainte să ia naștere timpul, Dumnezeu Se gândea la noi. Crucea a fost țesută în tapiseria misterioasă a înțelepciunii veșnice a cerului. Această redare magnifică a iubirii Sale ni se așterne în față și ni se descoperă neconținut.

Gândiți-vă numai: Isus a fost mielul nostru *înainte* să fi fost create oile. A fost Mântuitorul lumii înainte de întemeierea

Pământului. Dacă toate acestea n-ar fi de ajuns, noi am fost aleși „în El” înainte de creație, pentru a fi făcuți neprihăniți!

În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui... (Efeseni 1:4).

Înainte să fie sădită grădina Edenului, noi am fost sădiți în El. Înainte ca Adam și Eva să fie izgoniți din grădină, noi am fost ascunși, în deplină siguranță, în Cristos. Înainte ca păcatele noastre să fie roșii ca purpura, Dumnezeu le-a spălat, făcându-le albe ca neaua.

Nu cred că frunzașii vremii lui Isus au fost deosebit de surprinși când El a înviat din morți. Mai văzuseră morți înviind, iar Isus spusese tuturor că avea să învie după trei zile. Cred că Satana a știut, la rândul lui, că învierea făcea parte din plan. Ceea ce s-ar putea să le fi scăpat celui rău și mai marilor vremii a fost faptul că, odată cu ieșirea lui Isus din mormânt, noi am înviat împreună cu El! Scriptura ne spune:

Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2:20).

Isus nu S-a mulțumit doar să ia locul nostru, ci ni l-a dat... pe al Său. Noi avem viața, numele, cuvintele, autoritatea și făgăduința Lui. Niciunul dintre noi nu era viu când Cristos a fost răstignit.

Însă aceasta nu are importanță fiindcă, înainte chiar de începutul timpului, noi am fost aleși în Cristos Isus... predestinați să fim copiii lui Dumnezeu. După cum toți au păcătuit în Adam, toți sunt iertați în Cristos. Viața noastră ascunsă în El este o taină pe care Cristos continuă să o dezvăluie.

**Înțelepciunea lui
Dumnezeu era
la lucru înainte
să intre în scenă
nesăbuiința
noastră.**

Vedeți, crucea a făcut întotdeauna parte din plan. Nu a fost o variantă de rezervă, pusă în aplicare atunci când Adam și Eva au dat greș. Pentru eșecul lor era prevăzută o măsură de siguranță. Isus a trăit fiecare zi pe Pământul acesta pentru a exprima iubirea

și voia Tatălui pentru locuitorii pierduți ai lumii: „Căci *în El avem viața, mișcarea și ființa*, după cum au zis și unii dintre poeții voștri: «Suntem din neamul lui...»” (Fapte 17:28)

El este viața noastră, Creatorul nostru și Cel care ne transformă. Studiind definiția fiecăruia dintre aceste cuvinte, putem înțelege mai bine semnificația acestui verset și a expresiei „în El”. Datorită Lui, noi nu mai suntem în Adam. Trăim în Cristos și suntem așezați alături de El în umblarea noastră pe Pământ.

Moartea lui Isus n-ar fi trebuit să fie o surpriză, dar ceea ce a urmat se pare că a constituit un adevărat șoc. Deși Isus le spusese în repetate rânduri atât prietenilor Săi apropiați, cât și celor care I se împotriveau cu înverșunare, că avea să sufere și să moară, pentru ca a treia zi să învie, ei n-au putut și n-au vrut să audă cuvintele acestea.

De atunci încolo, Isus a început să spună [*limpede*] ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze (Matei 16:21).

Isus nu le-a vorbit în împrejurarea aceea în pilde, ca să audă numai cei care aveau „urechi de auzit” (vedeți Matei 13:10-17). Isus le-a spus ucenicilor Lui lămurit și în mod repetat că, în viitorul apropiat, avea de gând să meargă la Ierusalim, unde urma să fie respins de mai marii poporului. După această întorsătură a evenimentelor aveau să se succedă suferința cumplită, moartea și învierea. Așa cum știți, Petru a mers până acolo încât L-a luat pe Isus deoparte și L-a muștră pentru cuvintele acelea.

Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”

Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor” (Matei 16:22-23).

Schimbul acesta de cuvinte cuprinde multe idei. Mai întâi, nu vi se pare ciudat faptul că, într-o conversație în care lui Petru tocmai i

se descoperise că Isus era Domnul, Cristosul așteptat, Isus l-a privit apoi și l-a numit „Satană”?

Urmează după aceea revelarea faptului că dorința înfocată a lui Petru de a-Și ști Învățătorul iubit în siguranță era, de fapt, o invitație la a călca în cursa morții. Apoi, ultima dar, cu siguranță, nu cea mai puțin surprinzătoare este descoperirea faptului că, uneori, Satana și oamenii împărtășesc același punct de vedere.

Pentru a lămuri lucrurile, haideți să facem o socoteală, fiindcă se pare că cerul și Pământul nu pun semnul egalității în același loc.

- Egalitatea formulată de cârmuirea pământească (omenească și demonică):
Respingerea + suferința + moartea = pierderea puterii și înfrângerea
- Egalitatea formulată de lumea cerească (de Isus și Dumnezeu):
Respingerea + suferința + moartea = putere nemărginită și biruință

Pasul acesta era atât de illogic încât, deși a fost explicat pe deplin, a rămas cu totul neașteptat. Victoria aceasta nu a fost doar a lui Isus, fiindcă triumful Lui a devenit al nostru. Puterea acestei transformări nu e nicăieri mai vădită decât în viața lui Petru. Ucenicul care se lepădase înainte de Isus și al cărui glas sunase ca cel al vrăjmașului a ajuns mai târziu să îi confrunte cu îndrăzneală chiar pe cei de care se temuse.

„Să știe bine dar toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși la inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Fapte 2:36-38).

Noi am fost mântuiți, iertați, vindecați, iubiți, copleșiți de har, împuterniciți și restaurați „în Cristos”. Tot „în Cristos”, Dumnezeu ne-a prins în brațe înainte să cădem. Taina și minunăția acestui fapt se va dezvălui la nesfârșit înaintea ochilor noștri.

Numai veșnicia va revela strălucirea crucii.

Înainte să existe un vrăjmaș, o grădină, un bărbat, o femeie și un șarpe, a existat un răspuns. Înainte să aibă loc vreun război, a existat o biruință. Înainte să apară măcar conceptul de joc, crucea era agentul schimbării jocului. Crucea a constituit mijlocul care a facilitat atingerea scopului pentru care S-a născut Isus. Trunchiul cel mort ne-a readus pe noi toți la viață. Dumnezeu ne-a ridicat în Cristos cu mult înainte să ne împiedicăm și să cădem. El a pregătit pentru noi o cale înainte să ne rătăcim. Ne-a iubit și ne-a cunoscut mai întâi, cu mult înainte ca noi să-L cunoaștem. Dumnezeu ne-a acoperit înainte să ne dăm noi seama că eram goi și ne-a întregit înainte să știm că eram frânți în bucăți. Dăătorul vieții a transformat crucea într-un instrument al vieții.

Pont despre dueluri

Emoțiile cele mai dăunătoare, în contextul duelului, sunt mânia și frica.

De ce tocmai instrumentul crucii? De-a lungul vieții, am observat că Dumnezeu îngăduie cruzimii și depravării omenești să scoată la lumină nevoia noastră adâncă, disperată de El. Studiul meu privitor la dueluri a descoperit cel puțin unul dintre multiplele motive aflate în spatele acestui fapt.

Mișcarea croisé

Documentându-mă cu privire la săbii și dueluri, am descoperit un aspect fascinant în legătură cu duelul, și anume că o mișcare clasică în domeniul acesta poartă numele croisé, care provine din franceză, limbă în care înseamnă „a încrucișa săbiile”. Mișcarea aceasta are menirea de a întoarce forța loviturii adversarului împotriva lui, acționând ca o pârghie, proces în care inamicul e dezarmat.

Iată descrierea acestei mișcări: „Mecanica implicată face mișcarea să funcționeze; adăugând vigoare ecuației, ea răstoarnă raportul de forțe de până atunci și te împiedică să-ți îndrepti vârful

sabiei acolo unde ar trebui să ajungă. Mișcarea croisé este eficientă îndeosebi împotriva spadasiilor agresivi, fiindcă le anihilează energia, întorcând împotriva lor forța propriului atac.”⁴

Odată ce duelul s-a transformat într-un sport care s-a extins din Italia și Franța până în Marea Britanie, englezii au simplificat numele aceste mișcări, folosind pentru ea termenul de „cruce”. Gândiți-vă numai! Ce s-a petrecut pe cruce? Mântuitorul nostru

**Pe cruce,
Dumnezeu a
folosit tot ce era,
de dragul a tot ce
puteam noi deveni.**

slăvit a răbdător lovitura sabiei, când I-a fost străpunsă coasta, însă pe cruce a luat asupra Lui dușmănia *tuturor veacurilor*. Lovitura care ar fi trebuit să fie devastatoare a ajuns lipsită de putere.

Puterea mișcării croisé vine din folosirea efectului de pârgă. Când mișcarea e executată cum se cuvine și întrebuințată fără ezitare, adversarul se lovește de tăișul sabiei celuilalt. Mișcarea aceasta nu necesită o mână grea, ci e aplicată cel mai bine cu o manevră ușoară.

Pe cruce, Dumnezeu a folosit tot ce era, de dragul a tot ce puteam noi deveni. Cu aproape trei sute de ani înainte de nașterea lui Cristos, strălucitul matematician grec Arhimede afirmase cu privire la forța pârgă: „Dați-mi un punct de sprijin și voi răsturna Pământul.”⁵

Una dintre ecuațiile care exprimă noțiunea de pârgă este următoarea: lucrul mecanic = forța x distanța.⁶ Crucea a acoperit într-o clipă distanța de nepătruns dintre Dumnezeu și omenire, învingând orice forță vrăjmașă.

Crucea a fost pârgă folosită de Dumnezeu, iar Pământul a devenit punctul de sprijin atunci când Cristos Și-a dat viața pentru a salva lumea.

Isus nu a opus rezistență când a avut loc transferul divin. Și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu, iar trupul l-a predat vrăjmașilor Lui.

Numele lui Isus este pârgă care ridică lumea.

—AUTOR ANONIM

După cum Numele lui Isus ridică lumea, crucea lui Cristos a fost pârghia care a salvat-o.

Duelul nu reprezintă în cele din urmă o competiție între două forțe, ci una care scoate la lumină finețea și rezistența strategică. Isus a răbdat crucea și apăsarea tuturor păcatelor noastre pentru a-Și atinge scopul: „Fiul omului S-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului” (1 Ioan 3:8).

Slăvitul nostru Domn Isus, Fiul celui Preaînalt, a apărut pe scena lumii noastre ca să năruie împărăția clădită de cel rău. Isus este Emanuel, Dumnezeu cu noi, nevăzut, dar invincibil. Deși El pare să fi plecat dintre noi, puterea Lui a sporit, căci prezența Lui ne acoperă pe toți. Înainte să Se înalțe la cer, Isus era limitat de constrângerile existenței într-un trup omenesc; acum, El ne înconjoară prin Duhul Lui (vedeți Matei 28:20).

Eu cred că Isus vrea ca noi să Îi continuăm lucrarea pentru că, după cum El a fost chemat să ni-L descopere pe Tatăl, noi suntem meniți să Îl glorificăm pe Fiul. Fiecare faptă pe care alegem să o facem ar trebui să slujească la a-i atrage pe alții mai aproape de El.

Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia (Efeseni 2:13-16).

Crucea a șters orice urmă de vrăjmășie dintre Dumnezeu și omenire, iar prin sângele și trupul frânt al lui Isus noi am fost făcuți cu toții una. În Cristos, bărbații și femeile sunt una. În Cristos, evreii și neamurile sunt altoiți în aceeași viță. În Cristos, sfinții Vechiului și Noului Testament alcătuiesc un singur nor de martori.

Citind aceste versete din Efeseni, inima îmi e cucerită de profunzimea puterii și frumuseții lor. Rămân uimită și copleșită de tot ce a înfăptuit ascultarea lui Isus. Cristos a pregătit calea pentru ca noi să putem fi în lume, fără a face parte din ea, căci noi călătorim pe Pământul acesta fiind ascunși în El. În Cristos, noi suntem deopotrivă ascunși și de neoprit.

Toată frumusețea relației care a fost pierdută în Eden a fost redobândită în El. Oricât de minunată a fost viața în grădina Edenului, viața noastră în El va deveni în cele din urmă mai bună. Isus ne-a acoperit cu nespun mai mult decât cu frunze de smochin sau cu piei de animal; El ne-a înveșmântat în neprihănirea Sa și ne-a transformat dinăuntru spre afară. Noi nu mai suntem doar o carcasă scheletică de oase luate din oasele Lui. Cristos a pus pe deasupra carne din carnea Lui. Ne-a luat inima împietrită și ne-a dat una nouă, modelată după chipul inimii Sale. Apoi ne-a umplut cu același Duh care L-a ridicat pe Cristos dintre cei morți, astfel ca orice parte a vieții noastre care a fost atinsă de putrezire să poată fi regenerată și răscumpărată.

Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Cristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi (Romani 8:11).

El S-a făcut asemeni nouă, pentru ca și noi să putem fi ca El. În Isus a luat chip o mare taină, prin care noi toți devenim una.

Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul lor (Ezechiel 11:19-20).

În Cristos, cei mulți sunt o singură inimă. În El, bărbatul și femeia devin una. Prin jertfa Sa, Cristos și mireasa Lui devin una. În El, tot ce a fost dezbinat ajunge să se bucure de unitate. Jertfa ascultării supreme a lui Cristos ne-a izbăvit pe deplin. Crucea are puterea de a-i uni pe toți cei care sunt gata să o accepte.

În Cristos, cei pierduți și cei ce rătăcesc departe sunt apropiați.

Țapul ispășitor

Știați că, în vechime, când era Aron preot, se aduceau ca jertfă la altar doi țapi? Unul era junghiat ca jertfă pentru păcat; celălalt era țapul ispășitor, care rămânea în viață. Preotul transfera păcatul

poporului lui Dumnezeu asupra celui de-al doilea, căruia i se dădea apoi drumul. Aidoma lui Cain, ȋapul acesta era ȋnsemnat ȃi osȃndit sȃ rȃtȃceascȃ prin pustie, purtȃnd asupra lui ruȃinea (vezi Leviticul 16:10).

Țapul acesta era acum un proscris nedorit, care nu mai făcea parte din turmȃ. Pȃstorul nu ȋl mai ducea la pȃșuni verzi ȃi nu ȋl mai apȃra. Dacȃ ȃapul ispȃșitor se apropia de cineva, era alungat. Stȃtea ȋnfrigorat ȃi singur noaptea, lipsit de cȃldura celorlalȃi. Țn timpul zilei, rȃtȃcea sub razele fierbinȃi ale soarelui. Țapul ispȃșitor ȃși ducea zilele cȃutȃnd apȃ ȃi hranȃ, lȃsat pradȃ animalelor sȃlbatice.

V-aȃi simȃtit vreodatȃ ca un ȃap ispȃșitor? Poate cȃ aȃi fost ȋnvinovȃțite, ocolite, izolate ȃi respinse. Apȃsate de pȃcat ȃi vinovȃție, aȃi rȃtȃcit prin pustie. Poate chiar ȃi acum vȃ petreceȃi noaptea ȋn singurȃtate, ȋn vreme ce frica vȃ dȃ tȃrcoale. Aȃi ȋncercat vreodatȃ sȃ intraȃi ȋnȃuntru, venind „din afarȃ”, doar pentru a nu fi primite? V-a ȋnvinovȃțit ȃi respins familia voastrȃ? Aȃi fost alungate ȋn afara cercului vostru de prieteni sau ȋndepȃrtate din adȃpostul bisericii?

Chiar dacȃ aȃi avut parte de asemenea experienȃe, nu e nimic! Țn Isus, este loc ȃi pentru voi. Noi toȃi avem defecte, ȋnsȃ El este singurul desȃvȃrșit. Acum nu mai avem nevoie de un ȃap ispȃșitor, fiindcȃ Isus a luat asupra Lui tot pȃcatul. Sȃngele lui Cristos i-a adus ȋnapoi pe toȃi cei ce rȃtȃceau departe ȃi a curȃțit orice urmȃ de rușine care cȃuta sȃ ne izoleze ȃi sȃ facȃ din noi niște ȃapi ispȃșitori.

Cȃnd era pe moarte, de pe buzele lui Isus ar fi putut ieși judecata, ȋnsȃ El a spus: „Tatȃ, iartȃ-i, cȃci nu știu ce fac” (Luca 23:34). Cu aceste cuvinte, natura lui Dumnezeu imprimȃtȃ ȋn Fiul Sȃu a biruit tiparul vinovȃției instaurat de Adam ȃi de Eva. Sȃngele fiului lui Adam, Abel, a strigat pe bunȃ dreptate din pȃmȃnt spre Dumnezeu, numindu-ȃi fratele ucigaș. Sȃngele lui Isus a strigat numindu-ȃi frȃții iertaȃi. De aceea spune Scriptura cȃ sȃngele lui Isus vorbește despre lucruri mai bune: „Voi v-aȃi apropiat... de Isus , mijlocitorul legȃmȃntului celui nou ȃi de sȃngele stropirii, care vorbește mai bine decȃt sȃngele lui Abel” (Evrei 12:22, 24).

Cuvintele mai bune spuse de acesta au fost: „Tatȃ, iartȃ-i!” El a ales sȃ poarte pedeapsa noastrȃ, ȋn loc sȃ ne lase sub povara osȃndeii care ne-ar fi adus pieirea meritȃtȃ.

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, lovit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor” (Isaia 53:4-6).

Isus nu a făcut nimic pentru a merita pedeapsa, iar noi nu am făcut nimic pentru a merita jertfa Lui. El a fost respins, trădat, străpuns, zdrobit, bătut, biciuit, chinuit și apoi răstignit.

Numai un Dumnezeu care este dragoste Își putea dăruia Duhul celor care s-au pocăit de uciderea Fiului Său. Ei priveau crucea ca pe sfârșitul lui Isus, neștiind că ea era începutul mântuirii lor. Crucea este sabia dragostei.

După mai bine de treizeci de ani de studiere a Scripturii, mă întreb uneori dacă am început măcar să înțeleg această minunăție a crucii. Ea nu este un simbol al puterii, ci măsura puterii depline. Ceea ce I-a adus lui Cristos moartea a devenit pentru noi viață din belșug.

Isus este Cuvântul lui Dumnezeu; El este, a fost și va fi făgăduința neschimbătoare a Tatălui: „Isus Cristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8).

Crucea constituie asigurarea supremă a împlinirii tuturor promisiunilor. Ea este o sabie care nimicește orice urmă de vrăjmășie între cer și Pământ, după cum este, totodată, o sabie care ne transformă prin lucrarea înfăptuită în noi de Cuvântul divin. Crucea era nădejdea voastră încă dinainte să înțelegeți că erați deznădăjduite, răspunsul vostru dinainte de a fi văzut că aveți o problemă. Crucea simbolizează credincioșia lui Dumnezeu, exprimând în același timp încrederea Lui în noi. Prin cruce, noi suntem înzestrate cu tot ce avem nevoie pentru a trăi în El.

PARTEA A DOUA

ECHIPATE

Devenind niște luptătoare

Lupta ne întărește. Încleștarea cu răul ne dă puterea de a ne împotrivi lui chiar mai mult.

Ossie Davis

Eu cred că Dumnezeu Și-a trezit ficele pentru a face din ele mai mult decât niște soldați. El ne cheamă să fim niște luptătoare. Prin urmare, în capitolul acesta voi folosi mai mulți termeni militari, dar nu uitați că nu mă refer la oamenii care lucrează în armată atunci când prezint în contrast natura unui soldat cu cea a unui războinic.

Răsfoind numeroase cărți despre dueluri și lupte, mi-am dat curând seama că există numeroase motive care îi determină pe oameni să pună mână pe armă și să se angajeze în luptă.

Există teroriști furioși care luptă în moduri neconvenționale și pline de cruzime pentru cauzele lor disperate și nebunești. Sunt apoi mercenarii cărora le place atât de mult să lupte încât nu au nevoie de o cauză personală, ci își vând sprijinul celui care îi plătește mai bine. La celălalt capăt al spectrului se află soldații care sunt angajați și servesc în cadrul unei armate.

Apoi, între cei angrenați în luptă se numără și războinicii sau luptătorii.

A fi „războinic” este un mod de viață, iar multe dintre luptele purtate de acești oameni se duc cu adversari nevăzuți. Toți războinicii

trebuie să fie pricepuți în ceea ce samurarii de altădată numeau *calea războinicului*, adică abordarea vieții care întâmpină *libertatea fără frică*. Nici nu-mi pot închipui o atitudine mai potrivită pe care am putea-o adopta. Dacă schimbăm ordinea acestor cuvinte, descoperim starea celui aflat în captivitate: *frică fără libertate*.

Din păcate, frica fără libertate începe să devină starea obișnuită pentru mulți oameni. Ca fiice războinice ale Tatălui, noi avem oportunitatea de a ne pierde viața pentru a o câștiga pe cea de sus. Aceasta înseamnă că putem alege calea libertății fără frică, întrucât Domnul nostru a rezolvat pe cruce, odată pentru totdeauna, problema morții și a vieții.

Abordarea aceasta îl caracterizează numai pe un războinic. Samurarii puneau nume săbiilor lor, fiindcă ei credeau că fiecare sabie avea propriul spirit și că acesta îi dădea putere. Practica aceasta a evoluat, ducând la venerarea săbiilor. Spre deosebire de ei, noi nu avem nevoie de o sabie cu un duh propriu, fiindcă avem sabia Duhului! Fiind călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, noi folosim Numele lui Isus și ne închinăm Lui cu viața noastră, în timp ce ridicăm Cuvântul Său deasupra voii proprii.

Teroristul este motivat de frică, mercenarul de lăcomie, iar soldații înrolați de bunăvoie *trebuie* să se supună ordinelor primite. Însă războinicul are de ales. Cinstirea a ceea ce este evlavios și nobil constituie deseori un rit de trecere prin care soldatul devine războinic.

Praiubitelor, ați înțeles, sunt încredințată, că v-ați născut într-o vreme a frământărilor, conflictului și războiului. Pe toate fronturile au loc felurite lupte. Din păcate, atacurile acestea variază de la atrocitatea abuzului asupra copiilor sau a abandonării lor chiar în sânul căminului care ar trebui să fie pentru ei un refugiu și un loc al siguranței, până la rețele perfide care fac anual trafic de carne vie cu douăzeci și șapte de milioane de oameni, care cad pradă fie sclaviei sexuale, fie muncii forțate.⁷ Pe lângă grozăvia acestor cifre ascunse, trăim într-o lume a primejdiilor fațșe. Vedem popoare care se amenință neconținut unul pe altul cu pericolul războiului depersonalizat.

Fiindcă asaltul acesta are loc pe numeroase fronturi care implică și pun în primejdie atât de mulți oameni, nu ne putem limita lupta doar la bătălia aflată chiar sub ochii noștri. Ținta urmărită de noi

ar trebui să fie aceea de a câștiga fiecare luptă în așa fel încât să putem câștiga în cele din urmă războiul. Abordarea aceasta necesită însă reunirea mai multor elemente: strategie, intuiție, viziune, înțelepciune, răbdare, tenacitate, un glas și eforturi concertate.

Pentru a ilustra ideea aceasta, gândiți-vă la un joc video virtual. Cum vă veți descurca dacă scopul vostru este doar acela de a câștiga nivelul la care sunteți? Din câte știu, un jucător cu un asemenea mod de gândire nu va evolua prea bine și nici nu va rezista în timp. În ce mă privește, nu mă pricep deloc la asemenea jocuri, dar băieții mei se descurcă destul de bine. Nu a fost nevoie să observ prea mult astfel de jocuri pentru a-mi da seama că scopul nu e doar acela de a trece repede de un nivel. Întotdeauna există la nivelul actual ceva de cules sau de învățat, de care veți avea nevoie mai târziu.

I-am urmărit pe băieții mei făcând diverse manevre și asumându-și riscuri pentru a pune mâna pe anumite lucruri ascunse la nivelul la care se găseau. Fiecare dintre lucrurile cu pricina avea propria sa valoare, însă, de obicei, nu avea să se dovedească folositor decât ulterior. De cele mai multe ori, lucrurile acelea erau strânse pentru valoarea lor viitoare.

Lăsând deoparte exemplul jocurilor video și revenind la contextul vieții reale din lumea noastră, nu vă îndoiiți niciodată că ceea ce *pare* acum o hotărâre sau un gest mărunț și lipsit de semnificație s-ar prea putea să vă deschidă o ușă nouă sau să vă dea puterea de care aveți nevoie la un moment dat în viitor.

Iată de ce este esențial să facem chiar și lucrurile mărunte: nu luăm cu noi, în viitor, doar acțiunile noastre, ci suntem însoțite și de lecțiile pe care ni le-am însușit pe drum. Înțelegeți următorul fapt: secretul pe care alegeți să-l păstrați sau fapta neștiută de loialitate față de cineva, din *etapa anterioară*, s-ar prea putea să vă protejeze în *etapa următoare*.

Războinicii trec prin viață anticipând ceea ce urmează și înțeleg faptul că fiecare provocare aduce cu sine o oportunitate de a-și spori abilitățile și tăria.

Noi nu apărăm o bucată de pământ de câțiva acri, ci o cauză, și fie că învingem dușmanul într-o singură bătălie sau pas cu pas, consecințele vor fi aceleași.

—THOMAS PAINE

Războaiele n-ar trebui să aibă niciodată ca miză tina, ci principiile. Revoluționarii americani au pus mâna pe arme pentru a lupta împotriva nedreptății din vremea lor. A urmat un război costisitor și plin de cruzime, căruia i-au căzut victimă soldați și luptători din amândouă taberele. Însă noi nu purtăm un asemenea război. Lupta noastră nu are de-a face cu nedreptatea, ci este cea în care se înfruntă Dumnezeu și Satana. Noi luăm parte, în ultimă instanță, la o luptă străveche între întuneric și lumină.

Ținta vrăjmașului

Revenind la studierea Scripturii, prima oară când găsim menționat cuvântul *războinic*, acesta este însoțit de adjective precum *eroic*, *viteaz* și *puternic*: „El a fost un viteaz vânător [cel dintâi războinic viteaz de pe Pământ] înaintea Domnului; iată de ce se zice: «Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului»” (Geneza 10:8).

Cuvintele „cel dintâi războinic viteaz de pe Pământ” ne arată că războinicii viteji au existat dintotdeauna în ceruri, însă Nimrod a fost primul războinic de felul acesta pe care l-a cunoscut Pământul. Lumea noastră tulburată este oglindirea căzută, umbrită a cerului slăvit. Așadar, n-ar trebui să ne surprindă că luptele purtate demult în cer s-au extins pe Pământ. Un asemenea război ceresc este descris în cartea Apocalipsa:

Și în *cer s-a făcut un război*. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul.
Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer (Apocalipsa 12:7-8).

Pasajul acesta ne descoperă numele unuia dintre cei mai mari războinici ai cerului, arhanghelul Mihail. În războiul acesta, balaurul și forțele lui nu sunt numai învinși, ci și alungați. Bătălia cea străveche s-a mutat astfel pe un nou teritoriu, iar balaurul s-a dezlănțuit împotriva ficelilor lui Dumnezeu.

Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme. Când s-a văzut

balaurul aruncat pe pământ, *a început să urmărească pe femeia* care născuse copilul de parte bărbătească. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui. Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul (Apocalipsa 12:12-15).

Pasajul abundă într-atât în simbolism profetic, încât nu îndrăznesc să afirm că îl înțeleg pe deplin. Sensul lui este deopotrivă spiritual și literal, însă cu tot misterul care îl învăluie, descoperim în el un adevăr lămurit: Diavolul (șarpele sau balaurul) caută neabătut să nimicească „femeia”. Comentatorii Scripturii cred că femeia din pasajul acesta reprezintă Israelul și că balaurul își duce apoi lupta cu copiii ei.

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Cristos (versetul 17).

Satana vrea să Îl lovească pe Dumnezeu și să-I nimicească odraslele. Substantivul *biserică* este de genul feminin, dar, cu toate că Biserica include atât bărbați, cât și femei, furia balaurului se îndreaptă mereu împotriva *femeii*. Întâi a fost Eva, apoi Sara, a urmat Israelul și apoi Maria. Acum, atacurile lui înveninate sunt ațintite împotriva miresei. În spatele lui se află o istorie îndelungată a urii la adresa femeilor și nu există cale mai sigură de a răni o femeie decât atacându-i copiii. Și cine sunt copiii acestei femei? *Toți* cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care țin mărturia lui Isus. Vă numărați și voi printre ei?

Praiubitelor, știți deja că sunteți o țință a celui rău, așa că puteți alege prea bine să fiți și niște eroine luptătoare.

Cel dintâi războinic

Următoarea dată când este menționat în Scriptură cuvântul *războinic*, el este un epitet care Îl descrie pe Dumnezeul cel

Preaînalt: „Domnul este un războinic viteaz: Numele Lui este Domnul” (Exod 15:3).

Iehova, Tatăl nostru cel sfânt, este cel dintâi războinic. Domnul tuturor nu este un părinte cu jumătate de normă sau războinic cu jumătate de normă. Dumnezeuul nostru cel Preaînalt este amândouă și chiar mai mult. El este Atotputernicul nostru Tată-Războinic, iar noi suntem ficele Lui, os din oasele Lui și carne și carnea Lui. Este vădit atunci faptul că, în țesătura ființei noastre, este imprimat ADN-ul unui războinic.

Aș vrea să fim în stare să mergem înainte, făcând pași hotărâți și înțelegând limpede adevărul. Voi sunteți în același timp fice și războinice. Există și expresii mai poetice menite să descrie o asemenea poziție, precum cele de prințesă-războinică sau de războinică-prințesă. Mie îmi plac amândouă. Voi puteți să o alegeți pe aceea care vi se potrivește mai bine. În capitolul acesta vreau să schițez imaginea unei fice războinice, comparând și prezentând în contrast două concepte: cel de războinic și cel de soldat.

Prima deosebire este legată de începutul fiecăruia dintre aceste două roluri: războinicii sunt chemați, pe când soldații sunt angajați. Puteți fi niște războinice fără să vă înrolați vreodată. Nevoia momentului cheamă războinicii la luptă și le pregătește inima pentru bătălie. Priviți în jur. Nu vedeți nicio cauză pentru care trebuie luptat? Războinicii nu sunt plătiți pentru a lua parte la ceva. Un imbold lăuntric le dă ghes să se alăture unei cauze.

Dacă majoritatea soldaților se plătesc, adevărații războinici se fac.

Voi nu vă numărați printre civilii care au fost recrutați sau angajați să ia parte la o luptă trecătoare, purtată pe un teritoriu îndepărtat. Nicio organizație nu vă poate atribui un rang, fiindcă voi sunteți ficele Împăratului, alese de El Însuși pentru un scop anume. Bătălia aceasta nu are nici pe departe un caracter impersonal, ci presupune o luptă pe viață și pe moarte îndreptată împotriva familiei voastre.

Lasă ca Împăratul să fie fermecat de frumusețea ta; *onorează-L*, căci este *Domnul* tău (Psalmul 45:11, traducerea NIV).

În cursul cercetărilor mele referitoare la săbii și dueluri, o temă s-a reluat mereu: cea a *onoarei*. Cuvântul *lasă* din versetul de mai

sus implică faptul că l-am putea opri pe Împărat să Se bucure de frumusețea noastră. Cred că modul principal în care Îl împiedicăm să Se bucure de frumusețea noastră este dezonorându-L. Din păcate, noi trăim într-o epocă în care dezonorarea nu este doar larg răspândită, ci chiar aclamată.

Cultura contemporană înclină să încurajeze femeile să își *dezonoreze* trupul prin indecență, neobrazare, obezitate și alte tulburări alimentare, în loc să le îndemne la a-și *onora* trupul prin modestie, bunăcuviință și moderație. Virtuțile respectate de mai toată lumea odinioară (integritatea, numele bun și reputația fără pată) nu mai sunt promovate în cântecele culturii noastre. E mai probabil să auzim în versurile lor despre mișcări lascive de dans, accesorii scumpe, mașini extravagante și femei care se strâng buluc în jurul bărbaților care flutură teancuri de bani în cluburi. Se pare că, în această pseudo-lume a cântăreților de muzică rap și a unui mod de viață materialist, axat pe afișarea ostentativă a îmbrăcăminții și podoabelor, cei aroganți, indecenți, lipsiți de scrupule și lacomi se simt îndreptățiți să se bucure de respectul nostru.

Seducția a luat locul frumuseții, iar puterea manipulării este răsplătită în locul influenței înțelepciunii. Nu mai e nevoie ca prostia să strige la noi de pe stradă, când mesajul și muzica ei își fac loc cu ușurință în casele noastre.

Soțul meu spune deseori că onoarea începe în inimă și că își croiește drum spre exterior până când se exprimă prin faptele noastre. Tot astfel, cred că felul de a fi al unei fice-războinice începe tot din inimă. De aceea, ea se va păzi cu stăruință, ferindu-și mintea de cele rele. Aceasta înseamnă ca vă fi cu băgare de seamă la ceea ce aude și ce se spune în jur, precum și la ceea ce vede și ce se face. Firul încâlcit al dezonoarei vrea să fie cuprins în țesătura vieții noastre și să pângărească tot ce putea fi frumos.

Împăratul nostru războinic este plin de frumusețe.

Înfățișarea Lui nu are asemănare.

Întinderea minunată a creației cuprinde doar o fărâmbă a frumuseții Sale.

Oceanul cel grandios, cerurile nesfârșite și munții maiestuoși declară frumusețea nemăsurată și veșnică a tăriei Lui.

Fiecare făptură, de la plante la animale, constituie o revelare irezistibilă a faptului că Dumnezeu nostru este nemaipomenit!

În dragostea Sa, El a dorit ca fiii și ficele Lui să poarte o măsură mai mare a maiestății, slavei și frumuseții Sale decât orice altă parte a creației.

Noi suntem capodopera Lui.

De aceea este cu atât mai tragic atunci când ne purtăm în moduri care Îi dezonoarează dreptul de a domni în și peste viața noastră. Când noi nu Îl onorăm, dând altora cinstea care I se cuvine Lui, imaginea Sa în noi este distorsionată. Până și lumea știe că noi ar trebui să fim oameni iubitori și, prin urmare, foarte plăcuți.

Ca fice ale Tatălui, noi purtăm chipul Lui. Când Îl iubim pe El din toată inima, aceasta include gândurile inimii și tăria noastră. Dar atunci când nu luăm seama la sfatului Cuvântului Său, dând dovadă în mod voit de neascultare, frumusețea captivantă a puterii transformatoare a Duhului Sfânt din viața noastră se pierde și nu mai poate fi văzută de lumea care ar vrea să vadă în noi un popor înnoit.

În cursul studiului meu am descoperit că nu există vreo cale de a separa un adevărat războinic de conceptul de onoare, fiindcă oamenii aceștia sunt legați cu funiile ei de ceva mult mai înalt decât ei înșiși.

Samuraiul cel puternic trăia potrivit acestei discipline, iar cavalerii medievali își însușeau un cod asemănător. Onoarea presupunea respectarea unor norme care implicau consacrarea și disciplina. Cavalerii își puneau loialitatea în slujba păstrării autorității cârmuitorilor vremii. În schimbul fidelității lor, primeau titluri și moșii. Aceasta însemna deseori că li se cerea să își dea viața pe câmpul de luptă.

Noi nu slujim unui rege pământesc, muritor, a cărui dreptate se măsoară în recompense pământești. Dumnezeu este răsplata noastră supremă. Într-o zi, înțelepciunea, îndurarea și dreptatea Lui vor uimi popoarele lumii. Acesta este Regele nostru, Cel care e mai vrednic decât putem măsura în termeni omenești sau decât Îl pot descrie cuvintele noastre.

Regele nostru cel mărinimos știa că nu vom putea respecta un cod etic riguros și că niciunul dintre oameni nu era în stare să

dobândească înaintea Lui vreun loc onorabil. De aceea, ne-a primit înfiindu-ne și dându-ne onoarea de a-I purta numele. Știa că nu ne puteam găsi drumul singuri, așa că ne-a învățat căile Lui regești, trimițându-Și Fiul în lume. Tatăl nostru cel uimitor, Regele, ne-a dat viața Lui pentru ca noi să putem scăpa de condamnarea la moarte care ne aștepta, devenind totodată părtași Împărăției Sale care va să vie, și să avem acum acces la autoritatea și la puterea Lui.

Dacă a existat vreodată un popor cu motive întemeiate să se călăuzească după principiile onoarei, noi ar trebui să fim acela. De ce întâlnim atunci atât de multă dezonoare printre credincioși? Am devenit soldați istoviți, în loc de războinici aprigi? Sinceră să fiu, nu știu răspunsul la aceste întrebări, însă cred că noi putem fi răspunsul problemei. Avem puterea de a schimba, la nivel individual și colectiv, orientarea aceasta.

Soldații sunt antrenați. Războinicii sunt căliți.

Cum puteți deveni niște războinice

Sunteți dornice să deveniți ceva mai mult decât simpli soldați? Dacă răspunsul vă este afirmativ, e important să înțelegeți că procesul pregătirii voastre va fi destul de diferit. Toți soldații sunt antrenați, însă, pe lângă aceasta, un războinic trebuie să fie și călit. Vă avertizez că acest proces al călirii nu este plăcut și nici rapid. (Vom afla mai multe despre el în capitolul următor.)

Orice soldat poate vedea ce face inamicul, pentru ca apoi să-i raporteze mișcările. Nu e nevoie de discernământ pentru a observa ceea ce este vădit. Pe de altă parte, războinicii sunt lideri care percep ce face Dumnezeu în lumea nevăzută. Un soldat poate spune: „Ascultați, ne înconjoară haosul și o mulțime de probleme.” Un războinic știe că Dumnezeu deține controlul și că oștirile Lui sunt deja gata de contraatac.

Găsim în Scriptură un exemplu deosebit al acestui fapt când împăratul Siriei și-a trimis oștirea împotriva profetului-războinic Elisei. Orice mișcare ar fi făcut trupele regelui sau cu câtă grijă

și-ar fi plănuit ambuscada, Elisei îl înștiința dinainte pe împăratul lui Israel, fiindcă avea deschiși ochii spirituali. Scos din fire, împăratul sirian a hotărât să pună mâna pe Elisei. În timpul nopții, a înconjurat cetatea Dotan, unde se afla profetul. Când s-a trezit în

dimineța următoare, slujitorul lui Elisei a fost copleșit de ceea ce vedea. S-a dus și i-a spus lui Elisei că erau înconjurați de cai, de care și de oști numeroase, astfel că nu aveau scăpare. Aidoma unui bun soldat, slujitorul a raportat poziția inamicului. Ascultați acum răspunsul dat de un războinic în fața veștilor primite:

Pont despre dueluri

Duelurile neizbutite sunt purtate sub imperiul emoțiilor, sunt brutale și vătămătoare, caută doar rezultatele și sunt înțesate de mișcări fără noimă.

„Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.” Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.” Și Domnul

a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei (2 Împărați 6:16-17).

Frica ne orbește. Dar cu noi sunt întotdeauna mai mulți decât vedem. Fiica-războinică poartă în inima ei încurajarea aceasta: „Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:31)

Pasajul acesta din Scriptură pune o întrebare și oferă totodată un răspuns, căci Cel ce este în noi (Isus) este mai mare decât cel ce este în lume (Satana), potrivit pasajului din 1 Ioan 4:4. Uneori, garanția aceasta ia pentru noi forma unor care de foc strânse în jurul nostru; alteori, o simțim ca pe o nădejde nestinsă ce arde în noi.

Războinicii sunt mânați de un mandat lăuntric veșnic. Răspunsul lor izvorăște din interior. Aceasta înseamnă că ei vor da în luptă tot ce le stă în putință. Răspunsul lor se revarsă ca apa dintr-un vas prea plin, căci fiii și ficele se cuvine să facă mai mult decât slujitorii plătiți. Soldații urmează întru totul slova ordinelor primite. Dar, uneori, ordinele acestea sunt urmate fără o inimă plină de pasiune ca a comandantului. Slova ucide, dar Duhul știe cum să dea viață.

Oamenii buni nu trebuie să urmeze prea bine legile.

—RALPH WALDO EMERSON

Revenind la povestea profetului-războinic Elisei, vedem că Dumnezeu i-a orbit pe vrăjmași ca răspuns la rugăciunea lui Elisei, iar acesta a condus întreaga oștire siriană la curtea împăratului lui Israel, care s-a bucurat văzându-și dușmanii aduși în fața ușii. Când i-a cerut lui Elisei voie să-i măcelărească, acesta i-a răspuns:

Să nu-i măcelărești, a răspuns Elisei. Obişnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor (2 Împărați 6:22).

Atacurile oștirilor siriene împotriva lui Israel au încetat după aceea.

Un soldat poate că i-a fi măcelărit chiar pe cei pe care i-a hrănit un războinic. Măcelul nu ar fi pus capăt atacurilor, ci doar ar fi sporit tensiunea și ar fi dus la un război și mai înverșunat. Elisei a exemplificat cuvintele lui Cristos (vedeți Luca 6:27), chiar înainte ca ele să fie rostite. Duhul lui Dumnezeu îi călăuzește pe profeții Lui războinici. Până și împăratul apela la Elisei când venea vorba despre strategia de luptă. În timp ce urmează întocmai ordinele primite, soldații pot merge înainte, dictând și măcelărind. În schimb, războinicii conduc și îi atrag în mod irezistibil și pe alții să se alăture cauzei lor.

Soldații au un tipar de gândire strâns legat de termenii înrolării lor. Ei știu pentru câți ani s-au angajat să lupte și majoritatea nu au de gând să rămână nici mai mult, nici mai puțin. Ei slujesc doar ca să se poată pensiona. Un războinic nu se pensionează niciodată. Statutul sau poziția aceasta este una pe care o deține pe toată durata vieții.

Împăratul David a fost un războinic câte zile a avut. A câștigat prima sa luptă împotriva unui urs și a unui leu:

David a zis lui Saul: „Robul tău păștea oile tatălui său. Și când un leu sau un urs venea să îi ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram (1 Samuel 17:34-35).

David luptase și câștigase această luptă când păștea singur turma. Nu avea drept martori decât oile, stelele și pe Dumnezeu. Poate că

frații lui s-au îndoit că această confruntare cu ursul și cu leul chiar avusese loc. Poate că și voi duceți lupte pe care nu le cunoaște nimeni altcineva ori ați câștigat victorii pe care nimeni nu a știut cum să le sărbătorească. Sau, poate că, asemeni lui David, erați singure și nimeni nu a crezut că lupta a avut loc. Aveți răbdare: Dumnezeu nu irosește niciodată o victorie obținută departe de ochii lumii. Va veni o zi, fie pe Pământ, fie în cer, când biruința voastră va fi sărbătorită! Pentru David, ziua aceea a venit când s-a dovedit în fața tuturor a fi un războinic adevărat, ucigându-l pe Goliat.

David a zis filisteanului: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o. *Astăzi Domnul te va da în mâinile mele*, te voi doborî și-ți voi tăia capul” (1 Samuel 17:45-46).

Nu-i așa că aproape îl puteți vedea pe David alergând, prinzând cu fiecare pas viteză, mânat fără teamă înainte de tăria Numelui Dumnezeului său? Mă întreb însă ce s-ar fi putut întâmpla dacă David ar fi ales să nu omoare leul sau ursul. Dacă ar fi hotărât că o oaie nu merita să-și riște viața? Un soldat și-ar fi spus că, pe viitor, va păzi turma cu mai mare băgare de seamă, însă, pentru un războinic, viitorul este acum. Un războinic recuperează totul. Să nu vă închipuiți niciodată că ceea ce faceți pentru alții sau ce faceți departe de ochii mulțimii nu are importanță. Faptele acestea cântăresc mai mult decât credeți. Dumnezeu urmărește felul în care slujim când vine vorba despre ce nu este al nostru, înainte de a ne încredința mai mult.

Un războinic nu stă să cântărească sortii de izbândă când binele trebuie să triumfe asupra răului. E nevoie de o inimă de războinic pentru a urmări un leu care duce un miel în gură. Luptele pe care le câștigăm fără martori ne ajută să putem ucide uriașii în fața altora.

Cred că momentele cele mai mărețe în care David s-a dovedit a fi un adevărat războinic au fost cele care au făcut parte din povestea oamenilor pe care i-a lăsat să trăiască. Din punctul meu de vedere, biruințele lui cele mai mari nu au fost cele din vremea când femeile cântau: „David a bătut zecile lui de mii” (vedeți 1 Samuel 18:7). Măreția lui ca războinic a fost scoasă la lumină de un număr mult mai mic: și anume cel de trei. David a confirmat faptul că era un

războinic veritabil când a refuzat să îl ucidă pe Saul pentru a se apăra, când i-a lăsat în viață pe Nabal și pe Șimei, deși amândoi îl ponegreau. Prin faptul că le-a cruțat viața și L-a lăsat pe Dumnezeu să facă dreptate, s-a dovedit a fi un împărat adevărat.

Războinicii înțeleg că poartă sabia pentru a face dreptate, nu judecată. Un soldat i-ar fi ucis pe toți. Aceasta e slujba lor; sunt pregătiți pentru a lua vieți. Războinicii fac mai mult. Ei cruță sau curmă viața oamenilor pentru a lăsa în urmă o moștenire. Războinicii

**Adevăratele fiice-
războinice se tem
de Domnul și, de
aceea, I se închină
și I se supun cu
bucurie.**

luptă potrivit cu voia lui Dumnezeu, pe când soldații se războiesc pentru a duce la îndeplinire voia oamenilor.

Saul era împăratul poporului și totodată un soldat pus în slujba acestuia. Soldații slujesc în armată, care este însăși expresia glasului poporului. El a dovedit cine era atunci când a îngăduit poporului să îl constrângă și a pierdut astfel moștenirea de care i-ar fi făcut Dumnezeu parte.

Atunci Saul a zis lui Samuel: „Am păcăuit, căci am călcat porunca Domnului și n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor și i-am ascultat glasul” (1 Samuel 15:24).

În mod inevitabil, îi slujim pe cei de care ne temem. Războinicii ascultă însă de Dumnezeu.

Căci Domnul, Cel Preaînalt, este înfricoșat [este de temut]: El este Împărat mare peste tot Pământul (Psalmul 47:2).

Adevăratele fiice-războinice se tem de Domnul și, de aceea, I se închină și I se supun cu bucurie. Soldații se tem de oameni, astfel că se supun lor. Toți războinicii știu că vor da în cele din urmă socoteală înaintea Dumnezeului nevăzut, care este Creatorul cerului și al Pământului.

Fiul-războinic al lui Saul

Împăratul-soldat Saul a avut un fiu-războinic, pe nume Ionatan, care constituie un exemplu uimitor în ce privește trăirea în credincioșie și ascultare de Dumnezeu. Dacă aruncăm o privire la viața lui, descoperim ce poate face Dumnezeu când ne aliniem scopurilor Sale. Voi rezuma eu relatarea biblică, dar vă rog să citiți aceste versete ca și cum nu le-ați mai auzit niciodată până acum.

Filistenii și israeliții se dușmăneau de multă vreme, iar acum înfruntarea armată era iminentă. Filistenii îi dezarmaseră pe israeliți, le cotropiseră țara, trimiseseră cete de năvălitori care le luaseră proviziile și îi hărțuiseră mereu prin felurite tactici de gherilă. În plus, pentru a-i lipsi de arme, se asiguraseră că în Israel nu erau fierari care să poată făuri noi arme.

Și așa s-a întâmplat că, în ziua luptei, nu era nici sabie, nici sulică în mâinile întregului popor care era cu Saul și Ionatan: nu aveau decât Saul și fiul său, Ionatan (1 Samuel 13:22).

Saul și Ionatan conduceau o oștire care nu era înarmată cum se cuvine pentru a înfrunța dușmanul. Aveau doar două săbii la șase sute de oameni. Cu sabia în mână, Saul s-a retras într-o peșteră, în timp ce Ionatan, împreună cu tânărul care-i purta armele, s-a strecurat până la marginea taberei vrăjmașe.

Ionatan a zis tânărului care-i purta armele: „Vino și să pătrundem până la straja acestor nețăiați împrejur. Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr.” Cel ce-i ducea armele i-a răspuns: „Fă tot ce ai în inimă, n-asculta decât de simțământul tău și iată-mă cu tine, gata să te urmez oriunde [cu toată inima și cu tot sufletul meu]” (1 Samuel 14:6-7).

Ați văzut atitudinea îndrăznească a lui Ionatan? El știa că nu el sau sabia lui jucau rolul hotărâtor. Faptul că însoțitorul lui nu era înarmat nu avea să influențeze în niciun fel lupta. Rezultatul era legat de puterea Domnului, nu de a lor. Ionatan știa că *nimic* nu Îl poate împiedica pe Dumnezeu care aduce izbăvirea. Tânărul care-i purta armele trebuie că a văzut credința oglindită în cuvintele lui,

fiindcă i-a răspuns fără șovăire: „Ionatan, fă chiar mai mult decât ai spus. Fă tot ce ai pe inimă, tot ce îndrăznești să visezi. Eu nu sunt cu tine doar pentru că mă aflu aici... sunt alături de tine cu toată inima și cu tot sufletul meu!”

Dintr-o dată, ochii au început să le licărească și umerii să li se îndrepte, plini de vigoare. Când doi războinici sunt într-un singur gând și declară cu îndrăzneală credințioșia lui Dumnezeu și dedicarea lor cu privire la o cauză, efectele sunt pline de putere. Ionatan știa că trebuia să pornească înainte, fără să stea pe gânduri, dar și că avea nevoie de un plan. A sugerat unul, după care L-a lăsat pe Dumnezeu să hotărască rezultatul, spunând: „Doamne, noi vom ieși din ascunzișul nostru și ne vom arăta dușmanilor. Dacă vor coborî spre noi, să ne urmărească, o vom lua la fugă. Dar dacă ne cheamă să urcăm la ei, vom ști că Tu îi dai în mâinile noastre.”

După cum hotărâseră, cei doi s-au arătat dușmanilor, iar filistenii i-au chemat să urce la ei. Însă chemarea vrăjmașului la luptă era, de fapt, o chemare a lui Dumnezeu la biruință. Fără să șovăie, Ionatan și tovarășul lui au trecut la fapte.

Ionatan a zis celui ce-i ducea armele: „Suie-te după mine, căci Domnul îi dă în mâinile lui Israel.” Și Ionatan s-a suit, ajutându-se cu mâinile și picioarele, și cel ce-i ducea armele a mers după el. Filistenii au căzut înaintea lui Ionatan și cel ce-i ducea armele arunca moartea în urma lui. În această întâi înfrângere, Ionatan și cel ce-i ducea armele au ucis douăzeci de oameni... A intrat groaza în tabără, în țară și în tot poporul; straja și chiar prădătorii s-au înspăimântat; țara s-a îngrozit [pământul s-a cutremurat]. Era groaza Domnului (versetele 12-15).

Vrăjmașul se îngrozește când doi războinici intră în acțiune! Pașii făcuți cu hotărâre înainte paralizează dușmanul, care e învins atunci când încercările lui de a intimida sunt dejucate.

Soldații care se laudau cu câteva clipe în urmă încep să tremure de groază în timp ce însuși pământul se zguduie sub pașii lui Ionatan și ai tovarășului său.

Oare nu a venit astăzi vremea să Îl lăsăm pe Dumnezeu să lucreze și să ieșim din ascunzătoare?

Haideți să derulăm puțin înapoi cursul evenimentelor. Ce s-ar fi întâmplat dacă Ionatan nu ar fi părăsit tabăra tatălui său și nu ar fi

pornit spre straja filistenilor? Cum ar fi decurs lucrurile dacă nu ar fi rostit acele cuvinte îndrăznețe, pline de credință, punându-și planul înaintea Domnului? Poate că el și tânărul care-i purta armele ar fi izbutit doar să urce îndeajuns cât să numere oștenii filistenilor, nu să lupte cu ei. Atunci s-ar fi pitit la loc, ar fi făcut un calcul și ar fi văzut că erau depășiți numeric, cu zece la unul, fapt care i-ar fi făcut să se strecoare înapoi în tabăra lor. Însă atunci când știi cine luptă alături de tine, nu mai e nevoie să numeri dușmanii! În loc să se întoarcă în tabără și să întocmească un raport, Ionatan și însoțitorul lui au mers înainte și au intrat în istorie prin isprăvile lor.

Aș vrea să surprindem un aspect important legat de pasajul acesta: *fiicele soldaților* pot deveni războinice. Nu are importanță dacă înaintașii voștri, generație după generație, au fost doar soldați; spiritul războinic sălășluiește în voi! Asemeni lui Ionatan, trebuie să înțelegeți că voi nu sunteți limitate de realitatea prezentă. Ridicați-vă ochii și deschideți-vă inima față de tot ce s-ar putea petrece. Atunci puterea voastră de a discerne va întrece tărâmul limitat al împrejurărilor în care vă găsiți; veți zări un crâmpoi din *ceea ce vrea Dumnezeu să facă*.

Atunci când sunteți îndeajuns de curajoase pentru a lăsa în urmă ceea ce nu dă rezultate (cum ar fi, de exemplu, adăpostirea în peșteri), veți găsi biruința în locuri neașteptate (precum tabăra dușmană). A venit vremea să vă asumați riscuri și să găsiți altă cale de lucru.

Războinicii nu-și spun niciodată că au fost angajați să ducă la îndeplinire o slujbă, fiindcă ei știu că sunt chemați să schimbe lumea.

Auziți chemarea

Potrivit tiparelor dovedite de-a lungul istoriei, noi trăim pe Pământul acesta într-o epocă unică, în care se naște o generație de eroi. Văd cum climatul economic, cultural, moral și religios al lumii noastre vă apasă aidoma unui pântec aflat în travaliu. Nu îngăduiți presiunii din jur să vă descurajeze sau să vă apese. Nu-l lăsați pe cel rău să vă

facă să vă închipuiți că vă stă în față o invitație la a fi ciomăgite de el. Presiunea venită din toate părțile face parte din planul divin de a vă modela, așa încât să deveniți oameni cu substanță și profunzime. Veți ieși din acest pântec al călirii inspirând pline de tărie.

Voi zice miazănoaptei: „Dă încoace!” și miazăzilei: „Nu opri”, ci adu-Mi fiii din țările îndepărtate și ficele de la marginea Pământului: pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit și i-am alcătuit (Isaia 43:6-7).

Dumnezeu lucrează la modelarea și șlefuirea unui popor pentru slava Sa. Presiunea ne poate schimba numele, de la cel de soldat, la cel de războinic, și de la slujitoare la fică. Ea face parte din procesul călirii noastre. Presiunea exterioară constituie întotdeauna o oportunitate de a fi transformate lăuntric. Iar când Dumnezeu ne privește și vede că suntem gata, ne cheamă pe nume.

Războinicii au învățat să aibă încredere în chemarea șoptită din adâncul ființei lor, pe când soldații se simt presați să răspundă larmei care îi înconjoară. Soldații și războinicii reacționează în mod diferit în fața presiunii. Soldații adoptă o abordare de tipul „rabdă sau scapă”, recurgând la felurite măsuri pentru a reduce presiunea: mănâncă, beau, dezertează, jefuiesc, fac cumpărături, orice îi ajută să își ia gândul de la conflictul care le stă în față. Acesta este motivul pentru care soldații aflați sub o presiune constantă și nemiloasă se răzbună cu cruzime. Presiunea la care sunt supuși își face simțită prezența în inima lor și se manifestă apoi în exterior.

*Dumnezeu nu ne dă o viață biruitoare; ne dă viață pe măsură
ce biruim.*

—OSWALD CHAMBERS

Războinicii răspund lăsând presiunea din exterior să sporească nivelul celei lăuntrice, până când se ajunge la un echilibru între cele două. Ei se gândesc mereu la căi de a contraataca sau de a nărui șiretlicurile vrăjmașului. Războinicii sunt căliți neconținut de bătăliile vieții, în vreme ce soldații luptă doar pentru un anumit interval din viață. Știu că este mai bine să fii soldat doar pentru o vreme decât să fii laș o viață întreagă, însă lașitatea nici măcar nu este o opțiune pentru o fică-războinică.

Povestea a doi împărați

După cum am prezentat în contrast viața războinicilor cu cea a soldaților, haideți să comparăm acum doi împărați angrenați în luptă: pe Saul, primul împărat al lui Israel, și pe Isus, Împăratul cel din urmă și veșnic.

Împăratul-soldat al lui Israel, Saul, a fost uns deopotrivă ca monarh și izbăvitor, fiindcă poporul vroia să fie ca celelalte neamuri din jur. Israelii își doreau un rege al lor, un lider spre care să poată privi cu mândrie.

În loc să se supună Dumnezeuui Preaînalt, cel nevăzut, invincibil și veșnic, israelii au vrut un cârmuitor pe care să-l poată vedea și pipăi. Își doreau mai degrabă un luptător în carne și oase care să-i poată conduce pe câmpul de bătaie, decât un Împărat ceresc care să lupte pentru ei. Dumnezeu a răspuns cererii lor alegând un tânăr deosebit, pe nume Saul:

Îi întrecea pe toți la înălțime, de la umăr în sus. Samuel a zis întregului popor: „Vedeți pe cel pe care l-a ales Domnul? *Nu este nimeni în tot poporul care să fie ca el.*” Și tot poporul a strigat: „Trăiască împăratul!” (1 Samuel 10:23-24).

Saul se remarcă în mijlocul poporului său: era mai înalt decât toți ceilalți israeliți. Pe lângă faptul că era puternic, era și foarte chipeș.

Instaurarea domniei lui Saul a fost însoțită de Dumnezeu cu o manifestare impresionantă a puterii Sale izbăvitoare. Din păcate, la scurt timp după aceea, Saul a făcut o greșală fatală. Samuel îi spusese să iasă în calea filistenilor pe câmpul de luptă, dar să aștepte acolo fără să atace dușmanul, până când profetul avea să aducă pentru poporul Israel jertfele potrivite, dinaintea înfruntării. Saul își adunase mica oștire la Ghilgal, pregătindu-se să dea piept cu filistenii, ale căror trupe erau fără număr.

În timp ce Saul aștepta, oastea inamică se mărea și mai mult. Îngroziți, oamenii lui Saul au început să dezerteze și să dea bir cu fugiții, trecând cu duiumul dincolo de Iordan, până când împăratul a rămas înconjurat doar de șase sute de oșteni. În loc să-și ridice ochii pentru a-și însuși perspectiva divină a unui adevărat războinic

(eu înclin să cred că Dumnezeu trimisese acolo mulțimea aceea de filistenii ca Saul să îi nimicească pe toți), împăratul s-a lăsat copleșit de împrejurări și a hotărât să ia problema în propriile mâini. În loc să-și încurajeze oamenii și să le aducă aminte că Dumnezeu putea da izbăvirea printr-un număr mare sau mic, el a îngăduit fricii să-l împingă în capcana neascultării:

Atunci Saul a zis lui Samuel: *„Am păcătuit, căci am călcat porunca Domnului și n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor și i-am ascultat glasul”* (1 Samuel 15:24).

În ultimă instanță, slujim celor de care ne temem. Dumnezeu îl pusese pe Saul, care era cu un cap mai înalt decât toți, în mijlocul poporului, pentru ca israeliții să-și ridice ochii spre el cu respect, însă împăratul a ales să coboare la nivelul celorlalți. Saul a avut de suferit și în cele din urmă și-a pierdut împărăția din pricina actelor sale repetate de neascultare. Din păcate, Saul s-a dovedit a fi un lider nesigur, care și-a cântărit valoarea prin prisma spuselor altora despre el.

Alunecarea lui Saul a început cu neascultarea și a culminat cu perioadele de depresie întunecată și apăsătoare, pricinuite de un duh vătămător și uneori violent. Saul a murit așa cum și trăise: temându-se de ceea ce i-ar putea face alții.

Rănit de săgeți și înconjurat de oștirea vrăjmașă, Saul a răspuns luând situația de criză în propriile mâini. Pentru a nu fi cumva prins de dușmani, împăratul înspăimântat și-a pus singur capăt vieții, aruncându-se în tăișul sabiei proptite în pământ. Spada care atârna în teaca de la brâu lui Saul fusese scoasă ca răspuns al fricii care-l copleșea. Singura frică pe care ar trebui să îndrăznească un împărat să o nutrească este frica de Domnul.

Saul a zis atunci celui ce-i ducea armele: *„Scoate-ți sabia și străpunge-mă cu ea, ca nu cumva să vină acești netăiași împrejur să mă batjocorească.”* Cel ce-i ducea armele n-a voit, căci se temea. Și Saul și-a luat sabia și s-a aruncat în ea (1 Cronici 10:4).

Când cel care îi ducea armele a refuzat să-i împlinească porunca, Saul și-a luat singur viața. Există oare vreun act care să oglindească deznădejdea mai limpede decât suicidul? Când oștenii israeliți au

aflat că împăratul și fiii lui muriseră, și-au pierdut la rândul lor orice urmă de nădejde, și-au părăsit cetățile și au fugit, astfel că vrăjmașul a pus stăpânire pe casele și pământurile lor.

Spre deosebire de Saul, Isus a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit și, astfel, Și-a câștigat o împărăție:

Măcar că era Fiu, *a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.*
 Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă,
 urzitorul unei mântuiri veșnice (Evrei 5:8-9).

Să privim comparativ modul în care acești împărați și-au înfruntat vrăjmașii neînduplecați și moartea.

Saul a luat situația în propriile mâini, pentru a nu fi batjocorit de dușmani. Isus a lăsat-o în mâna Tatălui și S-a înfățișat înaintea vrăjmașilor, știind ce aveau să-I facă.

Saul s-a aruncat în ascuțișul sabiei sale pentru a ocoli suferința. Isus Și-a întins mâinile pe cruce ca să o ia pe a noastră asupra Lui.

Prin sinuciderea lui, Saul a scăpat de dușmani. Jertfa lui Isus ne-a scăpat pe noi de moarte.

Ce este mai important? Să aveți parte de victorie asupra vrăjmașilor sau să triumfați asupra dușmanului tuturor?

Prin moartea sa, împăratul-soldat Saul și-a lăsat poporul de izbeliște, abandonându-l. Prin moartea Lui, Isus a redobândit tot ce era pierdut și ne-a făcut ai Săi. Împăratul nostru războinic, Isus, a făcut toate acestea de dragul nostru, pe când era respins de noi. Saul a trăit căutând recunoașterea poporului său. Isus a murit pentru ca Dumnezeu să ne recunoască pe noi.

Împăratul Isus L-a avut pe Dumnezeu ca Tată, a fost botezat de Ioan, a fost umplut cu Duhul Sfânt și respins de ai Săi. Isus S-a supus brutalității vrăjmașilor Lui. Le-a îngăduit să Își bată joc de El și să Îl lovească, până a ajuns de nerecunoscut. A răbdător întrebările care I-au fost puse, martorii mincinoși și umilirea publică a judecății în urma căreia a fost condamnat la moarte de însuși poporul pe care a venit să-l aducă la viață.

Dar, trecând prin toate acestea, Isus nu a rostit o vorbă măcar. El nu purta o sabie de metal atârnată la brâu. Înseși cuvintele Lui erau sabia cu două tăișuri a Duhului, pe care a păstrat-o în teacă,

mânat fiind de dragoste. Împăratul Isus a făcut toate acestea pentru oamenii care L-au respins.

Examinând crucea prin prisma unui războinic, am descoperit că *nu există armă mai măreață decât o viață jertfită.*

Mântuitorul nostru nu a venit pe Pământ într-o misiune sinucigașă. El nu era un zelot religios cu o bombă legată în jurul brâului, care căuta să curme cât mai multe vieți prin moartea Sa. El n-a murit pentru a scăpa de suferința pământească sau de un dușman nemilos. Isus a fost ca un miel mut, lipsit de apărare, care a învins Leviatanul înfuriat al morții.

Nimeni nu I-a luat lui Isus viața. El Și-a dat-o și, murind, a salvat-o pe a noastră. A refuzat izbăvirea și alinarea, ca să poată fi El pentru noi și una, și alta.

Împăratul nostru războinic S-a rugat în timp ce vrăjmașii Lui se apropiau de El. În loc să lupte, Isus S-a predat, supunându-Se cruzimii lor. În loc să ia situația în propriile mâini și să Se arunce în sabia pe care o purta Petru, Isus a purtat crucea. Iar când a ajuns pe dealul unde urma să moară, S-a întins pe crucea în formă de sabie, lăsându-Și mâinile pironite pe „plăselele” ei. Apoi ostașii romani au ridicat cumplita sabie de lemn și i-au înfipt în pământ vârful nemilos, ca pe o rădăcină ucigașă de copac.

Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari și va împărați prada cu cei puternici [*Îi voi da onorurile unui oștean biruitor*], *pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte* (Isaia 53:11-12).

Faptul că Isus S-a dat pe Sine Însuși la moarte înseamnă că S-ar fi putut feri de ea. Isaia arată motivația care a stat în spatele crucii. Isus a înțeles că singura cale de a câștiga era aceea de a Se supune puterii supreme (adică voii Tatălui), iar voi și eu eram răsplătirea care Îl aștepta ca urmare. Isus a răbdat agonía și rușinea, pentru

Pont

despre dueluri

Drumul spre duel e unul care presupune, pe de o parte, practicarea răbdării, pe de alta, exercițiul.

ca victoria Lui să se arate în noi. Prin suferința Lui, noi am avut parte de neprihănire. Noi suntem realizarea Sa triumfătoare.

Dumnezeu ne va da întotdeauna harul și tăria de care avem nevoie pentru a face voia Lui. Războinicii se supun conducătorului lor și, atunci când dau greș (așa cum se întâmplă tuturor din când în când), nu îi învinovățesc pe alții. Isus a luat asupra Lui vina noastră și a îndeplinit voia Tatălui.

Preaiubitelor, voi sunteți ficele unui Împărat-Războinic triumfător. Sabia pe care o purtați voi reprezintă onoarea, virtutea, curajul, frumusețea, loialitatea și eliberarea de sub puterea fricii. În secțiunea următoare vom afla cum să o mânuiți potrivit scopului divin.

Niciun sfânt normal și sănătos nu alege vreodată suferința; el doar alege voia lui Dumnezeu, aidoma lui Isus, indiferent dacă aceasta înseamnă sau nu suferință.

—OSWALD CHAMBERS

Făurirea unei săbii

Vremurile grele nu dau naștere eroilor, ci în timpul lor iese la iveală „eroul” din noi.

—BOB RILEY

Procesul făuririi unei săbii seamănă în mare măsură cu cel al modelării unei vieți.

Focul, apa și presiunea sunt uneltele folosite pentru a rafina metalul, pentru a căli oțelul și a da naștere săbiilor. În procesul făuririi unei săbii, presiunea este aplicată de obicei îndată după încălzire. Presiunea dă roade când materialul este flexibil, fiindcă atunci când se întărește, devine casant. Făurirea unei săbii presupune folosirea repetată a loviturilor ciocanului.

Povestea mea preferată despre făurirea de săbii se găsește în cartea lui Stephen Lawhead, *The Warlords of Nin (Comandanții din Nin)*. Un dușman întunecat și nemilos a năvălit în țară și, pentru a învinge acest inamic aprig, era nevoie de o sabie a luminii. Deși nu pot reda cum se cuvine procesul descris în cartea lui Lawhead, e de ajuns să spun că esența procesului de făurire a unei săbii constă în luarea unor bucăți de metal, cum ar fi oțelul, și transformarea lor într-un tot unitar. Procedul se aseamnă întrucâtva cu cel al țesutului. Odată încălzite, bucățile de metal devin îndeajuns de flexibile încât să poată fi împletite și răsucite, dând astfel naștere

unei tensiuni care contopește bucățile folosite, transformându-le într-un întreg.

Apoi metalul împletit e pus în foc pentru a fi încins. După aceea e răcorit în apă, lovit cu ciocanul și modelat. Alternarea acestor elemente extreme constituie procesul de călire a metalului.

Urmează apoi baterea cu ciocanul, fasonarea și șlefuirea, înainte ca lama sabiei să fie finisată și să poată fi îmbinată cu mânerul, care a fost la rândul lui prelucrat și călit pentru a putea fi folosit.

Tot astfel, Dumnezeu întrebuițează elemente precum focul, apa și presiunea pentru a-Și șlefui fiicele, ca să prefacă slăbiciunea noastră în putere și rigiditatea în flexibilitate. El prelucreează o viață lipsită de formă, făcând din ea una care are un scop clar și precis.

Apa

Apa e un amestec al contradicțiilor. Aruncând o privire pe fereastra hotelului, văd copii râzând și jucându-se în apele limpezi și puțin adânci de la țărmul Oceanului Pacific. În același timp, văd valurile întunecate care se rostogolesc în zare, arătându-mi cât de înșelător poate fi adâncul albastru. Dumnezeuul nostru cel uimitor a creat apa ca un mediu unic în care ne putem juca, dar care are în același timp potențialul de a ne ucide.

Apa are puterea de a înprospăta sau de a nimici. Ne poate ridica ușor la suprafața ei, pe o barcă, sau ne poate înghiți în adâncurile ei. Nu putem trăi prea mult fără ea, dar nici în ea. Apa are puterea de a spăla cu blândețe, de a iriga ogoare, dar și de a șterge de pe fața Pământului orașe întregi cu un val tsunami.

Focul

Un alt element folosit este focul. El ne cheamă să ne apropiem, făgăduindu-ne căldură, însă dacă facem prea mulți pași spre el, ne

va arde. Focul ținut sub control purifică, pe când cel care se întinde, scăpat de sub control, mistuie totul în cale. Focul poate lumina calea sau poate lăsa în urmă numai scrum. Focul este în același timp prietenul și dușmanul omenirii, o forță a naturii pe care o putem întrebuința, dar cu care nu ne putem juca niciodată.

Abilitatea de a aprinde și de a stăpâni focul este unul dintre talentele care diferențiază rasa umană de împărăția animalelor. De-a lungul mileniilor, am învățat că sporirea temperaturii focului ne permite să schimbăm forma a felurite materiale. Dogoarea intensă transformă solidele în lichide, iar omul a descoperit că, într-un furnal încins la 1800 de grade, poate amesteca fierul cu alte aliaje, transformându-l într-un metal și mai rezistent, cum e oțelul. Acest amestec dă naștere unor metale înzestrate cu cele mai bune proprietăți ale elementelor componente. Odată ce sunt îmbinate așa încât nu mai pot fi distinse, metalele sunt răcite pentru a-și recăpăta starea solidă care poate fi modelată în timp ce nuanța lor încinsă încă trece de la alb la portocaliu și, în cele din urmă, la cenușiu întunecat.

Observăm transformarea aceasta în modelarea obiectelor de sticlă sau de cristal. Minunatele vase în care putem pune apă sunt create prin contopirea unor particule minuscule și distincte între ele, precum firele de nisip.

Apa și focul sunt totodată elemente tangibile care iau forme multiple în umblarea noastră spirituală.

Nu te teme de nimic, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume: ești al Meu. Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va mistui (Isaia 43:1-2, traducerea liberă din limba engleză).

Observați că, înainte să fie măcar pomenite apa și focul, textul abordează problema fricii. Noi nu avem de ce să ne temem, fiindcă, pe lângă faptul că Tatăl nostru ne-a răscumpărat, El ne-a chemat pe fiecare dintre noi pe nume, căci suntem ale Lui. Este important să observăm cuvintele alese de profetul Isaia în pasajul acesta. Trecerea prin apă și prin foc nu e precedată de termenul „dacă”, exprimând posibilitatea, ci de cuvântul „când”, care ne dă de înțeles că asemenea situații vor surveni cu siguranță.

Înclin să cred că exprimarea aleasă de profet în contextul acesta ne întărește încrederea. În cazul în care promisiunea ar fi fost „*dacă* treci prin ape, râuri, foc și flăcări...”, m-ar fi pândit pericolul de a fi luată pe nepregătite. Natura omenească e în stare să se dea peste cap pentru a evita situațiile precedate de acest *dacă*. După cum ne arată Isaia aici, știm dinainte că trecerea prin apă și foc e inevitabilă în cursul vieții, ea nu reprezintă în mod automat urmarea unei greșeli săvârșite de noi.

Pe lângă întărirea faptului că ne vor aștepta ape și râuri, focuri și flăcări, se pare că experiențele de felul acesta vor avea loc în repetate rânduri. Vestea bună este aceea că veți avea doar de trecut prin ele. Nu cedați imboldului de a cărți și de a vă plânge, fiindcă nici focul, nici apa nu sunt un loc prea prielnic pentru a sălășlui acolo. Sunt doar procese prin care sunteți chemate să treceți cu bine.

De-a lungul Bibliei vedem cum Dumnezeu a folosit în repetate rânduri apa ca simbol al tranziției. Copiii lui Israel au lăsat în urmă anii robiei egiptene, îngropându-i în adâncurile Mării Roșii, iar apoi au marcat sfârșitul anilor de peregrinare prin pustie trecând prin Iordan înainte să intre în țara promisă.

Focul reprezintă și proclamarea legământului. Dumnezeu a aprins focul când a încheiat primul legământ cu Avraam. Mai târziu, când poporul Israel s-a îndepărtat de El și a început să plece urechea la profeții mincinoși, Dumnezeu a răspuns trimițând foc din cer, când Ilie a chemat poporul la pocăință. Cuptorul cu foc a devenit un loc de adăpost pentru copiii lui Israel care au refuzat să se plece înaintea idolului împăratului Nebucadnețar, iar flăcările lui i-au mistuit pe cei care se închinaseră statuii.

Probabil că ați trecut deja și voi prin puțină apă și foc. Se poate să se fi întâmplat fără ca măcar să vă dați seama că ați avut de-a face cu apa. Fiecare dintre noi trece prin ape atât de domoale și de plăcute, încât ne spală păcatele fără să fim măcar conștienți fizic de faptul acesta. Există apoi un moment al scufundării în apă, când ne îngropăm vechea viață și ne ridicăm de acolo înnoiți, prin sacramentul botezului. Sunt și râuri involburate pe care trebuie să le trecem și care ne înspăimântă, amenințând să ne înece, cum ni se întâmplă când înfruntăm perioade dificile.

Viața începe în apă și apa întreține viața. Dumnezeu Tatăl a început procesul creației când Duhul Lui Se mișca pe deasupra

apelor. Și viața noastră începe în apă, în pânțele mamei noastre. Apa este solventul universal al cărui scop ultim este acela de a spăla. Însă apa face mai mult decât să curețe; ea ridică. Apa poate susține ceea ce e prea greu pentru a fi transportat pe uscat și poartă vapoarele de-a lungul fluviilor și oceanelor, până pe țărmuri îndepărtate.

Vorbim acum despre foc și apă, fiindcă ele joacă un rol important în șlefuirea vieții noastre, după cum sunt întrebuințate și pentru călirea săbiilor. În timp ce ne oprim asupra făuririi acestor arme, descoperim că procesul călirii are loc mai întâi în viața celui care poartă arma. În culturile străvechi, începând din vremea samurailor, până în cea a cavalerilor medievali, înainte ca unui bărbat să i se acorde onoarea de a mânui o sabie, el trebuia să se supună mai întâi unui anumit cod etic.

*În cele din urmă, libertatea este o luptă pe care o are de dus
fiecare în parte; înfruntăm temerile zilei de azi pentru a putea
face față celor de mâine.*

—ALICE WALKER

Mi se pare amuzant faptul că, pentru a-și domoli impetuozitatea, samuraili erau încurajați să-și tempereze natura agresivă, deprinzând arta specific feminină a aranjării florilor și a ceremoniei ceaiului. În mod asemănător, nu cred că este prea greu pentru noi, femeile, să adăugăm vieții noastre o doză din arta luptei.

*Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în
cuptorul urgiei. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine
vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da
altuia slava Mea (Isaia 48:10-11).*

Cuvântul *iată* ne cheamă să privim având o perspectivă mai largă. Modul în care începe versetul acesta ne dă de înțeles că poporul care era supus procesului amintit probabil nu înțelegea în clipele acelea că avea parte de șlefuire, ci i se părea că trece printr-un adevărat iad.

Dumnezeu ne oferă o panoramă nouă, care beneficiază de avantajul perspectivei Sale eterne. El este șlefuitorul suprem al vieții noastre. Nu uitați, șlefuirea este bună. Însă ceea ce este bun nu se

dovedește întotdeauna și lipsit de durere sau de necaz. De exemplu, a aduce un copilăș pe lume este un lucru bun, dar în același timp dureros. Viața aceasta este înțesată de cuptoare ale chinului. Cheia depășirii cu bine a acestor încercări stă în cunoașterea faptului că Dumnezeu nostru este cel care stabilește și temperatura lor, și durata.

Înainte să mergem mai departe, haideți să definim cuvântul *chin*. În contextul definițiilor biblice, el are de obicei sensul de durere pricinuită de o suferință fizică sau mintală, de greutate, poveri, probleme, necazuri, sărăcie lucie, nenorociri. Întâlnim și câteva referiri la boală, însă în cele mai multe cazuri, termenul descrie o lovitură copleșitoare primită de poporul lui Dumnezeu.

Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare [*răbdarea făurește oțelul călit al virtuții*], iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală (Romani 5:3-5).

Să vedem acum care este situația în cazul nostru. Am făcut de curând un sondaj pe Facebook în care am cerut oamenilor să enumere aspectele din domeniul acesta al încercărilor lor pe care le găseau cele mai provocatoare. Iată-le pe primele trei:

1. *Provocări legate de relații* (cea cu soțul, cu frații, copiii, liderii sau prietenii). Am dat astfel atât peste oameni căsătoriți care luptau cu singurătatea, cât și peste celibatari.
2. *Provocări financiare* determinate de lipsa unui loc de muncă, de datorii făcute în urma unor achiziții neînțelepte sau de probleme de sănătate.
3. *Provocări legate de găsirea unui scop în viață* și de disciplină zilnică necesară pentru a acționa potrivit cu năzuințele din inima lor.

Să fim sincere... încercarea nu e tocmai plăcută. Inima mi s-a umplut de compasiune față de oamenii aceștia în timp ce le citeam răspunsurile. Există două feluri de încercări prin care trecem cu toții: suferințe pe care ni le provocăm singuri și suferințe în spatele cărora stă Dumnezeu. Nu cred că Dumnezeu este întotdeauna cel care ne trimite problemele, însă El le folosește ca pe o oportunitate

de a ne șlefui pentru slava Sa. În amândouă situațiile, soluția este aceeași: întoarceți-vă spre El! Dumnezeu este cel în care se găsesc toate resursele, iar Cuvântul Lui constituie deopotrivă voia Sa și arma care ne-a fost făgăduită.

Expresia „aprinde un foc sub tine” este, pe bună dreptate, plină de semnificație: atunci când situația devine incomodă, suntem gata să ne urnim din loc!

Atât în viața de fiecare zi, cât și în luptă este adevărat următorul fapt: ni s-a dat o singură viață și noi suntem cei care hotărâm dacă vom aștepta ca împrejurările să decidă pentru noi sau dacă vom trece la fapte, alegând în felul acesta să trăim.

—GENERALUL OMAR N. BRADLEY

Lecțiile învățate în cursul greutăților se dovedesc întotdeauna cele mai prețioase, fiindcă sunt deseori și cele mai personale.

Presiunea

Dinamicii focului și apei se adaugă apoi presiunea.

Pentru a vedea cum arată din perspectiva Scripturii acest proces al călirii, voi apela la un verset din Iacov care nu se află pe lista pasajelor mele preferate.

Traducerea English Standard Version ne lansează următoarea invitație: „*Frații mei*, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări” (Iacov 1:2). Ei bine, cred că știți deja că încercările nu vin doar peste bărbați sau femei, dar, ca să mă asigur că și partea feminină se simte inclusă în acest îndemn, voi adăuga versiunea *The Message* a aceluiași verset: „*Prieteni*, priviți ca pe un dar încercările și provocările care vă înconjoară din toate părțile.”

Oare Iacov vorbește serios? Chiar ne spune să privim încercările ca pe o *adevărată bucurie* și să socotim provocările care ne apasă de pretutindeni veritabile *daruri*? Închipuiți-vă cum ar fi să vă sunați prietena cea mai bună în ziua cea mai întunecată a vieții voastre, iar după ce îi povestiți printre lacrimi încercările cu care vă confrunțați

pe toate fronturile, ea să exclame plină de entuziasm: „Ce dar minunat! Merită să ne bucurăm de el împreună! Prietena mea, ești înconjurată din toate părțile!”

Probabil că i-ați închide telefonul în nas și ați suna o altă prietenă care să vă spună măcar că-i pare rău să audă de ziua voastră cumplită și că se va ruga pentru cea de mâine, să fie mai luminoasă. Poate că în domeniul acesta discrepanța dintre perspectiva noastră omenească și cea a cerului se vede cel mai lămurit. Dumnezeuului nostru Îi place să iasă biruitor în situațiile care par imposibile; de aceea, El ne pregătește o ambuscadă, așa încât „oportunitatea” să nu mai poată fi ratată! La urma urmelor, Iacov era fratele lui Isus, astfel că pare a înțelege adevărurile spirituale într-un mod care nouă de scapă, întrucât el continuă spunând: „știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare [produce statornicie]” (versetul 3).

Traducerea The Message descrie procesul astfel: „Știți că, sub presiune, viața voastră de credință este silită să iasă la lumină și să își arate adevărata față.”

Ei bine, a sosit momentul adevărului. Știu că, supusă presiunii, credința mea a fost silită să iasă la lumină și, uneori, nu mi-a plăcut ce am văzut. Greutatea circumstanțelor vieții m-a doborât și tabloul pe care îl alcătuiam în momentele acelea nu era câtuși de puțin măgulitor. În plus, cuvântul *statornicie* nu ar fi fost deloc potrivit pentru a-mi descrie atitudinea.

Nu cred că Dumnezeu a dorit ca încercările să îi facă pe bărbați să iasă biruitori, iar pe femei să se văicărească; prin urmare, am înțeles că venise vremea să prind curaj și să mă ridic.

Dinamica încercărilor face nevăzutul să devină vizibil. Supuse presiunii, lucrurile care rămân ascunse în absența dificultăților vor ieși la lumină. Dumnezeu dorește ca noi să propășim, fie că avem de-a face cu presiunea, fie că plutim fără să întâmpinăm dificultăți.

Viața nu seamănă cu o vizită făcută în cabinetul maseurului, unde putem alege nivelul dorit al intensității masajului. Când lovesc greutatea, nimeni nu ne întreabă dacă dorim să dăm presiunea pe minim, mediu sau maxim. Fiicele lui Dumnezeu care au trecut prin procesul călirii sunt rezistente în fața încercării. Noi avem capacitatea de a propăși în orice fel de încercare și în orice etapă a vieții noastre.

Eu locuiesc în Colorado, unde iernile sunt lungi, iar primăverile aproape nici nu se simt. Nu e neobișnuit aici ca viscolul să fie urmat de zile calde ca de vară. Dacă vreau să fac niște plante să înflorească în acest mediu, trebuie să îl schimb. Astfel, creez o iarnă blândă artificială, punând bulbii într-un sertar al frigiderului. Pasul următor este să pregătesc un mediu care aduce a primăvară, așa că mut plantele pe pervazul spălătoriei; în felul acesta reușesc să le păcălesc și să le fac să înflorească în alt anotimp decât cel în care o fac în mod natural. Cred că lui Dumnezeu Îi place să acționeze în mod asemănător, însă cu ajutorul unui proces diferit: presiunea și încercările sunt cele care ne fac să înflorim.

**Pont de-
spre dueluri**

Slăbiciunea
poate părea
tărie într-un
duel, iar tăria,
slăbiciune.

În versetul următor, Iacov continuă să laude virtutea răbdării încercărilor: „Dar răbdarea [statornicia] trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic” (versetul 4).

Pentru aceia dintre noi care au nevoie să audă versetul acesta într-un limbaj mai clar, iată versiunea The Message: „De aceea, nu încercați să ieșiți prematur din nicio situație. Lăsați-o să-și facă lucrarea, ca să deveniți maturi și să vă dezvoltați cum se cuvine, fără să vă lipsească nimic” (versetele 3-4).

Cu toții trecem prin încercări, așa că de ce nu le-am lăsa să își facă pe deplin lucrarea în noi? În ce mă privește, am învățat că, dacă mă grăbesc să ies prea repede dintr-o situație, de obicei aceasta înseamnă că voi fi încercată din nou în viitor în acel domeniu. Se spune că, atunci când lucrați pentru întărirea unei grupe de mușchi, dezvoltarea masei musculare are loc în momentul în care vă solicitați mușchiul până la limită. Când dați tot ce puteți, vă conectați cumva la o sursă divină aflată în afara voastră și izbutiți să dați puțin mai mult: încă un cuvânt încurajator, o atingere plină de compasiune, o vorbă care aduce iertare, o rugăciune înălțată spre cer. Cu alte cuvinte, statornicia dovedită în timpul încercării vă căleşte credința, astfel încât ea ajunge la maturitatea deplină.

Abordarea aceasta necesită o înțelepciune venită de sus; de aceea, Iacov adaugă în versetul 5: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește

înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” Traducerea The Message sună astfel: „Dacă nu știți ce să faceți, rugați-vă Tatălui. Lui Îi face plăcere să vă ajute. Veți primi sprijinul Lui și El nu vă va privi de sus când I-l cereți.”

Dumnezeu este sursa noastră de înțelepciune. El este darnic, nu zgârcit când vine vorba să ne sfătuiască. Înclin să cred că El ne așază în mod strategic în situații care ne silesc să Îi cerem ajutorul. Dumnezeu nu șade în ceruri, detașat de ceea ce se întâmplă în lumea noastră, cu brațele încrucișate, zicându-I lui Isus: „Îți vine să crezi una ca asta? Nici acum n-au izbutit să găsească soluția!” Nu, ci Lui Îi place să Îl implicăm. De când Dumnezeu a accelerat ritmul vieții mele, mi se întâmplă deseori să mă trezesc dimineața fără să știu măcar unde sunt, darămite ce am de făcut! Atunci Îi spun: „Tată ceresc, am nevoie azi de înțelepciunea Ta.” Iar El îmi răspunde: „Fiica mea, Eu îți acopăr spatele.” Dar se pare că există o cale și mai specifică în care Îi place lui Dumnezeu să ne audă formulate rugăciunile.

Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (versetele 6-8).

Cereți cu îndrăzneală, crezând și fără urmă de îndoială. Oamenii care se îngrijorează când își rostesc rugăciunea sunt ca valurile purtate de vânt ale mării. Nu vă așteptați să primiți ceva de la Domnul în felul acesta, plutind la voia întâmplării (versetele 6-8, traducerea MSG).

Lui Dumnezeu Îi place când ne rugăm cu îndrăzneală, fără să avem vreo umbră de îndoială. Aș putea spune că El ne invită să ne rugăm în așa fel încât rugăciunea noastră să sperie ceea ce s-a speriat înăuntrul nostru! În ultimii câțiva ani, Dumnezeu ne-a provocat pe mine, pe John și echipa organizației Messenger International să ne extindem lucrarea peste așteptările noastre. Nu am avut de ales decât să ne unim inimile și să ne dăm mâinile, rostind rugăciuni care ne-au uimit și care ne-au făcut inima să tresalte când ne-au ieșit de pe buze.

Un asemenea scenariu a avut loc atunci când John a împărțit echipei noastre faptul că simțise din partea Domnului provocarea de a distribui două sute cincizeci de mii de cărți în cursul unui an calendaristic.

Era cât pe ce să mă înec auzindu-l! Numărul cel mai mare de cărți la care ajunseserăm până atunci fusese de șaptezeci de mii într-un an. Saltul până la numărul rostit de el mi se părea mult prea mare, așa că i-am sugerat altă variantă.

-Ce ar fi să începem cu o sută de mii?

Nu eram în cea mai bună formă cu puțință.

John mi-a răspuns fără să stea pe gânduri, înainte ca îndoiala mea să cuprindă întreaga încăpere:

-Lisa, eu am credință că vom distribui două sute cincizeci de mii.

Și cu asta, totul fusese spus. Ne-am ridicat și am făcut o rugăciune care părea de domeniul fantasticului în momentul acela. Dar, sinceri să fim, dacă nu rostim asemenea rugăciuni, care ne sperie, ele cu siguranță nu ne vor speria nici vrăjmașul. Se pare însă că cerul abia aștepta să audă cererea noastră îndrăzneată. În decurs de câteva zile, planul divin a început să se desfășoare și au ieșit la iveală resursele necesare pentru realizarea proiectului. Biserici, prieteni și chiar o vedetă a muzicii rock ne-au susținut în demersul de a distribui gratuit mesajele acestor cărți în felurite țări. Ele au fost traduse în arabă, farsi, armeană, urdu, chineză, vietnameză, bulgară, indoneziană și multe alte limbi. Materiale traduse în limbi al căror nume nici nu știu cum se pronunță au ajuns astfel în mâinile unor lideri creștini, ale surorilor și fraților noștri care sunt izolați de comunitatea creștină internațională.

Săbiile pot avea două tălșuri, dar nu au niciodată două fețe. Dacă alegem să lovim cu ele, trebuie să o facem în adevăr.

**Lui Dumnezeu
Îi place când
ne rugăm cu
îndrăzneală,
fără să avem
vreo umbră de
îndoială.**

*Lupta vieții este de obicei anevoioasă, iar a o câștiga fără
eforturi înseamnă, probabil, a o dobândi fără onoare. Dacă nu*

ar fi greutăți de înfruntat, n-ar fi nici succes; dacă n-am avea pentru ce lupta din greu, n-am avea ce realiza.

SAMUEL SMILES

Așadar, preaiubitelor, totul depinde de voi. Puteți să o luați la goană și să vă ascundeți, să blestemați și să plângeți, în încercarea de a scăpa de greutățile vieții, iar astfel să fiți biruite. Sau puteți alege să îngăduiți adversităților să constituie creuzetul din viața voastră care vă căleşte tăria.

Este limpede, prieteni, că *Dumnezeu nu doar vă iubește foarte mult, ci și-a pus totodată mâna peste voi cu un scop anume*. Când mesajul pe care l-am propovăduit a ajuns la voi, el n-a constatat doar din vorbe. Ceva s-a petrecut în voi. Duhul Sfânt v-a oțelit convingerile (1 Tesaloniceni 1:5, traducerea MSG).

La încheierea acestui capitol, iată rugăciunea mea pentru voi:

Drag Tată ceresc,

Fie ca dorința din inima Ta și scopul cerului să se regăsească în noi, fiicele Tale. Fie viața noastră oglindirea fidelă a tot ce tânjești ca noi să trăim, să atingem, să vedem, să auzim și să avem. Fă-ne una. Ne supunem procesului prin care vrei să ne treci. Facă-Se voia Ta în cuptorul de foc și în botezul apei. Modelează-ne și fă din noi unelte atât de aprige și de puternice încât fiecare fațetă a vieții noastre să declare dragostea și puterea Ta mântuitoare. În Numele lui Isus, amin.

În secțiunea următoare vom învăța cum să mânuim resursele primite de sus, în conformitate cu scopul divin.

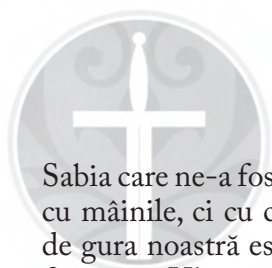
PARTEA A TREIA

ÎN ARMATE

Cuvinte ca niște săbii

Măcar că trăim în firea pământească, totuși, nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

—2 CORINTENI 10:3-4

Sabia care ne-a fost încredințată pentru a o purta nu poate fi ridicată cu mâinile, ci cu cuvintele noastre. Cuvântul lui Dumnezeu rostit de gura noastră este o armă care a fost auzită cu mult înainte de a fi văzută. Ultima oară când lumea a văzut sabia sau Cuvântul lui Dumnezeu în forma lui cea mai măreață a fost atunci când Isus a umblat pe Pământ. El tânjește ca noi să creștem cu toții, ajungând la statura Lui.

Asemenea Domnului și Mântuitorului nostru, noi avem puterea de a scoate sabia din teacă prin cuvintele pe care alegem să le rostim. Noi vorbim ca ambasadori ai credinței, speranței și dragostei Lui, pentru ca oamenii lumii acesteia să știe că au fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său. Noi suntem slujitorii speranței, ale căror cuvinte sunt drese cu sare și luminează în jur, sunând ca o limbă necunoscută în auzul unei lumi cufundate în beznă. Cuvintele nu sunt vizibile, însă ele se pot dovedi fatale dacă sunt întrebuințate greșit.

Cuvintele sunt arme puternice în slujba oricărei cauze: fie bună, fie rea.

—MANLY P. HALL

Noi avem puterea de a rosti cuvinte care vor deschide sau vor închide inimi. Acum este vremea să spunem cuvintele cerului, căutând să aducem eliberare altora prin vorbele și faptele noastre.

Această limbă străveche a noastră unește tot ce a fost cândva dezbinat, fiindcă ea cuprinde înseși cuvintele lui Dumnezeu. Gândiți-vă numai: Dumnezeu ne-a dat limba Lui și nu e nevoie să învățăm gramatica sau punctuația cerului pentru a o folosi. El a potrivit cuvintele și le-a așezat cu grijă alături, în fraze, astfel ca fiecare cuvânt în parte să fie îmbibat cu putere și însoțit de promisiuni.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună (2 Timotei 3:16).

Observați că, potrivit citatului de mai sus, nu doar unele pasaje din Scriptură sunt inspirate și de folos credincioșilor, ci toată Scriptura ne învață, ne mustră, ne îndreaptă și ne pregătește pentru a fi destoinice. Dacă alegem după bunul plac ceea ce citim și trăim din Cuvântul lui Dumnezeu, ne vom trezi slab pregătite pentru ceea ce ne așteaptă în viitor. Scriptura devine oglinda noastră. Cuvântul divin are puterea de a ne schimba, așa încât să reflectăm în jur imaginea adevărului și să ne ferim de cea a minciunii. Cercetarea Cuvântului ne face să ne schimbăm nu doar modul în care vorbim, ci însăși originea cuvintelor noastre.

Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe Pământ este pământesc și vorbește ca de pe Pământ (Ioan 3:31).

Cuvintele pe care le folosim au puterea de a ridica sau de a coborî, de a binecuvânta sau de a blestema, de a tămădui sau de a răni. Putem vorbi după modelul lumii acesteia sau după cel al cerului. Traducerea The Message parafrazează versetul de mai sus astfel:

Cel care vine de sus este cu mult deasupra altor mesageri ai lui Dumnezeu. Cel născut pe Pământ este legat de Pământ și folosește limbajul pământesc; cel născut în cer face parte dintr-o categorie distinctă.

Noi suntem născute pe Pământ, dar renăscute apoi pentru cer. Dacă eu aș afla că îmi voi trăi restul zilelor în Italia, ar fi logic să încep să învăț limba italiană. Ei bine, noi ne vom trăi veșnicia în cer, astfel că este logic să deprindem de pe acum limba cerească. Este vremea să vorbim limba nașterii din nou, cea folosită pe tărâmul Tatălui nostru.

Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!” Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba (Psalmul 45:1).

Dumnezeu vrea să Își arate puterea în și prin voi. El nu a dorit niciodată ca voi să vă trăiți viața limitată la limba și, prin urmare, la tărâmul puterii omenești. Rugăciunea ne invită să experimentăm intervenția divină în viața noastră, care ne ridică pe o treaptă aflată mult mai sus decât limitele limbajului omenesc. Înălțimea la care ne aflăm acum ne oferă o nouă perspectivă. Atunci când folosim Cuvântul lui Dumnezeu, putem spune că am scos sabia din teacă: „Moartea și viața sunt în puterea limbii” (Proverbe 18:21).

Noi ne vom trăi veșnicia în cer, astfel că este logic să deprindem de pe acum limba cerească.

Cuvintele lui Dumnezeu sunt fără cusur și pline de viață. Ele seamănă cu niște săbii strălucitoare, care luminează în întuneric. Domnul a încredințat copiilor Lui o limbă plină de putere, sfântă și străveche, ale cărei cuvinte trebuie folosite în mod corect. Atunci când cuvintele Lui sfinte sunt întrebuințate greșit sau cu scopul de a judeca plini de mânie pe alții, reflecția lor este distorsionată și lumina cerească își pierde strălucirea.

Mi-ar plăcea să pot vorbi o limbă străină. Ar fi nemaipomenit să înțeleg cuvintele altei limbi, așa încât să mă simt bine-venită într-o țară străină. Ca mai toți americanii, am studiat timp de doi ani o limbă străină, potrivit cerințelor programei școlare, însă în lipsa

conversației, cunoștințele mele limitate de franceză au pălit curând. Dacă aș fi putut opta pentru italiană, povestea mea ar fi acum alta. Deși tatăl meu s-a născut în Statele Unite, limba lui maternă nu a fost engleza. Părinții lui proveneau din Sicilia, astfel că vorbeau italiană. În vremea aceea, italienii erau considerați niște emigranți săraci și ignoranți. Limba lor îi lega de comunitatea italiană, dar îi izola de americani, care vorbeau engleza. Tatăl meu a înțeles curând că accentul îl diferenția de ceilalți copii de la școală și e greu să scapi de accent când vorbești o limbă acasă și alta în sala de clasă. Bunica mea a rămas văduvă când tata avea numai zece ani. Fiind fiul ei cel mai mare, tata s-a străduit din răputeri să-și învețe mama engleză, ca ea să își poată întreține astfel familia.

După cum îmi povestea tata, el a plecat de acasă când era foarte tânăr, și-a schimbat numele din Venerando în Joseph, s-a înrolat în marină, iar apoi a jucat fotbal american pentru echipa Indiana University. După anii de colegiu a lucrat pentru o linie aeriană, s-a căsătorit cu mama, care era stewardesă, și a căutat să lase în urmă orice legătură cu copilăria sa umbrată de sărăcie.

Anii au trecut, iar tata a devenit un om de afaceri prosper. Eu am crescut cu porecla WOP (abreviere pentru cuvintele „fără acte”, folosită cu sens peiorativ pentru emigranții veniți din Italia, *n.trad.*), însă nu aveam idee la ce se referea. Țin minte doar că, atunci când ne adunam cu rudele tatei, în casa bunicii mele, frații lui vorbeau între ei o limbă zgomotoasă și plină de pasiune, cu tonalități muzicale, pe care eu nu o auzeam niciodată acasă. Din păcate, nu am prins din ea decât câteva expresii și cântece. Îmi doresc să fi știut atunci să cer mai mult. Chiar și acum, când călătoresc în Italia, îmi amintesc ritmul vorbelor bunicii și parcă simt chemarea limbii materne a tatălui meu.

Tânjiți și voi să vorbiți o limbă străină? Să nu credeți că mă refer la munca anostă a însușirii regulilor ei gramaticale, ci la înțelegerea efectivă, înăscută a limbii, cu o asemenea profunzime încât să o puteți vorbi natural. Poate că stăpâniți deja o limbă străină, caz în care nu mai e nevoie să vă spun eu în ce fel vă deschide uși această abilitate și creează îndată legături între străini care aparțin unor lumi diferite. Combinația dintre împărtășirea aceleiași limbi și a aceluiași scop dă naștere unei legături puternice între locuitorii unor țări diferite.

Când am tradus cărțile noastre în felurite limbi străine, am rămas uimiți de modul în care mesajele acestea au găsit drumul spre mâinile altor oameni, astfel că unii credincioși izolați până atunci s-au simțit incluși în rândul celorlalți, iar cei ce le-au primit și-au văzut nevoia împlinită prin darul făcut lor de alții prin intermediul acestor materiale. Pe lângă faptul că au primit Cuvântul lui Dumnezeu în limba lor, l-au primit într-un cadru al împărtășirii experiențelor umane, astfel că l-au putut aplica în lumea unde își duc viața de zi cu zi.

Când am scris cartea *Nurture (Îngrijire)*, am vorbit despre atributul acesta ca despre un limbaj al inimii pe care femeile îl au în comun. Aidoma unui limbaj, îngrijirea se exprimă atât pe cale verbală, cât și non-verbală. Ea este un exemplu al limbajului nostru comun, ca femei, după cum limba noastră maternă arată etnia căreia îi aparținem prin naștere.

Oricât de importante ar fi amândouă aceste aspecte, în cartea de față nădăjduiesc să scot la lumină un alt nivel al limbii vorbite de noi. Vreau să cercetăm în profunzime și să vorbim despre o limbă care are mai multă putere chiar decât cea maternă, pe care ne-am însușit-o în căminul nostru.

Limba despre care vorbesc acum are puterea de a trece dincolo de conexiunea creată între oameni. Înseși cuvintele ei au imprimate în ele puterea efectivă de a aduce nevăzutul pe tărâmul celor ce să vadă și de a crea ceva din nimic.

Când Tatăl nostru a vorbit, creația a prins contur. Din haosul întunecat și fără formă au apărut ordinea și lumina. Dacă vrem să fim fiece ale Domnului, care înfăptuiesc lucruri ce stârnesc uimirea și înfiorarea celorlalți, onorându-L astfel pe Dumnezeul nostru minunat, avem nevoie de cuvintele și de Numele Lui.

Aidoma Tatălui nostru, gândurile ne ies la lumină atunci când vorbim. Dumnezeu ne-a creat așa încât să înțelegem ce înseamnă să primim, să purtăm și, la împlinirea vremii, să dăm naștere vieții. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34). De obicei, auzim versetul acesta prezentat ca pe un avertisment de a ne păzi inima sau de a cântări ceea ce am strâns în ea, ascultând cuvintele care ne ies din gură. Însă de data aceasta aș vrea să privim versetul din alt unghi, fiindcă din prisosul inimii lui Dumnezeu a vorbit gura Lui, aducând în existență universul alcătuit din atâtea galaxii.

În adevăr, însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El (Romani 1:20).

**Pont
despre dueluri**

Sincronizarea și mișcările de blocaj neutralizează chiar și forța atacului celui mai agresiv adversar.

Iar voi sunteți chiar mai încântătoare și mai complexe decât oceanele, munții și leii! Voi, preaiubitelor, reflectați unul dintre atributele Dumnezeului nostru nevăzut.

Când sunt șoptite cuvintele Lui, se întind într-o clipită întinderi nesfârșite înaintea Sa, iar tărâmul cerului și al Pământului se unesc. Aceleași cuvinte ne stau și nouă la dispoziție, fiindcă ele alcătuiesc limba Tatălui nostru. Pe lângă faptul că reprezintă compilația cuvintelor scrise ale lui Dumnezeu, care sunt adevărate săbii, Sfintele Scripturi sunt limba vie a adevăratului nostru cămin. Și, ca urmare, fiecare propoziție a ei este plină de imagini și învățături privitoare la călătoria noastră pământească de acum și la locul acela preaînalt și sfânt.

Cuvântul Lui întrece tot ce am cunoscut noi vreodată în materie de limbaj, întrucât cuvintele Sale au constituit geneza a tot ce vedem acum. Limba Tatălui nostru poate fi vorbită fără cusur de orice om, indiferent care e limba lui maternă sau ce accent are. Textele străvechi, dar pline de putere ale Scripturii sunt la îndemâna oricărui grup etnic și a tuturor oamenilor, oricare ar fi dialectul vorbit de ei.

Dinamica limbilor străine a apărut atunci când Dumnezeu i-a împrăștiat pe oamenii care vorbiseră până atunci aceeași limbă, dar care s-au dovedit neascultători față de El. Iată mai jos relatarea celor petrecute la turnul Babel:

Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haideți! Să ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.” Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața Pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului Pământ și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața Pământului (Geneza 11:5-9).

Este interesant de observat faptul că proiectul acestei construcții aparent *imposibil* de realizat ar fi fost *posibil* grație prezenței a doi factori: un popor unit și o limbă comună. Inițiativa lor ar fi fost încununată de succes, deși nu era inspirată de Dumnezeu. Planurile lor erau motivate de neascultarea fățișă dovedită față de porunca dată de Dumnezeu în Geneza 1. Încurcarea limbilor nu doar că *a oprit* înaintarea lucrului, dar a și *împrăștiat* în cele patru colțuri ale Pământului un popor unit până atunci. Povestea existenței rasei umane a început cu o singură limbă și cred că se va sfârși tot cu una singură: cu cea a minunilor lui Dumnezeu.

Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecare din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliti, cretani și arabi, *îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu* (Fapte 2:6-11).

Când cerul își găsește un glas care să răsună pe Pământ, se strâng îndată mulțimi de oameni. Când avem cu adevărat ceva de spus, Dumnezeu găsește o cale de a tălmăci cuvintele noastre tuturor celor care au nevoie să le audă. Când ne predăm în slujba Lui, gata să rostim cuvintele Lui, prin puterea Duhului Său cel Sfânt, se pot întâmpla lucruri uimitoare. Eu tânjesc din toată inima după o astfel de exprimare unitară a minunilor lui Dumnezeu.

Nu găsiți deosebit faptul că Dumnezeu a ales oameni veniți dintr-o regiune socotită fără carte (Galileea) pentru a-Și vesti minunile slăvite în fața celor cucernici și învățați care se strânseseră la Ierusalim de pretutindeni? Un aspect chiar mai important decât împărtășirea unei limbi pământești comune este puterea colectivă a afirmării acelorași adevăruri. În ziua Cincizecimii, declarațiile cerului au invadat Pământul și toți cei de față au văzut lucrul acesta.

Dumnezeul nostru cel Preaînalt este triumfător. Iubirea Lui slăvită și îndurarea Sa nemaipomenită nu cunosc limite. Darul mântuirii este numai prin credința în El și toți cei ce-L caută găsesc har și speranță.

Întrebarea care se pune acum nu privește convingerea voastră legată de vorbirea în limbi. Sunt întrebări mai importante decât aceasta, iar ele necesită un răspuns: vom alege să ne întrebuițăm cuvintele într-un mod care nu ne scoate pe noi în evidență, ci Îl glorifică pe Dumnezeu? Vom vorbi în maniera noastră plină de cusururi sau vom vorbi despre lucrările Lui desăvârșite? Vom alcătui un singur glas, îngăduind Duhului Sfânt să ne umple?

Nu am văzut niciodată funcționând hotărârea de a căuta unitatea decât atunci când cei vizați s-au pus în slujba unei cauze mai înalte decât ei înșiși. Unirea noastră cu scopurile și cu limba Tatălui va iniția sau va începe din nou planul divin și va uni un popor în jurul obiectivului Său.

Fiindcă atât de multe dintre componentele sabiei (trupul și Cuvântul Lui) au fost dispartate și ținute la distanță de ochii noștri, ne-am cunoscut partea... doar în parte! Pentru a înțelege felul în care funcționează o parte, cel mai bine este să știm care este imaginea întregului.

Cuvântul a fost vreme îndelungată mai mult interpretat decât proclamat. Ne-am format obiceiul de a-l trece prin filtrul experiențelor noastre omenești, al preferințelor noastre sociale, al prejudecăților actuale și al poveștelor limitate ale minții omului, în loc să declarăm pur și simplu ceea ce a fost rostit și consemnat cu atâta putere și pentru veșnicie. Noi am interpretat Evanghelia în loc să o declarăm.

Ispita în plasa căreia au căzut credincioșii a fost aceea de a interpreta Cuvântul potrivit cu rolul mărunț pe care îl joacă ei sau care le revine, în loc să îl proclame în forma misterioasă a întregului său. E nevoie de credință pentru a declara un limbaj pe care nu îl înțelegem.

Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd (Evrei 11:3).

Dumnezeu a întocmit lumea care ne înconjoară prin cuvinte pe care nu le putem vedea. Când acționăm aidoma Tatălui nostru și

rostim cuvintele Lui, sabia prinde contur și capătă substanță. Când declarăm pur și simplu ceea ce a fost deja înfăptuit cu putere și pentru totdeauna în ceruri, creația recunoaște cuvintele și se aliniază voii Creatorului ei.

Noi pierdem prea multe în procesul interpretării, când trecem cuvintele cerului prin filtrul nostru pământesc, în loc să preschimbăm lumea noastră prin cuvintele venite de sus. Înțelepciunea noastră își are sursa în Cel îmbătrânit de zile, nu în mintea contemporanilor noștri. Sinceră să fiu, prietenii lui Iov mi s-au părut întotdeauna sclipitori, până când a intrat Dumnezeu în scenă!

„Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile [să Îmi *ascundă* sfatul fără să aibă pricepere]?” „Da, am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep” (Iov 42:3).

Alte traduceri ale Scripturii redau cuvântul *a ascunde* prin alți termeni, precum: a întunece, a acoperi, a pune a sub semnul întrebării. Când încercăm să explicăm sau să deslușim ceea ce nu înțelegem, întunecăm sau umbrim lumina sfatului divin. Punem la îndoială măreția Lui când tocim ascuțișul Cuvântului Său ceresc.

Dacă îl trimit pe unul dintre băieții mei să-i spună altuia: „Mama vrea să cobori imediat”, mă aștept să repete cuvintele mele întocmai. Însă comunicarea are de suferit când el omite unele dintre cuvintele mele sau adaugă ceva ce eu nu am spus. De exemplu: „Mama vrea să cobori imediat, să pui masă” (poate fiindcă vroia ca fratele lui să îndeplinească sarcina aceasta). Dacă eu l-am chemat să coboare ca să scoată câinele afară sau să petrecem pur și simplu timp împreună, mesajul transmis necorespunzător va da naștere unei anumite confuzii. Pe de altă parte, dacă mesajul transmis spune: „Mama vrea să cobori”, fără să menționeze o limită de timp, s-ar putea ca fiul meu să răspundă: „Bine”, dar neștiind că aveam nevoie de el imediat, să amâne îndeplinirea cererii mele. Exemplele acestea mărunte își pot găsi aplicarea și la o scară mai largă.

Dumnezeu este singurul care cunoaște totul. El știe că noi nu avem abilitatea aceasta, motiv pentru care ne-a făcut cunoscută înțelepciunea căilor și gândurilor Lui cu privire la toate lucrurile importante. Însă, aidoma fiilor mei, noi presupunem deseori că

motivația din spatele raționamentelor Sale ori a timpului considerat de El potrivit nu este importantă.

Cum se potrivește aceasta cu îndemnul dat de Pavel fiului său spiritual, Timotei?

Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite (2 Timotei 4:2-4).

În loc să propovăduim *vorbe ușoare*, haideți să propovăduim *vorbele luminii!* Știu că, în trecut, a existat o vreme în care sabia Cuvântului divin a fost folosită fără lumina care trebuia să o însoțească, fiindcă a fost mânuită sub imboldul legalismului. Atunci când includem în ecuație planurile noastre, ajungem să întunecăm strălucirea Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă oamenii au fost răniți de ceea ce ar fi trebuit să le aducă vindecare, tresar și dau înapoi când aud de Evanghelie.

Ca să nu îi sperie pe oameni, mulți lucrători și lideri creștini au făcut un pas în spate, căutând să dea dovadă de sensibilitate față de nevoile celor aflați în căutarea lui Dumnezeu și astfel au ajuns la un limbaj derivat, aproape la o formă de jargon a Scripturii. Din punctul meu de vedere, metodele menite să vină în întâmpinarea nevoilor oamenilor care Îl caută pe Dumnezeu sunt nemaipomenite, dar cred că facem o greșeală când îngăduim metodelor noastre să compromită mesajul lui Dumnezeu.

În general vorbind, cuvintele scurte sunt cele mai potrivite, iar cele vechi sunt cele mai bune dintre toate.

—WINSTON CHURCHILL

Wiston Churchill a fost înzestrat cu un dar strălucit al comunicării; cuvintele lui au depășit granițele țării lui de baștină și ale epocii în care a trăit, continuând să ne vorbească și nouă astăzi. Îmi place să cred că citatul acesta explică următorul fapt: cuvintele concise își transmit cu claritate mesajul, iar cele vechi înfruntă cel mai bine efectele timpului. Dar oricât ar fi de oportune cuvintele

omenești, ele ajung în cele din urmă învechite în prezența eternului, care nu mai poartă amprenta timpului.

În vremea lui Isus, iudeii foloseau două limbi. Ebraica era rezervată întrebuirii la templu și studierii Sfintelor Scripturi. Aramaica era limba folosită acasă și în comunicarea cu semenii. Isus a adus oamenilor, pe străzi și în case, cuvintele sacre, ascunse și puterea lui Dumnezeu, dar nu a îngăduit ca sacrul să fie privit drept ceva de rând, cu toate că îi trata pe oamenii de rând ca pe unii sfinți.

În încercarea noastră de a ne face totul tuturor, am îngăduit cumva cuvintelor noastre să devină obișnuite sau profane și am diminuat greutatea veșnică a ceea ce e sfânt?

Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu personal. Timp de mulți ani am spus oamenilor căroră le-am vorbit să lase în urmă capcanele trecutului lor, fiindcă, alături de Dumnezeu, „trecutul nu vă e și viitorul”.

Expresia aceasta mi-a fost imprimată în minte de Dumnezeu în anul 1944, în timp ce mă rugam. De obicei, propoziția aceasta este ceea ce participanții la o întâlnire țin minte și duc cu ei acasă. Însă, oricât de adevărată ar fi zicala, ea are o anumită perioadă de valabilitate și putere transformatoare când este declarată alături de pasaje biblice care o susțin. „Trecutul nu vă e și viitorul” constituie o versiune prescurtată a textului din Filipeni 3:13-14:

Fraților... fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.

Propoziția aceea rostită de mine este *adevărată*, însă ea exercită mai puțină putere decât adevărul. Derivatelor de tip jargon ale adevărului le lipsește puterea originalului. Nu mai putem trăi de pe urma unor cuvinte lipsite de putere, închipuindu-ne că textele sfinte nu sunt necesare în prezentarea noastră. Întotdeauna dăm greș când căutăm să fim scripturali fără Scriptură.

Expresiile „cu cârlig” sunt ușor de ținut minte tocmai datorită... „cârligului”. În zilele noastre, în contextul rețelelor de socializare, dacă o expresie se dovedește a fi plină de miez, poate ajunge de la un capăt la altul al globului în doar câteva minute. Dar ce rămâne în urma ei? Au rețelele Facebook și Twitter puterea de a transforma?

Eu sper că da, fiindcă milioane de oameni petrec mult timp în sfera lor de influență. Mă rog ca ele să nu dea naștere unei generații de neghiobi înțelepți, care cunosc totul, dar nu fac nimic.

De ce credeți că a fost inserată atât de des invitația la *selah* (la a sta nemișcați, copleșiți de uimire) în cuprinsul psalmilor? Pauzele lasă loc cuvintelor sacre să pătrundă până pe tărâmul oricăror gânduri umbrite, răspândind strălucirea adevărului lor veșnic neschimbat. În absența glasului Duhului Sfânt nu există convingere de păcat și nici povește cu adevărat înțelepte.

Mă întreb ce fel de cuvinte ne-au ieșit nouă din gură de am ajuns în situația în care ne aflăm astăzi. William Booth, fondatorul Armatei Salvării, a fost întrebat care erau preocupările lui în legătură cu biserica secolului următor. Iată ce a spus el:

Ca răspuns la întrebarea adresată, consider că pericolele principale pe care le va avea de înfruntat secolul următor vor fi religia fără Duhul Sfânt, creștinismul fără Cristos, iertarea fără pocăință, mântuirea fără înnoire, politica fără Dumnezeu și cerul fără iad.⁸

Atunci când am citit acest avertisment profetic, inima mi-a fost străpunsă de parcă ar fi pătruns prin ea vârful unei săbii. Nu mă doare pentru greșelile altora, ci pentru cele săvârșite de mine. Acum nu este vremea să ne împărțim în tabere, nici să arătăm cu degetul unii spre alții. Starea trupului lui Cristos este prea disperată.

Dacă ceea ce am declarat noi în ultimele câteva decenii a dus la conturarea realității prezente, haideți să căutăm cu bună știință să punem bazele unei noi temelii, zidite de data aceasta pe stânca solidă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Cine vorbește în chip ușuratic rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare (Proverbe 12:18).

Haideți să rostim cuvintele pline de înțelepciune ale lui Dumnezeu, așa încât să vedem apoi vindecarea petrecându-se sub ochii noștri.

Avertismente

În viață, multe lucruri sunt însoțite de o etichetă pe care sunt trecute avertismente legate de modul lor de folosire, iar cuvintele vin la pachet, fără doar și poate, cu numeroase asemenea avertismente: moartea și viața sunt în puterea limbii; fiți înceteți la vorbire; gândurile și cuvintele sunt cele care conturează realitatea în care trăiți.

Fiți cu băgare de seamă la gândurile voastre; ele se prefac în cuvinte. Fiți atenți la cuvintele voastre, căci ele se transformă în fapte. Vegheați cu privire la faptele voastre, căci ele devin obiceiuri. Fiți atenți la obiceiurile voastre, fiindcă ele vă conturează caracterul. Fiți cu băgare de seamă la caracterul vostru, căci el vă hotărăște destinul.

—AUTOR ANONIM

Oricât adevăr ar conține citatul acesta, el ne-ar putea face să ne transformăm în adevărați gardieni ai gândurilor, cuvintelor, faptelor și obiceiurilor noastre! Evoluția de la gând la destin este reală, dar nu e nevoie să adoptăm o atitudine polițienească, cenzurându-ne mereu gândurile. Dumnezeu ne invită în schimb să ne schimbăm gândurile și căile cu ale Sale, fapt care, dacă tot veni vorba, este mult mai ușor decât croirea prin propriile puteri a drumului bun.

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Căci, după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele (Isaia 55:8-11).

Pe măsură ce citim Cuvântul Lui, el ne înnoiește mintea. Odată cu schimbarea minții noastre, ni se schimbă și gândurile.

Transformarea aceasta produsă la nivelul tiparelor de gândire dă naștere schimbării și la nivelul cuvintelor pe care le spunem despre noi înșine, despre lumea noastră și despre ceilalți. Această schimbare a limbajului produce o schimbare a acțiunilor noastre și realizează o conexiune între noi și scopul cerului pentru Pământ. Cuvintele noastre încep să dea glas vocii Tatălui nostru ceresc, iar viața începe să înflorească.

Cuvântul viu al lui Dumnezeu constituie sursa tuturor adevărilor transformatoare și pline de putere. În definitiv, Adevărul nu este o teorie menită să fie supusă dezbaterii, ci e Cuvântul făcut trup: Isus.

Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Există o diferență mare între a spune adevărul și a fi adevărul! Noi suntem chemați să urmăm exemplul Lui în ce privește trăirea adevărului. El este adevărul fără perioadă de valabilitate, fiindcă El este veșnic viu! Cea dintâi formă a adevărului încurajează pe moment; cealaltă ne transformă cu lumina și forța ei.

Expresia amintită mai sus, „Trecutul nu vă e și viitorul”, poate fi asemănată cu o ușă parțial deschisă; Cuvântul Lui este o ușă care e larg deschisă. Cât de minunat este faptul că Tatăl nostru nu ne-a dat doar o limbă, ci ni l-a dat pe Isus, exemplul nostru privitor la felul în care trăim ceea ce spunem.

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19).

Cuvântul lui Dumnezeu nu este doar viu, ci el este totodată voia Domnului. Isus ne-a arătat voia Tatălui, iar El este Cuvântul lui Dumnezeu exprimat în forma unui trup omenesc.

Iată de ce, atunci când Cristos a venit în lume, El a spus:

De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.

Atunci am zis: «*Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!*» (Evrei 10:5-7).

Se ridică, deci, întrebarea: ce este scris despre noi în sulul cărții? Potrivit pasajului din Fapte 2, fiecele lui Dumnezeu vor lua parte la aceste isprăvi inspirate de sus: vor profeți alături de fiii Lui când vor experimenta revărsarea Duhului Sfânt. Îl vor sluji sub acoperământul unui cer plin de minuni, în timp ce vor păși pe un pământ înțesat de semnele Lui. În zilele noastre, toți cei care Îl cheamă pe Domnul vor fi mântuiți (vedeți versetele 17-21). Acest cadru minunat evidențiază voia Lui generoasă față de noi.

Vreți să împliniți voia aceasta, astfel încât tot ce a fost scris cu privire la voi să devină o imagine vrednică de admirat? Eu așa cred. Haideți să profităm de momentul acesta și să îl pecetluim prin rugăciune.

Tată ceresc,

Privește spre fiica Ta. Am venit înaintea Ta dorind să Îți fac voia. Fie ca tot ce este scris despre mine să se împlinească în viața mea, pe măsură ce îmi însușesc Cuvântul Tău, rostindu-l și exprimându-l prin trăirea mea. În Numele lui Isus, amin.

Sabia secerișului

Iată, Eu vă spun: ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.

—IOAN 4:35

Pe tărâmul Americii de Nord există o singură sabie specifică băștinașilor, care are peste douăzeci de întrebuințări. Diferitele moduri de folosire ale acestei macete pot fi împărțite în câteva categorii majore: curățarea și întreținerea potecilor din pădure, strângerea recoltei și uciderea sau apărarea.

Iată câteva dintre modurile în care poate fi folosită o macetă: croiește drum prin desișuri și curăță potecile năpădite de vegetație, mărunțește compostul folosit pentru îngrășarea grădinii sau taie uscături și lemne pentru foc. O macetă poate curăța terenul pentru instalarea unei tabere, făcând un luminiș într-un desiș de tufișuri, și poate diversifica habitatul, tăind iarba și feluriți arbuști. E folosită și pentru curățarea pomilor și a lăstarilor viei, ajutând astfel dezvoltarea viitoare a plantelor; se mai întrebuințează pentru fasonarea stâlpilor, a bețelor pe care se montează corturile indienilor, a stâlpilor care susțin vița sau alte culturi și pentru ridicarea a felurite adăposturi. Maceta e unealta potrivită pentru strângerea orezului, a trestiei de zahăr, a porumbului, secarei, meiului, orzului, hriști, ovăzului și a nutrețului pentru animale, precum și pentru tăierea din copac și desfacerea nucilor de cocos și a altor feluri de nuci. Maceta este ideală pentru îndepărtarea vegetației crescute

deasupra nivelului solului, lăsând la locul ei biomasa rădăcinilor, care va produce recolta următoare.

În cele din urmă, maceta poate fi întrebuințată pentru apărare sau atac. Deși scopul inițial al formei sale nu a fost acesta, maceta este o armă nemaipomenită pentru autoapărare, potrivită pentru respingerea oricăror atacatori, a animalelor sălbatice și pentru uciderea șerpilor veninoși. Ea poate fi întrebuințată, de asemenea, pentru uciderea animalelor vânată ori sacrificarea celor crescute pe lângă casă.

Cine s-ar fi gândit cât de util poate fi obiectul acesta?

Maceta pare a fi o îmbinare între cuțit, topor și sabie, iar întrebuințările ei multiple au făcut din ea în multe părți ale lumii un obiect folosit în viața de fiecare zi. Dacă mă uit la lista impresionantă a modurilor ei de întrebuințare, încep să mă întreb cum de am supraviețuit atâta vreme fără să am una!

În paginile următoare vom vedea ce se poate întâmpla în timp ce defrișăm poteci, schimbăm mediul înconjurător și strângem recolta. Ne putem croi astfel drum, ne putem încropi un adăpost și bucura de rodul muncii noastre, răstimp în care s-ar putea să dăm peste câte un șarpe care trebuie ucis fără zăbavă.

Croirea drumurilor și păstrarea lor

Nimic nu iluminează calea spirituală a cuiva într-un mod mai dramatic decât Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă parcurgem cartea Proverbe, vom vedea cu claritate ceea ce ne stă înaintea și ce a rămas în urmă. Drumurile și călătoriile au un scop. Uneori, sosirea prea rapidă la capăt se poate dovedi vătămătoare. E primejdios să ajungem la țință cu un caracter imatur sau știrbit. Caracterul și tăria se dobândesc deseori în urma parcurgerii pas cu pas a drumului. Proverbe 20:21 ne avertizează că ceea ce se obține repede nu este întotdeauna binecuvântat la sfârșit.

Date fiind mijloacele rapide de transport care ne stau la dispoziție, noi am pierdut într-o anumită măsură legătura cu scopul drumului în sine. O viață abundentă și relațiile nu se clădesc sărind

de la punctul A la punctul B cât mai repede cu putință, ci strângând în inimă lecțiile pe care trebuie să ni le însușim pe drum.

În zilele noastre, când suntem obișnuiți cu trotuarele, cărările sunt doar niște poteci noroioase ori scurtături croite prin păduri sau pe câmpuri. Însă în trecut, drumurile erau cele care asigurau transportul oamenilor, dar cărările realizau conexiunea dintre ei. Din păcate, noi am ajuns să ne deplasăm atât de repede dintr-un loc în altul, încât nu mai izbutim să luminăm cărările de care avem nevoie pentru a ne lega de alții. Iar această mișcare neconținută desfășurată pe orizontală este deseori în detrimentul cărării noastre pe verticală.

Nu este accidental faptul că una dintre strategiile folosite de Roma pentru a cucerii lumea a constat în construirea de poduri și drumuri. Ele au îngăduit romanilor să își deplaseze cu ușurință armatele și să își exporte cultura. Drumurile, podurile și cărările sunt prin natura lor neutre, dar în vremea romanilor, ele puteau fi folosite la fel de bine de forțe ostile, ca și de aliați. În zilele noastre, globul e străbătut de conexiuni digitale. Internetul și rețelele de socializare slujesc drept drumuri și căi virtuale, însă ele trebuie folosite cu mare grijă, așa încât să nu substituie legăturile personale. Multe căsnicii au fost compromise fiindcă unul dintre soți stătea singur în pat, pe când celălalt era prins în mrejele intimității virtuale, pe Internet. Care dintre noi nu s-a găsit într-un cerc de prieteni în care cineva nu participa la discuție pentru că nu putea lăsa telefonul deoparte?

Fiecare zi reprezintă o călătorie făcută pe albia timpului. Noi străbătem cărările lui chiar dacă nici măcar nu ieșim din casă. Aidoma timpului, cariera și destinul au propriul curs, iar prietenii și familiile își urmează drumul lor. Pe lângă provocarea de a ne croi calea, trebuie să împiedicăm apoi buruienile să o năpădească, astfel încât alții să nu se rătăcească sau să se încâlcească în desișul apărut pe ea în urma neglijenței noastre.

Haideți să simplificăm puțin lucrurile. Potrivit cărților Psalmi și Proverbe, există numai două căi care pot fi urmate în viața aceasta: una duce spre lumină și viață, iar alta coboară spre întuneric și moarte. Nu există cale de mijloc. Pare evident care este alegerea cea mai bună: calea lui Dumnezeu spre lumină și viață. Dar, uneori, trecem prin etape ale vieții în care avem nevoie de mai multă lumină pentru a alege calea cea bună.

De exemplu, în anii tinereții este firesc să ne lipsească experiența. Când ne confruntăm cu perioade în care avem de suferit, s-ar putea să ne pierdem perspectiva corectă. Când străbatem etape întunecate, ajungem să ne rătăcim. Uneori, poarta de la intrare nu se vede prea clar sau drumul de-abia se întrezărește, astfel că avem nevoie în mod vădit de mai multă lumină. Citind cuvintele pline de înțelepciune ale psalmistului dăm peste un adevăr important: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmul 119:130).

Aceasta înseamnă că noi nu suntem limitați de măsura de lumină care se găsește în jurul nostru. Pe măsură ce Cuvântul lui Dumnezeu intră în inima noastră, el nu doar că ne călăuzește sufletul, ci ne aduce și lumină. Ceea ce este primejdios în întuneric este dat în vileag de lumină.

Cărări noi și vechi

Dumnezeu ne cere mai mult ca niciodată să croim cărări noi și să le bățătorim din nou pe cele vechi. Mult prea multă vreme poporul lui Dumnezeu a rătăcit de pe calea sfințeniei (vedeți Ieremia 18:15). Avem nevoie de Cuvântul Lui pentru a bățatori calea care ne stă în față. După cum o macetă croiește poteci prin sălbăticiie, sabia Cuvântului divin are puterea de a tăia vrejii care se încolăcesc în jurul nostru.

Aceasta înseamnă că putem ajunge pe cărări pe care pare dificil de înaintat, însă Cuvântul lui Dumnezeu ne stă la îndemână pentru a ne croi drum și a ne lumina calea, pas cu pas, pe măsură ce înaintăm. Dacă sunteți creștine, vrăjmașul nu v-a putut opri să intrați pe calea mântuirii, dar se va strădui din răputeri să vă devieze de pe ea. Lumina Cuvântului divin vă poate da înțelepciune...

Dumnezeu ne cere mai mult ca niciodată să croim cărări noi și să le bățătorim din nou pe cele vechi.

Ca să te scape de *calea cea rea*, de omul care ține *cuvântări stricate*; de cei ce părăsesc *cărările adevărate*, ca să umble pe *drumuri întunecoase*; care se bucură să facă răul și își pun plăcerea în răutate, care umblă pe *căi strâmbe* și apucă pe *drumuri sucite* (Proverbe 2:12-15).

Versetele acestea ne arată că vorbirea stricată duce în cele din urmă la căi strâmbe și la drumuri sucite, iar ele ne despart în cele din urmă de calea vieții. Pasajul citat surprinde trei aspecte: *răul are o cale a lui, o cărare și un mod de vorbire*. Este lămurit, prin urmare, că și neprihănirea are o cale, o cărare și un mod de vorbire (ceea ce știati deja, desigur).

Termenul *cale* se referă la un set de metode, obiceiuri, modalități, tehnici, tactici și stil. Iată câteva exemple reprezentative pentru metodele sau căile răului: mândria, neascultarea, ocară, defăimarea, îndărătnicia, minciuna, preacurvia, curvia, idolatria, răzbunarea, ura, invidia, mânia și vrăjitoria.

Cuvântul *cărare* are alt sens decât cel de *cale*, fiindcă acesta din urmă are în vedere modul în care călătorim, pe când primul vizează direcția în care mergem. *Calea* de a ajunge undeva poate varia de la mers pe jos la zbor, în vreme ce *cărarea* se poate îndrepta de la vest spre est. În contextul Scripturii, calea spre neprihănire presupune hotărârea de a spune adevărul în locul minciunii.

Cel de-al treilea element al pasajului este *modul de vorbire*. Fie că ne dăm seama, fie că nu, ceea ce spunem va determina atât modalitatea în care călătorim, cât și destinația noastră. Vorbirea are puterea de a ne pune în legătură și de a ne duce pe căile neprihănirii, după cum cuvintele noastre au puterea de a ne îndepărta de rău.

Pe scurt, *calea* descrie *felul cum* călătoriți, *cărarea* reprezintă *itinerarul* și amândouă sunt deseori alese de cuvintele pe care le rostim. Limbajul nostru sau vorbele pe care le alegem au puterea de a stabili cursul vieții noastre.

Ce se întâmplă însă dacă încercați să găsiți cărarea pe care să mergeți? Dar dacă cea veche e năpădită de buruieni sau dacă vreți să păstrați netedă o cărare, pentru ca și alții să își poată găsi drumul? Cum anume înaintați pe aceste poteci? Este adevărat că mulți s-au rătăcit de pe calea cea bună, fiindcă au fost călăuziți greșit. Pe de o parte, legalismul descurajează numeroși oameni să caute adevărata neprihănire, iar pe de alta, drumul nelegiurii îi prinde în laț pe cei care pășesc pe el mânați de poftă și patimi aprinse. Nu are rost să pășiți pe aceleași cărări care nu i-au dus nicăieri pe alții. Noi avem șansa de a înainta pe calea cea nouă și vie (vedeți Evrei 10:20).

*Nu mergeți acolo unde vă poate duce cărarea, ci duceți-vă acolo
unde nu este nicio potecă și lăsați voi în urmă una.*

—RALPH WALDO EMERSON

Nu aş vrea ca afirmațiile mele să pară contradictorii, însă uneori cărările neprihănirii presupun o abordare neconvențională. Isus nu S-a abătut niciodată de pe calea neprihănirii, însă a fost, fără doar și poate, un deschizător de drumuri. El i-a chemat pe cei ce-L urmau să facă la fel, când i-a trimis să meargă în *toată* lumea și să facă ucenici din toate neamurile. Înainte de cruce, toate cărările mântuirii duceau la templul din Ierusalim. După glorioasă înviere a lui Cristos, Calvarul a devenit epicentrul templelor vii împrăștiate în întreaga lume. Atât Martin Luther, cât și Maica Tereza au părăsit drumul pe care era de așteptat să pășească, pentru a croi o cale pe care să meargă și alții.

Modul în care părăsim o cărare este și cel în care ne întoarcem la una: așteptăm călăuzirea lui Dumnezeu, după care Îl urmăm încotro ne conduce, atât prin vorbele, cât și prin faptele noastre. Citim Cuvântul Lui, cugetăm la căile Sale, vorbim limba Lui și ceea ce căutăm se va deschide înaintea noastră. Prin puterea Cuvântului Său, Dumnezeu croiește o cale acolo unde nu pare să fie cu putință. Dumnezeuul nostru știe cum să ne treacă peste întinderea unei pustietăți ori a unor ape adânci.

*Depărtează-mă de calea necredințioșiei către Tine și dă-mi
îndurarea Ta, ca să urmez Legea Ta! Aleg calea adevărului,
pun legile Tale sub ochii mei. Mă țin de învățăturile Tale,
Doamne, nu mă lăsa de rușine! Alerg pe calea poruncilor Tale,
căci îmi scoți inima la larg (Psalmul 119:29-32).*

Schimbarea împrejurimilor

Un alt rol al macetei este legat de abilitatea ei de a modela sau de a schimba forma împrejurimilor.

Cu mulți ani în urmă, eu și John am construit o casă în mijlocul unei zone împădurite din Florida. În timp ce buldozerele nivelau și curățau terenul, toate rozătoarele, dăunătorii, șerpii și scorpionii de pe parcela noastră au pornit spre cele învecinate. Am pregătit locul pentru casă și peluză, schimbând împrejurimile, însă aceasta nu însemna că foștii locuitori ai parcelei au dispărut, ci doar că s-au mutat puțin mai departe.

După ce L-a ispitit în toate felurile, Diavolul a plecat de la El până la o vreme. Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galileea și I s-a dus vestea în tot ținutul de primprejur (Luca 4:13-14).

Pe lângă faptul că postise în pustie, Isus îl și înfruntase pe Satana. Era istovit, dar nu golit de putere. El S-a întors din pustie umplut cu puterea Duhului Sfânt. Postul nu presupune doar abținerea de la mâncare. El este un interval în care hotărâm ce va predomina și ce se va face mai tare auzit în viața noastră. Ne golim de noi înșine, pentru ca Dumnezeu să ne poată umple.

Uneori este necesară o schimbare radicală a mediului înconjurător: oprirea televizorului, a internetului sau închiderea telefonului. Când toate aceste glasuri sunt reduse la tăcere, aveți ocazia să vă liniștiți și voi. Aceasta nu este însă o invitație la a medita asupra unei descoperiri mai adânci despre propria persoană, ci la a trăi o revelație mai profundă privitoare la Dumnezeu.

Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeuul meu în care mă încred” (Psalmul 91:1-2).

Vă puteți privi și voi viața într-un mod asemănător. Când Isus a venit și a curățat parcela vieții voastre, vrăjmașul nu a dispărut, ci doar s-a dat la o parte. El nu a plecat pentru totdeauna, ci a încetat să mai stea la vedere, dar așteaptă ocazia potrivită pentru a-și relua locul. Ca să nu-i înlesniți întoarcerea, trebuie să vă stabiliți cu hotărâre un nou mod de viață și un nou mediu. Ascultați ce i-a învățat Dumnezeu pe israeliți să facă odată ce intrau pe teritoriul țării promise.

Să faci ce este plăcut și bine înaintea Domnului, ca să fii fericit și să intri în stăpânirea țării aceleia bune pe care Domnul a jurat părinților tăi că ți-o va da, după ce va izgoni pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta, cum a spus Domnul (Deuteronom 6:18-19).

Domnul nostru dă la o parte împotrivirile și ne încredințează nouă sarcina de a lua în stăpânire țara. Răul este biruit sau îndepărtat de bine, după cum întunericul este risipit de lumină. Isus este Mântuitorul lumii și depinde de noi să ducem Evanghelia Lui, să o răspândim și să luăm în stăpânire Pământul cu ajutorul dragostei Lui.

Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri (Luca 10:19-20).

Pasajul de mai sus a fost folosit deseori drept temei de unii oameni pentru a-și dovedi autoritatea spirituală punând mâna pe șerpi. Practica aceasta scoate la iveală mândria, prostia și se poate dovedi chiar fatală. Noi nu suntem chemați să ne acoperim trupul cu șerpi, așa cum nu suntem chemați să ne acoperim cu puterea vrăjmașului. Nouă ni s-a dat autoritatea de a călca în picioare, nu de a ține în mână! Avem menirea de a zdrobi, nu de a alinta.

Administrarea recoltei

La vremea secerișului, cărările trebuie curățate și păstrate libere, pentru ca secerătorii să poată ajunge la ogor.

Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: ridicăți-vă ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci în această privință este adevărată zicerea: „Unul seamănă, iar altul seceră.” Eu v-am trimis să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit și voi ați intrat în osteneala lor (Ioan 4:35-38).

Vremea recoltei este una scurtă, dar grabnică, în care ceea ce ținem în mâini trebuie folosit pentru atingerea mai multor scopuri. Zilele noastre se aseamănă cu cele ale lui Neemia, când israeliții care lucrau la ridicarea zidurilor erau nevoiți să se apere în același timp. Tot astfel, și noi trebuie să ne apărăm în vreme ce secerăm.

Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie toți oamenii de război! Fiarele plugurilor voastre prefaceți-le în săbii și cosoarele în sulite! Cel slab să zică: „Sunt tare [Sunt un războinic]” (Ioel 3:9-10).

Deseori cei ce nu iau parte la seceriș vor căuta să rivalizeze cu cei care lucrează. Rivalitățile au constituit o problemă încă din vremea când Cain s-a luptat cu Abel pentru aprobarea divină. Competiția își are locul ei în cadrul olimpiadelor sportive, dar nu în casa lui Dumnezeu. Isus și Ioan erau împreună slujitori în planul lui Dumnezeu, dar ei nu s-au lăsat prinși în capcana rivalității, ci au înțeles că ceea ce făceau era mai important decât propria popularitate.

La sosirea lui Isus pe malul Iordanului, Ioan Botezătorul striga și îndruma poporul către calea pocăinței prin botez și mărturisirea păcatelor. Când Isus a venit să fie și El botezat, Ioan căuta să-L oprească (vedeți Matei 3:13-15). Ioan a înțeles că el nu era decât un vestitor și că Isus era Cel a cărui venire o anunța. Când cei doi s-au supus acestui proces, s-a deschis cerul, s-a auzit glasul lui Dumnezeu și Isus a fost declarat în fața tuturor drept Fiul lui Dumnezeu (vedeți versetele 16-17).

După ce Isus a petrecut patruzeci de zile în pustie, El și ucenicii Lui au început să boteze alături de Ioan și de ucenicii acestuia. Fariseii și saducheii au apărut și ei să urmărească ce se petrecea și să țină evidența.

Isus Și-a dat seama că fariseii țineau socoteala botezurilor făcute de El și de Ioan (deși nu El boteza, ci ucenicii Lui). Fariseii aduseseră la cunoștința oamenilor că Isus conducea în cursă, făcându-i pe Isus și pe Ioan să pară rivali în ochii poporului. Așa că Isus a plecat din Iudeea și S-a întors în Galileea (Ioan 4:1-3, traducerea MSG).

La vremea secerișului este mai bine să plecăm de pe câmp decât să îngăduim celor care nu se află sub autoritatea Domnului recoltei să ne transforme în rivali.

Isus a hotărât să Se întoarcă în Galileea și a dat pe drum peste un ogor numai bun de secerat! Istovit și însetat, Isus S-a oprit la o fântână unde a întâlnit o femeie cu moravuri ușoare care venise să scoată apă. Mai apoi, mărturia ei a deschis orașul samaritean Sihar vestirii Evangheliei (vedeți versetele 4-30).

Dacă nu au izbutit să stârnească rivalitatea între Ioan și Isus, cârmuitorii religioși ai vremii i-au înfățișat pe cei doi înaintea oamenilor drept concurenți. Rivalitatea și competiția caută întotdeauna să separe oamenii, făcându-i să ia partea unei tabere sau a alteia.

Ioan a fost un înainte-mergător care și-a înțeles vremea și menirea. Înainte-mergătorii nu împart oamenii în tabere. Aidoma lui, noi suntem chemate să Îl vestim pe Cel ce va să vină.

Pont de- spre dueluri

Păstrarea poziției adecvate pe câmpul de luptă este esențială. Altminteri, aliații se pot primejdui reciproc, luptând prea aproape unul de celălalt.

Ucide sau apăară

Când schimbăm împrejurimile sau croim noi cărări prin sălbăticie, deseori dăm peste șerpi. Dacă vedem răul ieșind la lumină, nu începem să luptăm cu el prin puterile noastre omenesti, ci îl lovim cu maceta Cuvântului lui Dumnezeu... „*Este scris!*” Cucerirea unui teritoriu și eliberarea locuitorilor lui aduce cu sine călcarea peste șerpi și peste năpârci.

Pe lângă locurile sălbatice și cele acoperite de tufișuri, ogoarele sunt ascunzișuri obișnuite pentru șerpii veninoși. Tulpinile înalte ale orzului le maschează cuiburile și îi feresc de privirea omului.

Am putea spune că vremea secerișului reprezintă o îmbinare între schimbarea mediului și croirea de noi cărări. Secerătorii tăie

tulpina grânelor, în vreme ce culegătorii strâng snopii. Dacă în ogor apare vreun pericol care amenință fie pe secerători, fie recolta, el trebuie îndepărtat. Slujba aceasta cade în sarcina secerătorului, nu a culegătorului, fiindcă cel din urmă nu poate lupta având brațele pline. Aceasta înseamnă că unealta folosită pentru seceriș devine numaidecât una întrebuințată pentru autoapărare. Chiar dacă șarpele nu e gata de atac, el tot trebuie îndepărtat.

Nu îngăduiți niciodată unui pericol scos la iveală în timpul lucrării voastre să se strecoare neverificat sau neanunțat în ogorul altcuiva. Dacă îl observați, nu îl ignorați, iar dacă nu sunteți pregătiți pentru a-i face față, atunci avertizați-i pe ceilalți că ați zărit un șarpe în ogor.

Să revenim la imaginea Cuvântului lui Dumnezeu care se aseamănă cu cea a unei macete pe care suntem chemate să o folosim pentru a ne croi drum, pentru a schimba împrejurimile, făcând din ele un loc prielnic recoltei, și pentru a ne apăra de orice șarpe care ne-ar ieși în cale.

Drag Tată ceresc,

Îndrumă-mi pașii prin lumina Cuvântului Tău și învață-mă cum să las în urmă o cale bătătorită pe care să poată călca și alții. Vreau să folosesc Cuvântul Tău pentru a da naștere unui mediu care să îi ajute pe alții să propășească. Aleg să îmi păzesc inima, ca nu cumva să văd în tovarășii mei de lucru niște concurenți. Deschide-mi ochii să văd ogoarele din jurul meu care sunt albe și gata de seceriș. În Numele lui Isus, amin.

Sabia luminii

Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.

—I CORINTENI 13:12

În lumea în care trăim, nu există încă săbii de lumină decât în forma laserului. Însă în universul zugrăvit în filmul *Războiul stelelor* întâlnim o imagistică futuristă pe care aș vrea să o împrumut: cea a sabiei luminii. Arma aceasta degajă o lumină interioară.

Isus este lumina noastră, aflată la capătul unui tunel lung și întunecos, iar când Îl vom vedea, vom fi ca El.

Perspectiva pe care o avem noi de pe acest tărâm vremelnic, pământesc, este cel mult una încețoșată și limitată, dat atunci când veșnicia va înghiți timpul, vom vedea pe deplin, față în față, pe un tărâm lipsit de umbre. Aceasta înseamnă că acum nu putem întrezări imaginea de ansamblu, deși nevoia de a percepe sau de a discerne cu acuratețe ceea ce vedem nu a fost niciodată mai mare.

Este o zicală care spune: „Ceea ce vedem nu e totul”; de aceea, avem nevoie de sabia luminii și a discernământului. Când îmi țin ochii larg deschiși, văd mai bine decât atunci când îi am întredeschisi. Deseori, lucrurile pe care le văd când nu mă uit doar la ceea ce este vădit sunt și cele mai adevărate.

Noi trăim într-o epocă înțesată de așteptări și de avertismente. Trăim într-o vreme în care lumina este evidențiată mai tare de umbre întunecoase. Credincioșii sunt avertizați de-a lungul Noului Testament că zilele de pe urmă ale Pământului vor abunda în nelegiuiri, învățături mincinoase și în tot ceea ce țese plasa amăgirii. Pavel îi descria astfel lui Timotei zilele pe care le trăim noi:

Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia (2 Timotei 3:1-5).

Dacă Timotei trebuia să știe acum două mii de ani lucrurile acestea despre starea noastră, cu cât mai mult trebuie să conștientizăm noi în ce vreme trăim? Observați că, potrivit spuselor lui Pavel, greutatea nu se leagă de colapsul economic, de cutremure sau de războaie. Nu starea planetei, a popoarelor ei sau a băncilor acestora creează dificultăți. Lupta noastră are de-a face cu starea întunecată a inimii oamenilor.

De-a lungul Noului Testament întâlnim presărate avertismente precum: *fiți cu luare aminte, păziți-vă, vegheați, fiți treji și fiți cu mare băgare de seamă la Cuvântul lui Dumnezeu și la doctrina voastră*. Noi nu suntem avertizați doar cu privire la învățătorii mincinoși, ci și la pericolele autoamăgirii.

Dar și trăirea sub apăsarea neconținută a fricii de amăgire vă va duce pe un drum greșit. Trăirea sub imperiul fricii dă naștere unor hotărâri greșite, fiindcă frica este un sfetnic groaznic (mai puțin atunci când este vorba despre frica de Domnul). Dumnezeu nu v-a dat niciodată un duh de frică, ci unul de „putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7). Acest duh întrunește tocmai cele trei calități de care aveți nevoie pentru a vă bucura de discernământ și pentru a mânuși cum se cuvine Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul divin este candela care ne luminează calea, judecându-ne în același timp faptele și scoțând la iveală ce se află în

inima noastră. Fără lumina Cuvântului lui Dumnezeu, am alerga cu toții prin beznă, temându-ne de ceea ce nu putem vedea.

Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate
(Psalmul 119:130).

Îmi plac imaginile zugrăvite în versetul acesta: pe măsură ce desfășurăm ca pe harta unei comori Cuvântul lui Dumnezeu, ni se lărgeste perspectiva și începem să vedem lucrurile în profunzime.

Fără discernământul pe care ni-l conferă Cuvântul lui Dumnezeu, putem confunda cu ușurință un vrăjmaș, luându-l drept prieten, ori putem privi trecutul unui om ca fiind unul și același lucru cu viitorul lui, fiindcă tărâmul umbrelor ne distorsionează perspectiva. Însă atunci când lumina își aruncă razele asupra unei situații, vedem în sfârșit ceea ce avem în fața ochilor.

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii
(Evrei 4:12).

De aceea, călirea noastră trebuie să meargă mai în adâncime decât ceea ce se vede. Aceasta înseamnă că esența ființei noastre trebuie să fie întărită. La ce ne-ar folosi niște brațe vânjoase cu care ținem sabia la gâtul unui aliat sau picioare solide cu care stăm neclintiți în altă parte decât cea în care ar trebui să fim? Nu suntem nimic dacă inima și sufletul ne trădează, și dacă nu ne rămâne decât tăria.

Studiind mai multe despre arta duelului, am descoperit că spadasiinii buni anticipează lovitura următoare. Ei știu în mod instinctiv ce mișcare va face adversarul și își schimbă poziția în așa fel încât să poată respinge atacul. În versetul următor, Pavel scria bisericii din Corint și o însărcina să își arate iarăși dragostea față de un frate care fusese pus sub disciplină, „ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui” (2 Corinteni 2:11).

Dejucarea planurilor Satanei

Care este menirea planurilor vrăjmașului? Aceea de a ne îndepărta de Dumnezeu și unii de alții, prin felurite șiretlicuri care ne cufundă în singurătate, precum vinovăția, judecata, rușinea și suspiciunea. Noi putem respinge atacul acesta folosind armele iubirii, puterii și ale minții sănătoase.

Iată ce găsim scris în Scriptură despre cea dintâi armă, *dragostea*:

Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere (Filipeni 1:9).

Acolo unde dragostea este ofilită, stăpânește întunericul amăgirii; în locul unde dragostea înflorește, în aceeași măsură vor spori cunoașterea și discernământul. În ce mă privește, pot afirma cu toată sinceritatea că niciodată nu mi s-a întâmplat să primesc cuvinte de cunoștință sau care oglindeau discernământul spiritual, din partea unei persoane care nu mi-a arătat mai întâi dragoste.

Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său este încă în întuneric până acum. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și în el nu este niciun prilej de poticnire. Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii (1 Ioan 2:9-11).

Lucrurile sunt destul de simple: ura trăiește în întuneric, iar dragostea în lumină. Cei ce urăsc se împiedică în timp ce pășesc prin beznă, neștiind încotro se îndreaptă, fiindcă sunt orbiți (se amăgesc singuri). Oamenii care iubesc pășesc în lumină, știu încotro merg și ajung la țintă fără să se poticnească.

În aceste domenii al fineții și intuiției, femeile au un avantaj. Unul dintre modurile în care ficele lui Dumnezeu își pot întări latura intuitivă și își pot păstra echilibrul în ce privește discernământul este prin... practicarea dragostei, după cum vedem în 1 Corinteni 13:4-7:

1. Dragostea nu reacționează, ci e răbdătoare și plină de bunătate.
2. Dragostea nu ține socoteala păcatelor din trecut.

3. Dragostea se încrede în Dumnezeu și de aceea dăinuie.
4. Dragostea celebrează adevărul.
5. Dragostea nu se întoarce în trecut.
6. Dragostea privește la ce este mai bun în alții.
7. Dragostea nu pierde niciodată.

A doua armă este cea a *autorității* sau a *puterii*. Nu există autoritate fără putere și nici putere legitimă fără autoritate. Amândouă aceste daruri vin de la Dumnezeu. Pentru a ne bucura de ambele, trebuie să ne cunoaștem poziția în Cristos.

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9).

Indiferent care v-ar fi spița pământească de neam sau fișa postului, aceasta este adevărata voastră sarcină. În Cristos, voi sunteți o seminție aleasă de fice ale Domnului, de descendente ale unei preoții împărătești, de ambasadoare ale unui neam sfânt. Sunteți comoara Lui de preț, răscumpărate pentru a vesti tot ce a înfăptuit El când v-a chemat din viața trăită în beznă la lumina veșnică a slavei Sale. În aceasta stă puterea mărturiei voastre.

Al treilea element este cel al unei *minți limpezi și sănătoase*.

Ce înseamnă să avem o minte sănătoasă? Potrivit dicționarului *Merriam-Webster*, termenul *sănătos* este definit astfel: neatins de vreo vătămare, boală, cusur, greșală sau defect; abilitatea de a judeca logic, rezonabil, bine întemeiat.

**Lucrurile sunt
destul de simple:
ura trăiește în
întuneric, iar
dragostea în
lumină.**

Numai Dumnezeu poate da poporului Său perspectiva aceasta în mijlocul unei lumi năruite, nesănătoase și viciate în toate procesele ei de raționare. Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a vă înnoi mintea și de a o schimba, trecând de la o judecată greșită la una sănătoasă. Întâlnirea cu Cuvântul divin vă poate schimba, așa cum întâlnirea cu Isus a transformat un om care-și ieșise din minți, gol și sălbatic, într-unul îmbrăcat, liniștit, cu o minte sănătoasă (vedeți Marcu 5:1-15).

Este cu neputință să vă bucurați de discernământ când mintea vă e tulburată ca de valurile mării involburate de furtună. Pentru a avea discernământ, trebuie să treceți de la laptele Cuvântului lui Dumnezeu la o hrană mai tare, care dă putere celor care știu cum s-o digere. Pasul acesta are loc prin înnoirea minții noastre, grație luminii aduse de Cuvântul Său, precum și în urma deprinderii deosebirii binelui de rău, prin întrebuițarea judecății noastre.

Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru accia a căror judecată s-a deprins prin întrebuițare să deosebească binele de rău (Evrei 5:14).

A fost o vreme în care priveam cu neîncredere sensul acestui verset. Înainte să cădeți în plasa aceleiași înțelegeri greșite în care m-am împiedicat eu, este important să știți că versetul de mai sus nu pune semnul egal între discernământ și judecată. Ideea cuprinsă în el este mult mai amplă decât cea a evaluării oamenilor din jurul nostru, pentru a-i declara vinovați sau nevinovați. Maturitatea, discernământul și tăria se pot găsi în Cuvânt, iar noi avem nevoie de toate acestea puse laolaltă pentru a ne parcurge drumul în siguranță și pentru a deosebi binele de rău.

Mai mult decât ceea ce se vede

Discernământul vine împreună cu maturizarea, iar aceasta din urmă are de-a face cu modul în care vă raportați la viață. Adevărul este că putem fi maturi sau imaturi la orice vârstă sau în orice etapă a vieții. Discernământul nostru nu sporește atunci când etichetăm oamenii și lucrurile. După cum ritmul în care cânt la pian încetinește când stau să mă uit la notele de pe partitură, tot astfel, etichetarea altora ne împiedică să înaintăm liberi în credință și să avem încredere că o mână nevăzută ne va purta înainte. După o vreme, ajungem să putem cânta la pian mai degrabă simțind notele decât văzându-le pe portativ.

Adevărul este că întotdeauna există nespus mai mult decât ceea ce izbește ochiul. Știm că tot ce vedem acum a fost creat de ceea ce nu putem încă vedea.

Fiecare element natural este un simbol al unui spiritual.

—RALPH WALDO EMERSON

Tot astfel, în viață discernământul nu presupune un exercițiu în ce privește etichetarea unui tip de oameni, lucruri sau experiențe ca fiind „bune” și a altor oameni, lucruri sau evenimente drept „rele”.

A avea discernământ înseamnă a ști ce se petrece cu adevărat, așa încât ficele curajoase ale Împărăției să poată transforma în câștig ceea ce alții consideră a fi un dezavantaj. Războinicele înzestrate cu discernământ vor ști cum să transforme răul în bine.

Discernământul poate fi asemănat cu deslușirea unei lumini care licărește în depărtare. În cultura contemporană, linia de demarcație dintre bine și rău pare uneori neclară. Ne stă atâta beznă în față, încât lumina din zare ajunge să fie întunecată.

Pentru a vedea așa cum se cuvine, trebuie să privim înăuntru și să dăm ascultare glasului lăuntric din inima noastră. De acolo izvorăște sfatul Duhului Sfânt. Observați că discernământul este o putere care trebuie șlefuită prin întrebuintarea neconținută. Abia atunci vom putea distinge sau stabili delimitarea dintre bine și rău.

*Tratează-i pe oameni ca și cum ar fi deja ceea ce ar trebui să fie
și ajută-i să devină ceea ce sunt capabili să fie.*

—JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

Dați-mi voie să răsfoiesc filele vieții mele pentru a vă da un exemplu. În trecut am dus o viață imorală, de promiscuitate sexuală. Cei pricepuți în arta etichetării îmi aruncau doar o privire și îmi puneau pe frunte ștampila: „epavă sexuală”. Însă atunci când descrii ambalajul unui pachet nu înseamnă că știi ce se află înăuntru. Timp de mulți ani, viața mea a fost marcată și umbrită de ceea ce făcusem. Dar, din fericire, Dumnezeu mi-a scos în cale un om care a jucat rolul unui adevărat tată pentru mine, un om care își însușise arta discernământului.

El și soția lui m-au primit cu brațele deschise în casa lor. Când rămâneam peste noapte acolo, mă simțeam bine-venită și în siguranță deplină, în vreme ce în casa altora parcă aș fi fost supravegheată. El și soția lui au privit dincolo de imaginea fetei dărâmate și au văzut ceea ce aș fi putut deveni.

Pont de- spre dueluri

Alegerea
momentului potrivit
constituie elementul
cel mai important
când vine vorba
despre dueluri.

Au înțeles că, deși trenul vieții mele sexuale deraiașe de pe șine, dacă putea fi readus pe drumul cel bun, trecutul meu ar fi luminat altora calea. În loc să se poarte ca și cum trecutul meu n-ar fi existat, ei m-au încurajat să aprind trunchiul lui găunos, pentru ca vâlvățiile focului să fie un far pentru alții. Dacă unii oameni nu s-au uitat decât la eșecul meu, cei doi despre care vă spuneam au văzut în mine o persoană în care exista un mare potențial care putea fi folosit pentru răscumpărarea altora!

Cu timpul, am reușit să scot partea bună din răul prin care trecusem. Mi-am îndreptat alegerile greșite, folosindu-le ca exemplu pentru ca alții să nu pășească pe același drum urmat de mine.

Noi trebuie să ne maturizăm în ce privește abilitatea de a discerne. Adevăratul discernământ înțelege că întunecimea învăluită în umbre a trecutului cuiva poate sluji ca lumină pentru viitorul altcuiva. Războinicii privesc dincolo de trecutul întunecat și de prezentul vădit, pentru a vedea o revelație în viitor pentru ei și pentru alții! Isus a venit ca „lumina care să lumineze neamurile și [pentru] slava poporului Tău Israel” (Luca 2:32).

Să nu credeți însă că sunt naivă și că nu conștientizez nevoia de a discerne situațiile în care întunericul este mascat de lumină. Abilitatea de a distinge roadele bune de cele rele este una tot mai necesară:

Căci orice pom se cunoaște după roada lui. Nu se strâng smochine din spini, nici nu se culeg struguri din măracini. Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura (Luca 6:44-45).

Se pare că indicatorul cel mai precis a ceea ce am strâns înăuntrul nostru sunt cuvintele care ne ies din gură! Uneori, se poate ca vorbele cuiva să sune bine, dar, cu toate acestea, să simțim că ceva nu este în regulă. Alteori, se întâmplă ca un om să spună ceva ce sună greșit, dar să simțim că ceea ce stă în spatele cuvintelor e corect (ca în cazul creștinilor tineri, lipsiți de experiență). Ascultați cu inima, iar apoi ascultați-vă inima. Nu treceți peste simțământul lăuntric pe care-l aveți.

Astfel, ținând cont și de ceea ce se vede fără niciun efort, răspunsul de felul acesta nu se dezvoltă în urma unei pregătiri fizice; el are rădăcini mult mai adânci. Este un răspuns intuitiv, conturat la nivelul percepțiilor, iar domeniul acesta este unul în care femeile pot excela. Când inima ne-a fost călită, iar otrava suspiciunii a fost îndepărtată, devenim capabile să observăm ceea ce altora le poate scăpa.

Discernământul și rugăciunea

În ce constă mijlocirea? Este doar un mod de a ne ruga?

Eu cred că mijlocirea ar trebui să înceapă întotdeauna cu rugăciune, însă adevărata mijlocire se sfârșește rareori aici. Iată câteva dintre cuvintele care conturează definiția termenului *a mijloci*: „a interveni, a media, a negocia, a arbitra” și, cel care îmi place mie cel mai mult, „a se ridica”. Noi putem mijloci vorbind în numele altora, ca susținătoare ale lor, intervenind într-un conflict care are nevoie de o soluție și ridicându-ne pentru a-i apăra pe cei asupriți, cărora le-a fost curmat glasul. Cuvântul ne arată când trebuie să ne implicăm, unde să ne găsim răspunsurile, cum putem îndrepta ceea ce este greșit și ne îndrumă spre lumina de la capătul drumului.

*Dumnezeu nu ne dă niciodată discernământ ca să putem
critica, ci ca să mijlocim.*

—OSWALD CHAMBERS

Înțelegând în felul acesta *mijlocirea*, realizăm acum cu mai multă claritate ce înseamnă să mijlocim. Eu cred că mijlocirea survine ori de câte ori lumina întâlnește întunericul.

Isus a venit ca mijlocitor între Dumnezeu și omenire, iar El a intervenit când a dat peste forțele întunecate ale bolii, posesiunii demonice, răstălmăcirilor religioase și asupririi. El a respins vorbele cu două înțelesuri ale cunoscătorilor Legii, în vreme ce le-a dat răspunsuri strălucite, de o înțelepciune uimitoare. Și chiar înainte să Se ridice din mormânt, S-a ridicat în ajutorul altora, folosind fiecare ocazie de a-i întări.

Când lui Isus I-a fost adusă în față o femeie prinsă în preacurvie, El S-a ridicat ca mijlocitor al ei, fiindcă discernământul spiritual I-a spus că mai marii iudeilor vroiau să o folosească pentru a-L prinde în capcană. Ei răstălmăceau Cuvântul lui Dumnezeu, făcând din el o unealtă a judecății. Cu ocazia acestei provocări în domeniul mijlocirii, Isus a dovedit discernământ și a înțeles care era adevărata problemă, astfel că a rostit cuvinte menite să le lumineze inima întunecată:

Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7).

Apoi Isus S-a aplecat din nou și a așteptat până când au plecat toți pârâșii.

Isus i-a zis: „Femeie, unde sunt pârâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” „Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.” Isus le-a vorbit din nou și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieții” (versetele 10-12).

El a împuternicit-o să trăiască fără păcat, în lumina viitorului ei, ceea ce ea n-ar fi putut face niciodată câtă vreme rămânea înlănțuită de condamnarea trecutului. Femeia aceasta al cărei nume nu îl cunoaștem nu mai avea să ajungă în mormânt fiind împrăscată cu pietre!

Surorilor, lăsați la o parte pietrele judecății și ridicați sabia luminii. Discernământul are puterea de a lumina lumea pentru cei din jurul nostru.

Isus a mijlocit și atunci când a stat în fața unei pietre de mormânt și l-a ridicat pe Lazăr din morți. Isus a plâns din pricina durerii dragostei pe care o purta unui prieten. Atunci S-a rugat:

„Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate în fâșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă” (Ioan 11:41-44).

Lazăr a lăsat în urmă întunecimea mormântului și a găsit eliberare în lumina unei noi zile. Discernământul și adevărata mijlocire au puterea de a da drumul celor legați, așa încât să poată pași pe drumul destinului lor.

De-a lungul lucrării Sale pământești, Isus a deslușit lucrarea celui rău, după care a mijlocit aducând lumină, adevăr și vindecare în lumea noastră întunecată. După părerea mea, cea mai dramatică manifestare a discernământului a fost exprimată prin cuvintele: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34).

Discernământul vede când ceilalți sunt orbi și apoi mijlocește, ținând cont mai degrabă de ignoranța decât de faptele lor. Crucea a pus capăt separării noastre de Dumnezeu, însă mijlocirea Lui nu s-a oprit acolo. Isus a înviat dintre morți, după care S-a înălțat la cer:

Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi (Romani 8:33-34).

Datorită faptului că El este viu în vecii vecilor și ne privește prin ochii discernământului spiritual, ne bucurăm de următoarea promisiune:

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?... Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit (Romani 8:35, 37).

Preaiubitelor, a venit vremea să ne întărim prin Cuvântul divin și să luminăm lumea aceasta cu ajutorul adevăratului discernământ, apelând la uneltele mijlocirii.

Tată ceresc,

Sunt gata să las la o parte pietrele judecății și să devin o fică a Ta care dovedește discernământ. Îmi voi innoi mintea citind, rostind și trăind Cuvântul Tău, în lumină. Vreau să văd lumina și îndemnurile cerului invadând întunericul Pământului. Stau la dispoziția Ta pentru a-i elibera pe cei prinși în lanțurile păcatului, declarând cu privire la viitorul lor lumina și dragostea. Sunt gata să plâng pentru cei care au fost îngropați în mormintele traficului de persoane, ale legăturilor religioase și ale disperării. Îmi voi ridica glasul, îmi voi întinde mâinile, mă voi ridica și voi interveni în numele altora. M-am rugat în Numele lui Isus. Amin.

Sabia cântecului

*Strigă de veselie [cântă] și bucură-te, fiica Sionului! Căci iată,
Eu vin și voi locui în mijlocul tău, zice Domnul.*

—ZAHARIA 2:10

O sabie poate fi echilibrată ca un instrument acordat... Uneori, nu e nevoie decât de un cântec pentru a întoarce sorții bătăliei în favoarea voastră.

Nu trebuie să fiți lidere de închinare pentru a vă închina și nu trebuie să fiți cântărețe ca să puteți cânta. Trebuie să fiți doar fice ale lui Dumnezeu, ceea ce este bine, fiindcă sunt multe bătălii pe care le câștigați cântând.

Am fost foarte încântată când am descoperit o sabie a cărei formă și funcție surprinde imagistica a ceea ce se petrece atunci când cântăm. Este vorba despre o sabie străveche, numită *flamberge*, al cărei nume înseamnă „tăiș de flacăra”.⁹ Marginile lamei acestei săbii sunt ondulate. Atunci când tăișul unei asemenea săbii lovește tăișul alteia, forma celei dintâi face lama celei de-a doua să vibreze, astfel încât sabia începe să tremure în mâna adversarului, slăbindu-i strânsoarea de pe mânerul armei și avantajându-l prin urmare pe luptătorul care se folosește de o sabie *flamberge*.

Nu vi se pare interesant? Eu cred din toată inima că, atunci când cântăm, se întâmplă la fel... mai cu seamă când cântăm Cuvântul

lui Dumnezeu! Aerul începe să vibreze în jur, iar vrăjmașul își slăbește strânsoarea, pe măsură ce se întetește ciocnirea dintre lumină și întuneric. Atacul celui rău este încetinit, iar blestemele și acuzațiile sunt date la o parte. Această îmbinare impetuoasă a cântecului cu folosirea instrumentelor muzicale are puterea de a schimba, în bine sau în rău, însuși mediul în care ne găsim.

Am avut parte, în timpul închinării, de momente în care am avut literalmente impresia că timpul și-a încetinit mersul, părând aproape a se opri în loc.

În mod ironic, o sabie învăpăiată rotită în toate părțile îl împiedica pe Adam să se întoarcă în Eden (vedeți Geneza 3:24). Se pare că, grație dinamicii cântecului și a închinării, o sabie similară ne deschide drumul spre prezența divină.

Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui! Lăudați-L și binecuvântați-I Numele (Psalmul 100:4).

În timp ce mânuim ca pe o armă cuvinte de adorare și de recunoștință (rostite adesea prin versurile cântecelor), ne este deschisă calea spre cer și avem intrare în curțile Tatălui nostru. Ajungem astfel pe întinderea nesfârșită a tărâmurilor nevăzute și pășim pe străzile cerului, în vreme ce suntem cu picioarele încă pe pământ. Nici nu vă pot spune de câte ori am simțit efectiv că pluteam în timp ce mă plimbam prin casă cântând.

Noi nu avem nevoie de o cheie sau de o scrisoare de invitație pentru a intra în curțile lui Dumnezeu, ci doar de un cântec!

Pont de- spre dueluri

„În gardă” este mai mult decât o poziție pentru defensivă, ci și de ofensivă. Este, în fapt, o poziție de veghe.

Începutul cântecului

În Exod 15 întâlnim prima mențiune a dinamicii cântecului. Înainte de pasajul acesta găsim referiri la instrumente muzicale, dar nu și la versuri.

Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț. Domnul este tăria mea și temelul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeuul meu: pe El Îl voi lauda; El este Dumnezeuul tatălui meu: pe El Îl voi preamări. Domnul este un războinic viteaz: Numele Lui este Domnul (Exod 15:1-3).

Cântarea aceasta de biruință a lui Moise declara că Dumnezeu era temelul cântecului său de laudă.

Cântarea care Îl înalță pe Dumnezeu proclamă domnia Lui peste viața noastră. Atunci când Îl laudăm prin asemenea cântece, inima ni se deschide și viața ni se umple cu minunățiile Lui. De nenumărate ori închinarea mi-a schimbat întreaga perspectivă. Mi se întâmplă câteodată să mă simt copleșită de provocările pe care viața mi le pune înaintea. Uneori primesc vești îngrozitoare sau un raport cumplit care amenință să mă înspăimânte. Dacă atacul este îndeajuns de puternic, mă retrag în singurătatea unei camere, închid ușa după mine și nu încep doar să cânt, ci și să dansez, până când îmi vine în minte un cântec ale cărui versuri se potrivesc situației mele.

Alteori mi se întâmplă să mă găsesc într-o stare de confuzie sau chiar de letargie. Viața dusă pe drumuri poate fi oarecum derutantă, însă un aspect rămâne mereu constant. Când ajung în camera mea, după ce călătoresc întreaga zi cu avionul sau cu mașina, schimb atmosfera cu ajutorul închinării. De îndată ce pot, rostesc o rugăciune pentru camera mea și îmi pun căștile în urechi.

Cu ajutorul cântecelor de laudă și de închinare, pot experimenta o atmosferă cerească, indiferent la ce capăt al lumii m-aș găsi. În asemenea momente îmi amintesc mie însămi că am venit să slujesc și refuz să îngădui unei camere mohorâte de hotel dintr-un oraș aflat departe de casă să mă descurajeze. Sau poate camera e încântătoare, dar eu mă simt istovită și lipsită de tărie, astfel că, în

loc să pornesc plină de entuziasm spre serviciul unde urmează să vorbesc, îmi vine mai degrabă să trag un pui de somn. În asemenea momente știu că trebuie să înflăcărez darul care e în mine.

Fiți plini de Duh. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Cristos (Efeseni 5:18-20).

Atunci când cântăm, Dumnezeu este preamărit. Domnia Lui este proclamată peste situația noastră. Fiindcă El locuiește în mijlocul laudelor poporului Său, noi stăm înaintea Celui care este în același timp înăuntrul nostru. Inima ni se umple de curajul Lui, în vreme ce din ea se revarsă recunoștința.

Cântece de luptă

S-a întâmplat la un moment dat în istoria lui Iuda ca un grup de cântăreți să învingă trei oști vrăjmașe mult mai mari, care veniseră împotriva poporului lui Dumnezeu să îl nimicească (vedeți 2 Cronici 20). Când poporul sfânt al Domnului striga și Îl lauda pe Dumnezeul lui cel de neînvins, El a stârnit o asemenea dezordine și tulburare în rândul armatelor inamice, încât oștenii lor s-au măcelărit între ei. Care a fost strigătul lor strategic de luptă?

Lăudați pe Domnul, căci îndurarea [dragostea] Lui ține în veac (2 Cronici 20:21).

Dar ce oaste poate sta împotriva puterii dragostei care ține în veac? Niciuna, căci dragostea nu dă greș niciodată.

Alt exemplu care îmi place mult al modului în care Dumnezeu luptă pentru noi în toiul bătăliei se găsește în Isaia:

*Voi însă veți cânta ca în noaptea când se prăznuiește
sărbătoarea, veți fi cu inima veselă, ca cel ce merge în sunetul
flautului, ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui*

Israel. Și Domnul va face să răsunе [ii va face pe oameni să audă] glasul Lui măreț, Își va arăta [ii va face să vadă] brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul inecului, furtunii și pietrelor de grindină. Atunci asirianul va tremura de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiaua Sa. La fiecare lovitură de nuia hotărâtă, pe care i-o va da Domnul, se vor auzi timpanele și harfele, Domnul va lupta împotriva lui cu mâna ridicată (Isaia 30:29-32).

Partea mea în ecuația aceasta stă în *a-mi deschide gura și a cânta!* Însă nu orice fel de cântec are efect. Trebuie să cânt ca și cum aș urca pe muntele Domnului, de pe ale cărui înălțimi semețe văd perspectiva Lui și îmi aduc iarăși aminte cât de minunat este Cel Preaînalt. În timp ce cânt, animată de tăria aceasta plină de veselie, Dumnezeu îmi deschide urechile și ochii duhului, să aud glasul Lui maiestuos și să văd brațul Său cel puternic ridicat în luptă. Vocea Lui năruie întăriturile, în vreme ce nuiaua Sa lovește vrăjmașul. Toate acestea se petrec la unison cu sunetul scos de instrumentele muzicale din zilele noastre.

De ce ne scoatem doar pe jumătate sabia din teacă? Atunci când ne închinăm cu bucurie, în unitate, cu toată puterea și tăria noastră, Dumnezeu pune pe fugă dușmanii cu sabia Sa. După cum știți, noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui. Bătălia noastră se duce cu forțele nevăzute ale întunericului, care stau în spatele a tot ce se întâmplă pe acest Pământ și care se opun luminii, iubirii, adevărului, credinței, nădejzii și curajului. Una dintre enumerările cele mai impresionante ale promisiunilor lui Dumnezeu se găsește în Isaia 54. În acest capitol ni se vorbește despre ceea ce ne pune Dumnezeu la dispoziție: o moștenire, înmulțire, restaurare, răscumpărare, compasiune, o temelie trainică, eliberarea de teamă, copii care sunt ucenicii Domnului și izbăvirea din mâna vrăjmașului. Puteți avea toate acestea cu ajutorul unui cântec!

„Bucură-te [cântă], stearpo, care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu, care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate”, zice Domnul (Isaia 54:1).

Atunci când cântați, înseși ușile vieții voastre se deschid pentru a primi binecuvântările cerului. Când mă simt încolțită, limitată sau doar absorbită de cele pământești, îmi scot sabia cântecului, îmi înalț glasul și dansez. De ce n-aș face-o? Hotărârea ciudată a împăratului David de a dansa l-a evidențiat drept omul după inima lui Dumnezeu, în vreme ce atitudinea față de închinarea soțului ei a făcut-o pe Mical stearpă.

Pe când chivotul Domnului intra în cetatea lui David, Mical, fata lui Saul, se uita pe fereastră; și, văzând pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului, l-a disprețuit în inima ei (2 Samuel 6:16).

Nu oamenii alcătuiesc audiența noastră... ci Dumnezeu. David nu s-a putut stăpâni. Nu își puna ține în frâu bucuria, așa că a început să joace din răsputeri. Chivotul fusese adus înapoi, iar promisiunea lui Dumnezeu față de el fusese împlinită. Muzica dă ghes trupului să se miște, dar amintirea a tot ce a făcut Dumnezeu pentru voi vă va îmboldi chiar mai mult. Când vă deschideți porțile inimii, dovedind cu bună știință recunoștință și rostind cuvinte de mulțumire pentru

**Când cântați,
înseși ușile
vieții voastre
se deschid
pentru a primi
binecuvântările
cerului.**

tot ce a înfăptuit Dumnezeu, atingeți ceea ce este El. Cântecul care ne iese de pe buze în beznă noapții Îl pun pe Dumnezeu în mișcare, aducând ziua. În timp ce cântăm, împrejurările vieții noastre vibrează literalmente sub amprenta așteptării ca ceva să se întâmple, înaintarea vrăjmașului e oprită, iar noi intrăm în prezența lui Dumnezeu.

Atunci când cântăm, El ne aude, iar noi începem să vedem făgăduințele lui Dumnezeu împlinindu-se în viața noastră.

Drag Tată ceresc,

Sunt gata să cânt cu privire la toate părțile zdrobite și pustii ale vieții mele. Cred că, în timp ce voi cânta, îmi vei umple inima cu speranță, iar credința mea va crește pe măsură ce dau glas iubirii pe care Ți-o port. Numai Tu ai puterea de a nimici minciunile și întăriturile vrăjmașului, prin puterea domniei și stăpânirii Tale împărătești. Iartă-mă că am păstrat pentru mine slava care se cuvine Numelui Tău. Din clipa aceasta aleg să fu asemeni acelei săbii învăpăiate care se învâрте în toate direcțiile. Și, indiferent de împrejurările prin care voi trece, eu voi cânta laudele Tale, voi înălța dragostea și îndurarea Ta, care țin veșnic. În Numele lui Isus, amin.

Sabia tăcerii

O sabie o ține pe alta în teacă.

—GEORGE HERBERT

Sabia tăcerii este redată cel mai bine de imaginea unei spade care rămâne în teacă. Arma aceasta stă înăuntrul învelișului ei. I se vede doar mânerul, ceea ce înseamnă că ar putea fi înșfăcată și folosită, însă tăișul îi e ascuns privirii, arătând astfel că cel ce o poartă a ales să o țină la locul ei.

Tăcerea este o sabie nevăzută, fiindcă ea reprezintă un cuvânt nerostit sau o acțiune nedusă la îndeplinire. Atunci când e necesară tăcerea, armele pe care le purtați cu voi ar trebui să rămână ascunse. Sabia aceasta își are rostul ei când lăsăm la o parte tot ce am vrea sau am putea face pentru a ne salva ori apăra pe noi însene. Ea e întrebuințată când ne punem trupul și sufletul la picioarele Împăratului nostru.

Tăcerea poate însemna multe lucruri. Ea poate arăta că nu avem niciun răspuns de dat la o întrebare, o acuzare sau un atac. Uneori ni se întâmplă lucruri pe care efectiv nu le înțelegem și, ca urmare, nu știm cum să reacționăm în fața lor. Tăcerea mai poate însemna că aveți un răspuns, dar că ați ales să nu îl roștiți. În asemenea împrejurări, nu ați scos sabia din teacă fiindcă ceva vă ține mâinile pe loc. Nu mă refer la paralizia temerii, ci la șoapta lui Dumnezeu

care vă spune: „Lasă lucrurile în seama Mea.” Deseori avem nevoie de tărie sporită pentru a rămâne nemișcați, nu pentru a lovi.

Când avem nevoie să auzim glasul lui Dumnezeu, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să stăm liniștite, păstrând tăcerea.

Există împrejurări în care postura aceasta este cea mai potrivită pe care o putem adopta pentru ca Dumnezeu să fie descoperit și altora. Însă aceste două tactici necesită stăpânire asupra propriului suflet. În cultura noastră, termenul corespunzător este cel de autocontrol: „Omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri” (Proverbe 25:28).

Dacă prin cuvintele sau prin faptele noastre neglijente ne-am lăsat sufletul lipsit de apărare, o perioadă de meditație și pocăință poate îndrepta răul făcut. (Vom reveni asupra acestui subiect mai târziu.)

Uneori ni se întâmplă să ne aflăm în circumstanțe amenințătoare, pe care nu noi le-am provocat. L-am ascultat pe Dumnezeu și ne-am lăsat călăuzite de El, doar pentru a ne trezi prinse într-o aprigă luptă care se dă între lumină și întuneric.

Poate că exemplul biblic cel mai potrivit de luptă în care toți sortii păreau a fi potrivnici și când problema părea a fi prea mare pentru a-i face față este cel al plecării copiilor lui Israel din Egipt, țara în care fuseseră robi.

După mai multe urgii grele care au lovit țara și pe care Dumnezeu le-a îndepărtat în urma rugămintelor faraonului, Domnul a intervenit și a trimis îngerul morții, care a ucis întâii născuți ai egiptenilor. Zdrobit de durere, faraonul i-a eliberat pe israeliți și i-a lăsat să plece să se închine Dumnezeului lor. Însă Domnul i-a împietrit din nou inima, iar faraonul s-a răzgândit și și-a trimis întreaga oștire împotriva israeliților de-abia plecați din țară.

Firește, israeliții au fost cuprinși de teamă când au văzut carele și caii egiptenilor apropiindu-se de ei. În loc să îl învinovățească pe faraon, l-au acuzat pe Moise că i-a dus în pustie ca să fie uciși acolo! Totul părea pierdut și nu se întrezărea nicio cale de scăpare. Potrivit logicii omenеști, erau prinși între ciocan și nicovală, având în față întinderea mării, iar în spate una dintre oștirile cele mai puternice ale lumii. Sunt incredințată că Dumnezeul nostru cel nemaipomenit privește ambuscadele de felul acesta ca pe niște oportunități. Israelul

se găsea chiar în locul unde îl dorea Dumnezeu, când Moise a spus cu îndrăzneală:

Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi nu-i vei mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați *liniștiți* (Exod 14:13-14).

Nu găsiți că liniștea poate fi o provocare în asemenea clipe de groază?

Când citesc aceste cuvinte îmi amintesc imaginile grăitoare din filmul *Cele Zece Porunci*. Stâlpul de foc aflat până atunci în fața israeliților a trecut în spate, ținând pe loc oastea egiptenilor. Toată noaptea stâlpul de foc a rămas între cele două tabere. Între timp, vântul lui Dumnezeu a suflat cu putere, despicând Marea Roșie în două și croind prin mijlocul ei un drum uscat, drept cale de scăpare.

Privind de pe margine cele petrecute, intervenția divină ni se pare de-a dreptul nemaipomenită. Însă minunăția faptei lui Dumnezeu nu s-a oprit aici. După ce israeliții au ajuns în siguranță pe celălalt țărm, egiptenii au pornit pe urmele lor. La momentul potrivit, Dumnezeu a lăsat apele mării să se întoarcă la locul lor, îngropând într-o clipă întreaga oștire egipteană.

Minunea aceasta fără seamăn l-a făcut pe Moise să înceapă să cânte, iar pe Maria și pe celelalte femei să i se alăture, cu timpane și jocuri.

Se pare că, atunci când Domnul luptă pentru noi, tot ce avem de făcut este să rămânem liniștite și să tăcem, până vine vremea să sărbătorim. Pare simplu, nu-i așa? Ba da. Însă *nu* voi spune că este.

De multe ori mai că era să mă sufoc din pricina cuvintelor pe care nu le-am spus. După cum v-ați dat deja seama, cele mai multe dintre luptele noastre nu includ o manifestare de proporții epopeice a focului și apei. Nu avem de-a face cu vântul care ne deschide un drum prin mare, nici cu un stâlp de foc ce ne luminează noaptea și ne împiedică dușmanul să se apropie. Vrajmașul nostru nu ne urmărește cu care de luptă și sulite. Atacurile lui sunt mai subtile și cel mai adesea e înarmat cu minciuni care denaturează adevărul, cu zvonuri care ne aduc însingurarea și cu o teamă care ne face să încremenim.

Singura apă sărată din preajma noastră e cea a lacrimilor care ne inundă ochii, iar stâlpul de foc e flacăra care licărește în inima noastră. Cu toate acestea, avem promisiunea că spatele ne este acoperit, nu pentru că Dumnezeu a trimis îngeri să ne apere, ci fiindcă El Însuși este ariergarda noastră. Avem făgăduința Lui că nu ne va lăsa și nu ne va părăsi vreodată.

Hai-deți să privim din nou la povăța lui Moise, apelând de data aceasta la alte traduceri.

Moise a zis poporului: „Nu vă temeți. Stați tari și priviți-L pe Dumnezeu înfăptuindu-Și astăzi lucrarea izbăvitoare în dreptul vostru. Uitați-vă bine la egiptenii aceștia, căci nu-i veți mai vedea niciodată. Dumnezeu va purta lupta în locul vostru. Ce trebuie să faceți voi? Să vă țineți gura închisă!” (Exod 14: 13-14, traducerea MSG)

Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți. Stați tari și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da astăzi Domnul. Pe egiptenii pe care-i aveți acum în fața ochilor nu-i veți mai vedea vreodată. Domnul va lupta pentru voi; nu trebuie decât să stați liniștiți” (versetele 13-14, traducerea NIV).

Găsim aici un tipar care se repetă. Mai întâi de toate, nu trebuie să ne temem. Suntem chemate să alungăm orice urmă de teamă din mintea noastră și să nu îngăduim fricii să ne-o tulbure. Apoi, trebuie să rămânem tari, fără a da înapoi. Aceasta înseamnă că nu o luăm la goană, nu cedăm și nu ne retragem, ci stăm în picioare chiar acolo unde ne aflăm. Când cele două elemente sunt prezente, urmează să Îl vedem pe Dumnezeu înfăptuind minuni. El ne cheamă să privim și să ne așteptăm să rămânem uimiți văzând izbăvirea și salvarea de care Dumnezeu ne face parte.

Îmi place mult felul în care Moise a schimbat perspectiva poporului, folosind imagistica aceasta: „Aruncați o ultimă privire dușmanului, fiindcă nu-l veți mai vedea vreodată. Iar în vreme ce sub ochii voștri se desfășoară intervenția puterii și credincioșiei lui Dumnezeu, voi sunteți chemați să stați liniștiți, în tăcere deplină, fără niciun cuvânt batjocoritor, fără țipete sau întrebări; nu scoateți o vorbă, ci doar sorbiți cu ochii tot ceea ce vedeți.”

Când luptele sau adversarii sunt prea mari ca să le putem face față, Dumnezeu are ocazia de a Se face cunoscut ca izbăvitor al nostru. Noi facem un pas în spate, iar El intervine și Își revelează puterea, credințioșia și tăria.

Această relatare din Exod ne arată că Dumnezeu a împietrit deliberat și în repetate rânduri inima faraonului, ca să Își descopere slava în țara Egiptului și să Își facă Numele cunoscut pe întregul Pământ. Izbăvirea din Egipt L-a făcut vestit pe Dumnezeu și pe copiii Săi. Evenimentul acesta a făcut cunoscut popoarelor lumii un

Dumnezeu al puterii și legământului, și i-a evidențiat pentru totdeauna pe urmașii lui Avraam. Înainte să fie eliberați, israeliții erau un popor de robi ascuns în prospera, libera și puternica țară a Egiptului.

Pont de- spre dueluri

Arta duelului presupune deținerea controlului asupra propriilor acțiuni. Ea necesită autodisciplină.

Mai târziu în istoria lui Israel, poporul s-a confruntat iarăși cu o situație care părea cu neputință de depășit, amenințarea venind de data aceasta din partea împăratului Asiriei.

Inamicul le-a propus copiilor lui Israel să încheie o înțelegere neîngăduită cu el, făgăduindu-le că le va da pâine și vin din belșug, într-o țară străină. Ascultați amenințările lui și observați felul în care laudele sale au creat contextul potrivit pentru ca Dumnezeu să Își arate puterea în favoarea poporului Său.

Nu vă lăsați amăgiți de Ezechia când vă zice: „Domnul ne va izbăvi.” Oare dumnezeii neamurilor au izbăvit ei fiecare țara lui din mâna împăratului Asiriei?... Dintre toți dumnezeii acestor țări, care din ei și-au izbăvit țara din mâna mea, pentru ca Domnul să izbăvească Ierusalimul din mâna mea? (Isaia 36:18, 20)

Cum a cerut împăratul Ezechia poporului să răspundă acestui cuceritor trufaș și necruțător?

Dar ei au tăcut și nu i-au răspuns o vorbă; căci împăratul dăduse porunca aceasta: „Să nu-i răspundeți” (versetul 21).

Simplul fapt că israeliții au păstrat tăcerea nu însemna și că n-au fost tulburați de cele auzite. După ce a plecat solul împăratului Asiriei, iudeii și-au sfâșiat veșmintele, cuprinși de deznădejde, și au dat de știre lui Ezechia despre cele petrecute. Împăratul a venit înaintea Domnului cu necazul întregului popor și a încheiat cu următoarea cerere:

Acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca *toate* împărățiile Pământului să știe că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu (Isaia 37:20).

Îmi place tare mult perspectiva aceasta, care arată că bătălia este mult mai mare decât suntem noi în stare să percepem. În împrejurarea aceea, nu era vorba despre o confruntare între popoare, ci despre încă o revelare a singurului Dumnezeu adevărat. Cele două popoare nici nu s-au mai întâlnit pe câmpul de luptă, fiindcă Domnul avea alt plan în gând.

Căci voi pune în el un duh de așa fel încât, la o veste pe care o va primi, se va întoarce în țara lui; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui (Isaia 37:7).

Însuși cel care se fălise cu faima pe care o avea printre popoare a căzut pradă puterii unui zvon. Îmi place exemplul acesta, fiindcă noi suntem deseori tentate să dăm luptelor o natură personală, răspunzând unor zvonuri, însă când procedăm astfel pierdem, chiar dacă ne închipuim că am câștigat.

Vorbirea e de argint; tăcerea e de aur.

—PROVERB EGIPTEAN

Nu uitați: când Dumnezeu vă asigură spatele, viitorul vă e de aur.

Lupte purtate individual

Ce se întâmplă însă atunci când lupta *este* una personală?

Deseori mă întreb de câte ori Dumnezeu era pregătit să poarte lupta în locul meu, dar eu am sabotat izbăvirea Lui miraculoasă prin vorbele mele.

Sinceră să fiu, această sabie e tăcerii poate fi una dintre cele mai greu de mânuit, dar am descoperit o nevoie tot mai mare de protecția adusă de tăișul ei. Păstrarea tăcerii în fața amenințării pare să nu corespundă ideii de apărare, cu atât mai mult cu cât tăcerea este atitudinea adoptată când un om e acuzat sau criticat.

În cartea Proverbe găsim scrise următoarea promisiune: „Când nu mai sunt lemne, focul se stinge; și când nu mai este niciun clevetitor, cearta se potolește” (Proverbe 26:20).

Provocarea stă în a păstra tăcerea până se mistuie ultima bucată de lemn și până când vântul timpului spulberă cenușa conflictului.

Uneori, păstrarea tăcerii înseamnă să ne îndepărtăm de situații care ne pun în pericol. Alteori, înseamnă să refuzăm să ne deschidem gura când alții nu izbutesc să și-o mai închidă. Armele cele mai puternice sunt adesea cel mai greu de mânuit. Limba noastră poate fi o armă care să împrăstie în jur pieirea sau se poate dovedi o unealtă vindecătoare. Nu am în vedere acum tratamentul tăcerii. Pe acesta știu bine cum să-l aplic. Mă refer la hotărârea de a pleca fără a spune sau a face nimic, atunci când vrem să spunem și să facem ceva.

Împreună cu John am redescoperit de curând puterea tăcerii. Ca toți ceilalți oameni, nici noi nu suntem imuni la înțepătura bârfei. Oamenii vorbesc. Uneori o fac din răutate, pe când alteori caută doar să își lămurească un subiect anume. Așa s-a întâmplat când o chestiune nerezolvată care ne implica pe noi ne-a fost adusă în repetate rânduri înainte. Subiectul a ajuns în discuție deopotrivă în compania unor prieteni și a unor persoane necunoscute. La început, am păstrat tăcerea. Apoi am început să vorbim cu precauție și multă chibzuință, dar pe măsură ce frecvența și intensitatea bârfelor sporeau, ni s-a părut greșit să fim atât de grijulii cu vorbele noastre când alții erau atât de nepăsători cu ceea ce le ieșea din gură. De ce să nu spunem care era versiunea noastră în toată povestea aceea?

Într-o zi am avut parte de alt incident. După părerea mea, era cel mai nedrept de până atunci. Am simțit că se depășise orice limită și am trecut de la tăcere la explicații.

Pot fi sinceră cu voi? La început, m-am simțit bine vorbind deschis! Era o adevărată ușurare să pot spune în sfârșit ce gândesc. Și alții păreau ușurați să audă versiunea noastră cu privire la subiectul

în cauză. Credeți-mă însă că etapa aceasta a fost de scurtă durată, fiindcă în curând am alunecat de la a fi cumpătată și grijulie cu ceea ce spuneam la o neglijență crasă. Parcă s-ar fi rupt un baraj, iar acum îmi era cumplit de greu să mai țin apele sub control. Acestea goneau în șuvoaie și pâraie spre locuri unde nu intenționasem niciodată să ajungă.

Acum alți oameni intrau în râul tulbure creat de mine și își pierdeau încălțămintea în noroiul meu. Cu cât devenea mai mare încurcătura și dezordinea, cu atât îmi venea să învinovățesc mai tare cealaltă parte, de la care pornise totul. Nu a trecut mult până mi-am dat seama că intrasem până la gât în baltă. Și eu, și John spuseseam prea multe, iar acum eram înconjurați de o apă noroioasă.

Ne-am dat amândoi seama de ceea ce se petrecea pe când ne aflam în două state diferite. Am stat de vorbă la telefon și ne-am rugat împreună. Ne-am cerut iertare, cu inima plină de pocăință, și ne-am mărturisit fapta greșită, iar de atunci încolo am ales să păstrăm tăcerea.

Sabia tăcerii lui David

Dacă ne-ar mai fi rămas în minte vreo umbră de îndoială cu privire la corectitudinea alegerii noastre, serviciul din duminica următoare ar fi îndepărtat-o, cu siguranță. În ziua aceea am avut ca invitat un predicator pe care nu-l mai auziserăm înainte. Acesta a început să ne împărtășească o serie de aspecte profunde și deosebite despre David și Saul; ne-a vorbit despre felul în care David a trecut prin perioada în care a fost vorbit de răul lui Saul, apoi ponegrit de către Saul, urmărit de împărat, iertat de acesta doar pentru a fi iarăși vorbit de rău, urmărit din nou din peșteră în peșteră și din ascunziș în ascunziș. David își dovedea nevinovăția și loialitatea doar pentru a ajunge să se spună iarăși neadevăruri despre el și să fie hăituit din nou.

Cunoșteam bine povestea aceasta, pe care aveam impresia că o trăisem și eu în repetate rânduri.

Invitatul bisericii nu s-a oprit însă aici. A continuat arătând că David era cât pe ce să devină aidoma celor de care fugea. Vlăguit de atâta hărțuială, David nădăjduia că găsise un adăpost după ce ocrotise păstorii și turmele lui Nabal. Și-a trimis oamenii să întrebe dacă puteau lua și ei parte la sărbătoarea tunsului oilor. Ne putem întreba dacă nu cumva David își dorea în momentele acelea doar să fie acceptat în rândul celorlalți oameni.

Cererea lui n-a fost deloc bine primită. Pe lângă faptul că nu a fost invitat la sărbătoare, și caracterul i-a fost pus la îndoială:

Nabal a răspuns slujitorilor lui David: „Cine este David și cine este fiul lui Isai? Astăzi sunt mulți slujitori care fug de la stăpâni...” Oamenii lui David și-au luat drumul înapoi; s-au întors și au spus la sosirea lor toate aceste cuvinte lui David (1 Samuel 25:10, 12).

Cum v-ați fi simțit voi în locul lui? David a fost înjosit în fața oamenilor săi, iar identitatea și drepturile lui erau terfelite prin acuzația că nu era decât un fugar neobrăzat. Când David a auzit cuvintele acestea, și-a ieșit din fire și reacția lui a fost exagerată.

Atunci David a zis oamenilor săi: „Fiecare din voi să-și încingă sabia!” Și fiecare și-a încins sabia. David și-a încins și el sabia, și aproape patru sute de inși s-au suit după el. Au mai rămas doar două sute la calabalăcuri (versetul 13).

David nu mai putea răbda. Îi ajunsese mulțimea acuzațiilor potrivit cărora era un slujitor răzvrătit, când el Îl slujea cu credințioasă pe Dumnezeu. El nu fugise de la stăpânul său, ci fusese alungat. Nabal era pe cale să atragă asupra sa mânia adunată de David de-a lungul mai multor ani de frustrare. David era într-atât de descurajat, încât a ajuns să pună la îndoială chiar și răsplata purtării lui evlavioase. Ascultați-i cuvintele:

David zisese: „În zadar am păzit tot ce are omul acesta în pustie, de nu s-a luat nimic din tot ce are, căci mi-a întors rău pentru bine. Dumnezeu să pedepsească pe robul Său David cu toată asprimea dacă voi mai lăsa să rămână până la lumina zilei pe cineva de parte bărbătească din tot ce este al lui Nabal” (versetele 21-22).

David s-a transformat din ocrotitor al păstorilor într-o căpetenie mânăată de gândul: „Să-i căsăpim pe toți!” Este ușor de făcut pasul acesta atunci când uităm că Dumnezeu este Cel care ne răsplătește, nu omul. Fiindcă David era conducătorul oamenilor săi, aceștia l-au urmat îndată, susținându-și căpetenia care fusese obiectul batjocorii. Fără să stea pe gânduri sau să pună întrebări, au sărit în șaua cailor, cu săbiile încinse la brâu.

Cele petrecute în relatarea de mai sus evidențiază încă un adevăr: simplul fapt că toată lumea vă urmează nu înseamnă neapărat că aveți dreptate. Oamenii își urmează liderii; dar, cu toate că David a fost un mare lider, avea nevoie de înțelepciune, fiindcă se găsea la capătul unei perioade foarte dificile.

Cum a ajuns David în situația aceea?

Poate că a îngăduit cuvintelor unui om ridicol să îi încețoșeze limpezimea viziunii. Dintr-un motiv sau altul, se pare că insulta și insinuarea lui Nabal amenințau să îl îndepărteze de drumul cel bun. După atâția ani în care se încrezuse în Dumnezeu cu privire la urmările tuturor lucrurilor, David era pe cale să ia situația în propriile mâini. Dacă nu sunteți cu băgare de seamă, când plecați urechea la ceea ce spun oamenii despre voi puteți ajunge să uitați cine sunteți cu adevărat.

Când ascultați ce spun alți oameni despre voi s-ar putea să uitați cine sunteți cu adevărat.

Indiferent de câte ori și-a dovedit David nevinovăția în fața lui Saul, faptul acesta nu l-a putut așeza pe tron; acesta nu îi mai aparținea lui Saul, care nu mai era în măsură să îl dea altcuiva. Dumnezeu îl pregătea pe David pentru noua poziție, șlefuiindu-l în școala respingerii, cea al cărei examen îl căzuse Saul.

Cu toții avem critici și defăimători. Nu cunosc vreo sferă a vieții care să fie ferită de părerile altora. Important este să alegem să lăsăm criticile să ne șlefuiască, *nu* să ne definească!

David nu fusese uns de Samuel pentru a-i ucide pe Saul și pe Nabal, ci pentru a cârmui poporul Israel. El era pe punctul de a se bucura de împlinirea promisiunii lui Dumnezeu în viața sa și aproape că a pierdut șansa, doar pentru că Nabal cel nechibzuit i-a abătut atenția.

Desprindem de aici un avertisment pentru noi: se va întâmpla să ne iasă în cale oameni nechibzuți care să ne abată din drum, chiar înainte de a ajunge acolo unde ne vrea Dumnezeu. Ce spun asemenea oameni? Ei pun la îndoială existența și prezența lui Dumnezeu. Ei ne vor zice: „Relația cu Dumnezeu nu e pentru tine”, „Evlavia nu te ajută la nimic” sau „Dumnezeu nu lucrează în dreptul tău.”

Măcelărirea omului pe care îl protejase cândva ar fi constituit un răspuns cumplit la întrebarea lui Nabal: „Cine este David?” Apoi, la câte sărbători pricinuite de tunsul oilor credeți că ar mai fi fost chemați David și oamenii lui după o asemenea izbucnire? Înclin să cred că la niciuna. Dacă s-ar fi lăsat pradă furiei, David ar fi îngăduit cuvintelor nechibzuite ale lui Nabal să îl definească.

Slavă Domnului pentru Abigail, o femeie curajoasă, încinsă cu sabia înțelepciunii. Ea a venit și s-a aruncat la picioarele lui David, cinstind astfel tot ce batjocorisese soțul ei. Apoi, i-a amintit cu bună știință lui David cine era el și cui aparținea.

Domnul va face domnului meu o casă trainică; iartă, căci domnul meu poartă războaiele Domnului și niciodată nu va fi răutate în tine. Dacă se va ridica cineva care să te urmărească și să vrea să-ți ia viața, sufletul domnului meu va fi legat în mănunchiul celor vii la Domnul, Dumnezeul tău și să arunce cu praștia sufletul vrăjmașilor tăi. Când va face Domnul domnului meu tot binele pe care ți l-a făgăduit și te va pune mai mare peste Israel, atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur. Și când va face Domnul bine domnului meu, adu-ți aminte de roaba ta (1 Samuel 25:28-31).

Iată câteva elemente cheie pe care este important să le reținem noi toate:

1. Numai Dumnezeu ne face o casă trainică.
2. Atunci când trăim sub călăuzirea Duhului Sfânt, Dumnezeu ne protejează.
3. Dumnezeu știe cum să rezolve problemele pe care le avem cu dușmanii noștri.

4. N-ar trebui să ne folosim niciodată poziția în relația cu Dumnezeu pentru a ne apăra pe noi însene.
5. Nu trebuie să luăm în propriile mâini chestiunile care țin de judecată sau de mântuire; ele aparțin lui Dumnezeu.

Din fericire, David a fost oprit de cuvintele lui Abigail și și-a amintit de mâna lui Dumnezeu pe care o văzuse în viața lui și de promisiunile primite din partea Lui. Nu a trecut mult până când Abigail, rămasă văduvă, a devenit soția lui David, iar slujitorul cel respins a ajuns împărat.

*Tăcerea este mediul în care se modelează laolaltă marile lucruri,
pentru ca, în cele din urmă, să se ivească în toată măreția lor,
pe deplin șlefuite, în lumina Vieții, pe care sunt menite să o
cârmuiască de atunci încolo.*

—THOMAS CARLYLE

Un nou fel de armă

Praiubite mame, surori, fiice și prietene, se prea poate să fi fost jignite de cineva. Poate că numele vostru a fost legat de acuzații pline de insinuări. Ați avut parte de experiența unei invitații care nu a ajuns niciodată la ușa voastră? Vă înțeleg sentimentele, credeți-mă. Dar sunteți cu adevărat gata să îngăduiți unei insulte sau unei neglijențe să vă facă să deraieze sau să vă saboteze destinul? Vă vine să loviți, dar sabia pe care o țineți acum în mână și care credeți că are ungerea divină poartă în realitate numele de „răzbunare”, iar voi nu sunteți menite să o mânuiți. Puneți-o înapoi în teacă și lăsați-o la o parte!

Sunteți supărate că mergeți alături de altă persoană care a fost ponegrită și înjosită? Opriți-vă neîntârziat, amintiți-i promisiunile lui Dumnezeu și spuneți-i să stea liniștită, așteptând ca Dumnezeu, care e ariergarda ei, să preia controlul situației. Prietenele mele, Dumnezeu vă va face o casă trainică și va veghea asupra voastră în timp ce mergeți înainte. Nu trebuie să socotiți voi ce ar trebui

să se întâmple celor pe care îi percepeți drept dușmani. Dumnezeu are plănuit toate lucrurile; stați liniștite, știind că numai El este judecătorul cel drept. A sosit vremea să renunțăm la a ne mai apăra singure. Dumnezeu luptă pentru noi în vreme ce noi luptăm pentru alții.

Luați în mână o altă armă: sabia care poartă numele de *tăcere*. Sabia aceasta stă în teacă. Este chiar sabia pe care Isus a ținut-o cu atâta pricepere la locul ei. E arma pe care a refuzat să o scoată din teacă. Alegând tăcerea, El ne-a salvat viața dându-Și-o pe-a Sa. Închipuți-vă cum a fost pentru El să rămână cufundat în tăcere, știind că întreaga putere a cerului Îi stătea la îndemână. Imaginați-vă cum a fost să nu scoată o vorbă în timp ce cârmuitorii neînsemnați ai lumii Îl batjocoreau pe Creatorul lor! Gândiți-vă cum trebuie că a fost să fie acuzat pe nedrept, când El era dreptatea întrupată (vedeți Ioan 5:22). Isus nu a păstrat tăcerea fiindcă nu avea niciun răspuns de dat, ci pentru că El Însuși era răspunsul.

Marele preot s-a sculat în picioare și I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?” Isus tăcea (Matei 26:62-63).

Nu a spus o vorbă, nici măcar o șoptă, nu a oftat din greu, nu a clătinat din cap și nici nu Și-a dat ochii peste cap. A rămas cufundat în tăcere... asemeni unui miel. Aceasta nu pentru că Isus nu avea nimic de spus, ci pentru că a ales să nu spună nimic.

Tot astfel, sunt momente în care simțim că avem atâtea de spus. Am fost acuzate pe nedrept, înțelese greșit sau chiar aduse în fața altor oameni care nu caută cu adevărat să afle adevărul. Păstrați-vă pentru voi sfaturile și priviți-L pe Dumnezeu venind cu răspunsul. Celor care sunt arestați li se citesc mai întâi drepturile de care beneficiază, pentru a-i apăra pe potențialii vinovați prin avertismentul: „ai dreptul să păstrezi tăcerea”, astfel ca aceștia să nu se incrimineze singuri, în absența unui reprezentant al legii. Uneori, toate avem nevoie să ni se aducă aminte că păstrarea tăcerii este un drept al nostru.

Lipsa violenței este o armă puternică și dreaptă, care taie fără să rănească și care îl înobilează pe cel ce o mânuiește. Este o sabie care vindecă.

—MARTIN LUTHER KING JR.

Dacă Isus, Însuși Fiul lui Dumnezeu, singurul lipsit de orice vină, Și-a folosit dreptul de a păstra tăcerea, când a refuzat să Se apere în fața morții, cu siguranță că putem face și noi la fel atunci când dăm piept cu viața. Isus a pășit tăcut înainte și ne-a luat locul în bălălia care se purta pentru noi.

Deși era nevinovat, vinovăția noastră a fost pusă asupra Lui, ca un veșmânt pe care nu a dorit să Și-l dea jos.

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura (Isaia 53:6-7).

Lumea I-a întors spatele Celui care a întocmit-o. Adevărul este că Isus a vorbit cel mai răsunător prin tăcerea Lui. Nu era nevoie să fie rostite cuvinte pământești câtă vreme Cuvântul venit din cer Se găsea înaintea oamenilor, în tăcere, în timp ce ei se condamnau singuri, pentru ca prin El să poată fi toți mântuiți.

Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și când era chinuit nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător (1 Petru 2:23).

Sunteți gata să rămâneți în tăcere și să priviți? Încrederea în Dumnezeu, când ne stau în față amenințările, insultele și insinuările, constituie un proces constant, continuu și, în unele perioade, chiar zilnic. Surorile mele, putem izbuti, fiindcă El a mers deja înaintea noastră, croindu-ne calea.

Drag Tată ceresc,

Vin la Tine în Numele lui Isus. Aleg astăzi să las la o parte dreptul de a spune tot ce vreau și îl practic pe cel de a păstra tăcerea. Dubule Sfânt, dă-mi înțelepciunea de a ști când să tac și când să vorbesc. În timp ce-mi liniștesc inima înaintea Ta, vorbește-mi. Pune o strajă înaintea buzelor mele, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta. Iartă-mă pentru momentele în care m-am lăsat pradă zvonurilor. Mă supun înțelepciunii Tale și imi voi cârmui sufletul după sfatul Cuvântului Tău. Nu voi mai lăsa cuvintele spuse de alții despre mine să mă defnească. Tu Ți-ai dat viața ca să mă aperi și numai Tu ești adevărul și dreptatea. Iartă-mă pentru clipele în care m-am lăsat călăuzită de propriile gânduri și am spus ce-mi trecea mie prin minte.

Vino și ia parte la orice luptă care amenință acum să mă copleșească. Voi înceta să mai ațâț flăcările conflictelor omenești. Mă încred în Tine atunci când atacurile vrăjmașului amenință să mă doboare. Voi rămâne tăcută în picioare, încredințată că Tu ai câștigat deja bătălia aceasta. În Numele lui Isus, amin.

13

Sabia iertării și a restaurării

Uneori, prin pierderea unei lupte descoperim o nouă cale de a câștiga războiul.

—DONALD TRUMP

Imaginați-vă o sabie așezată în fața unui tron. Sabia e lăsată deoparte pentru o vreme, pentru a putea fi mânuită mai apoi în vederea atingerii unui scop mai înalt. Regii cuceritori pretindeau loialitate tocmai din partea cavalerilor care li se împotriviseră înainte de a fi biruiți. Fiecare nobil care stăpânea câte un ținut se înfățișa înaintea regelui și se prosterna înaintea noului său senior, cu sabie cu tot. Uneori, regele își punea piciorul pe grumazul cavalerului, care rostea astfel jurământul de credință față de noul lui stăpân, înainte de a-i fi înapoiată sabia.

În capitolul acesta avem oportunitatea de a ne cântări motivațiile. E important să descoperim dacă luptăm împotriva ori pentru cineva sau ceva.

De exemplu, vă puteți declara împotriva avortului, însă aceasta nu înseamnă neapărat că sunteți apărători ai vieții. Este una să fluturați pancarte în fața unei clinici unde se fac avorturi și alta să vă deschideți inima și casa pentru o mamă necăsătorită sau un copil

nedorit. Poate că sunteți împotriva uciderii, dar nu vreți cu adevărat să faceți ceea ce e nevoie pentru a ocroti viața.

Tranziția la nivelul motivațiilor noastre are loc atunci când realizăm că suntem dedicate unei cauze mai înalte decât drepturile și părerile noastre individuale. Deși ne-a fost încredințată sabia Duhului, noi nu suntem înarmate pentru a răni. Menirea noastră este aceea de a da drumul celor robiți, nu de a-i înspăimânta sau înlănțui. E important să știm întotdeauna că ceea ce se petrece e mai mare decât orizontul nostru limitat.

După cum armele luptei noastre nu au fost făurite din materialele pieritoare ale pământului, noi nu ducem bătălia potrivit normelor lumii în care ne-am născut. Armele ar trebui să fie folosite în concordanță cu legile tărâmului de unde provin, iar ale noastre vin dintr-un loc unde „metalul” e rafinat în așa fel încât devine lumină pură, iar tăișul săbiilor e ascuțit fără cusur, pentru a tăia și a vindeca în același timp. Prin urmare, motivația ridicării acestor arme spirituale deosebite ar trebui rafinată în aceeași măsură.

Cartea Galateni ne oferă o listă bogată de arme omenești, arătându-ne și motivațiile din spatele folosirii lor: vrăjitoria, ura sau vrăjmășia, izbucnirile de mânie, neînțelegerile, dezbinările, ereziile, invidia și uciderea. Toate aceste instrumente pământești și obiectivele lor sunt legate de căderea omului.

În contrast cu efectele acestor arme „murdare”, apostolul Pavel surprinde motivul aflat în spatele puterii noastre:

Și chiar dacă m-aș lăuda ceva mai mult cu stăpânirea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine (2 Corinteni 10:8).

Noi nu luptăm pentru a dărâma, ci pentru a zidi. Autoritatea pe care ne-a conferit-o cerul pentru a o exercita pe Pământ are menirea de a nimici răul, prin facerea binelui. Simplul fapt că am umblat de peste trei decenii cu sabia Cuvântului lui Dumnezeu atârnată la cingătoare nu înseamnă că întotdeauna am purtat-o cum se cuvine. Uneori am mânuit-o mânată de furie și am străpuns oameni care aveau nevoie de vindecare. Alteori am lăsat sabia în teacă, în momente în care ar fi trebuit să o scot și să retez cu ea legăturile care îmi țineau semenii în prinsoarea lor.

Când copiii mei erau mici, am avut o perioadă lungă în care sabia îmi zăcea lângă pat, parcă într-o stare de adormire. În tot răstimpul acesta, când răsfoiam Scriptura să citesc Psalmii, așteptam cu ea în mână. Au trecut luni întregi în care m-am ferit cu grijă să folosesc tăișul ascuțit al sabiei, nedorind să pătrund cu el în lumea mea ocupată.

În paginile care urmează vă voi descrie un duel personal de lungă durată, înțesat cu greșeli și adversități, dar care a fost în cele din urmă încununat de triumf.

La scurt timp după ce am devenit creștină, am știut că mâna lui Dumnezeu era peste mine în vederea slujirii altora. Am început să mă pregătesc serios, deși nu aveam idee cum anume va arăta această slujire la care eram chemată. Citeam Biblia, mergeam la biserică ori de câte ori erau deschise ușile locașului de închinare, participam la felurite seminarii și dădeam o mână de ajutor unde era nevoie. La una dintre întâlnirile la care m-am dus, un predicator venit în vizită a afirmat plin de convingere că, dacă nu ne e mântuită întreaga familie, nici nu ne putem gândi să predicăm altora Cuvântul lui Dumnezeu. Raționamentul lui era acela că, dacă viața noastră nu e îndeajuns de atrăgătoare încât să îi convingă pe cei apropiați de adevărul Evangheliei, nici alții nu ar avea de ce să ne asculte. Am descoperit între timp că vorbele pline de zel ale predicatorului nu exprimă cu acuratețe adevărul, însă în vremea aceea le-am primit fără rezerve.

Din moment ce tatăl meu nici că putea fi mai departe de mântuire, mi-am înțetit rugăciunile. El constituia întruparea cuvintelor *păgân* și *pierdut*. Fuma necontenit, bea în exces și nu putea lega două vorbe fără să scoată o înjurătură. În plus, o înșelase în repetate rânduri pe mama și își părăsise copiii.

Eu și John locuiam în Dallas, iar când tata ne-a vizitat pentru prima oară, l-am târât după mine la biserică. Pe parcursul serviciului îi aruncam din când în când câte o privire, sperând că va simți întreaga povară a păcatului, dezaprobarea ficei lui și convingerea Duhului Sfânt. Nu-mi doream să mai aibă nicio îndoială când

păstorul a pus ultima întrebare a mesajului: „Dacă ar fi să mori la noapte, unde te-ai duce?”

M-am așteptat cel puțin ca tata să își plece capul, meditativ, dar el l-a privit drept în ochi pe predicator, de parcă i-ar fi spus: „Mă duc direct în iad, unde n-ai decât să mergi și tu!”

Tata nici măcar n-a tresărit când a fost făcută invitația la mântuire. Disperată, l-am prins de mână, vrând să-l conduc spre altar. El s-a scuturat dezgustat. „Poate că nu înțelege în ce pericol e”, mi-am spus eu. Pentru a-l lumina, m-am aplecat spre el și i-am șoptit: „Tată, Isus e singura cale. Dacă nu spui și tu rugăciunea, vei ajunge în iad.”

Cuvintele mele n-au fost primite prea bine. Din câte îmi aduc aminte, răspunsul lui a constatat doar într-o înșiruire de obscenități. Orice ușă spre inima lui care îmi închipuisem eu că era deschisă a fost atunci trântită cu zgomot și zăvorâtă.

Tatăl meu a fost ușurat când s-a întors la viața lui lipsită de griji din însorita Floridă, lăsându-și în urmă, în Texas, fata care-i tot dădea în cap cu Biblia.

Nefind o persoană care renunță cu ușurință, am luat legătura cu prietenii unui amic din Florida și le-am dat numărul de telefon al tatălui meu. Credința mea se înălța până la cer în timp ce mă rugam ca acești oameni cu totul necunoscuți tatei să se dovedească a fi cumva tocmai uneltele potrivite în mâna lui Dumnezeu pentru mântuirea lui.

Când și încercarea aceasta a dat greș, am hotărât că era vremea să trec la măsuri serioase.

Mi-am pus deoparte un weekend întreg pe care l-am dedicat postului și rugăciunii pentru mântuirea tatălui meu. Nu vroiam să mă dau bătută. M-am plimbat încoace și încolo rugându-mă, am stat întinsă pe podea și am plâns, am îngenunchat lângă pat, cu Biblia deschisă, și am citit cu glas tare promisiunile lui Dumnezeu. Nu a trecut mult până când m-am trezit stând cu ochii ațintiți asupra telefonului, dorindu-mi să sune. De-abia așteptam să aud glasul tatălui meu, spunându-mi cum fusese smuls din ghearele Satanei.

Telefonul n-a sunat deloc, însă eu am auzit glasul Tatălui meu ceresc, șoptindu-mi în duhul meu:

-Lisa, știi că Eu îl iubesc pe tatăl tău mai mult decât îl iubești tu?

Sinceră să fiu, revelația primită în clipele acelea mi s-a părut oarecum zguduitoare, așa că am păstrat tăcerea. Șoapta a spus mai departe:

-Îl doresc să fie cu mine mai mult decât dorești tu. Lisa, încredințează-Mi-l mie... Tu nu-l poți mântui.

Apoi Dumnezeu mi-a amintit o promisiune din Cuvântul Lui:

-Nu Eu am spus: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta» (Fapte 16:31)? Aceasta este promisiunea Mea cu privire la tatăl tău. Crede-o și încetează să te mai porți ciudat. Mulțumește-te doar să-l iubești.

Mi-am deschis Biblia la Fapte și am subliniat versetul acela, punându-mi astfel nădejdea în Cuvântul lui Dumnezeu.

*Credința este încrederea voită în caracterul lui Dumnezeu, ale
cărui căi se poate să nu le înțelegem chiar atunci.*

—OSWALD CHAMBERS

Curând după aceea s-a născut primul nostru băiat, Addison, și ne-am mutat în Florida, în același oraș unde locuia tatăl meu. Apoi, chiar înainte de venirea pe lume a celui de-al doilea fiu al nostru, Alec, tata și-a pierdut slujba și s-a mutat în alt oraș, la câteva ore distanță, pe coasta Floridei. Spera să o ia de la capăt acolo, însă găsirea unui nou serviciu era dificilă pentru un om de vârsta lui. Tatăl meu, care construise cândva case și cluburi, a ajuns să presteze servicii de întreținere. S-a cufundat în depresie și a trecut de la consumul de alcool din fiecare noapte la cel care nu contenea nici în timpul zilei. A încetat să ne mai viziteze, iar atunci când mergeam noi la el, îl găseam beat înainte de ora prânzului. Vizitele acelea îi speriau pe copii. Nu înțelegeau de ce tata bălămea cuvintele, de ce tuna și fulgera sau de ce o striga pe mama lor pe numele fostei lui soții.

Apoi, într-o zi de decembrie, totul s-a schimbat. După Crăciun ne-am dus la el și am ocolit casa pe care o împărțea cu prietena lui, îndreptându-ne spre ușa din spate. Ne așteptam să-l găsim pe

terasă, dar am dat acolo doar peste o bucată de hârtie lipită pe ușa glisantă de sticlă. Cu litere mângălite, biletul spunea: „Îmi pare rău; mi-am făcut alte planuri.”

Mesajul nu era adresat nimănui și nu era semnat. Îl sunasem să îi reamintesc de vizita noastră chiar înainte să plecăm de acasă și călătoriserăm cu mașina vreo câteva ore. Își făcuse alte planuri? Am rămas în fața ușii năucită, ținând biletul în mână. Îi auzeam pe copii întrebându-mă: „Unde e bunicul?”

Scrutând cu privirea plaja care se întindea în fața noastră, mi l-am imaginat pe tata râzând de noi de la distanță. Nu știam ce să spun. John le-a răspuns copiilor în timp ce i-am urcat înapoi în mașină.

Eram zdrobită și umilită. Mi-am cerut de mai multe ori iertare de la John și de la băieți. Drumul spre casă mi-a fost încetșat de lacrimi. „Părinților lui John nu le-ar fi trecut niciodată prin minte să dea fuga la bar, mai ales dacă ar fi știut că le vin în vizită copiii și nepoții”, mi-am spus eu.

E mult să stai cinci ore în mașină, mai ales când călătoria nu și-a atins ținta, iar mama plânge tot drumul. Cei doi băieți, care puteau ajunge la mine de pe scaunele lor din spate, mă băteau cu mâna pe umăr și încercau să mă liniștească, spunându-mi:

-Mami, ești ok?

Am încercat să par curajoasă, dar nu eram deloc în apele mele.

A doua zi, John a plecat în Suedia. După ce l-am însoțit la aeroport, m-am întors acasă, i-am dus pe copii să se joace în curte, mi-am pus niște muzică de închinare și m-am așezat pe podea să mă rog și să-I pun Domnului niște întrebări:

-De ce tatăl meu nu m-a iubit? De ce nu a vrut să stea cu copiii mei? Când se va împlini promisiunea Ta?

Am plâns cu fața îngropată în covor. Dintr-o dată, am realizat un lucru: *eram ca și orfană!* Tatăl meu nu murise, dar nu putea fi deranjat! Nu vroia să aibă nimic de-a face cu mine. Am dat glas gândurilor mele și m-am lăsat pradă lacrimilor, însă chiar în clipele acelea am auzit ceva ce aș putea descrie doar ca fiind râsetul lui Dumnezeu. Sunetul era cu totul nepotrivit în momentele acelea, astfel că mi-am ridicat capul și am privit în jur. Apoi L-am auzit șoptindu-mi:

-Privești situația dintr-o perspectivă cu totul greșită. Ceea ce tu vezi drept respingere, pentru Mine este adopție.

-Poftim?

-Când ești abandonată cu totul de tatăl tău pământesc, ești adoptată pe deplin de Mine. Într-un fel, tatăl tău a renunțat la orice pretenție asupra ta și a copiilor tăi. Acum nu se mai interpune nimic între noi doi; ești doar a Mea.

Oare chiar auzeam bine?

-Dacă John are nevoie de ceva, își poate suna tatăl. Dacă tu ai nevoie de ceva, vino direct la Mine.

Am rămas uimită de cele auzite.

În clipa în care am descoperit că eram orfană mi-am dat seama că fusesem adoptată! Simțeam cu tărie în duhul meu că Dumnezeu era încântat să îmi împărtășească vestea aceea. M-am trezit râzând în fața minunăției acelei revelații. Mi-am șters lacrimile, m-am ridicat în picioare și mi-am înălțat mâinile și viața în închinare. Numai un Tată adevărat și bun Se putea îngriji în felul acesta de mine!

Începând din ziua aceea nu am mai așteptat nimic de la tatăl meu. Nu îmi mai datora nimic: nici vizite, nici aprobare, dragoste, daruri și nici măcar vorbe frumoase.

La scurt timp după ce am devenit conștientă de adevărul acela, familia noastră s-a mutat din Florida în Colorado, iar vizitele făcute tatei au devenit tot mai rare. Din pricina patimii lui pentru alcool, nu mă mai simțeam în siguranță când mă duceam să-l văd. Înainte să părăsim statul, l-am invitat să vină să stea la noi, să ne putem lua rămas bun. M-a refuzat categoric. Așa că am plecat din Florida continuând să mă agăț de promisiunea lui Dumnezeu că tata avea să fie mântuit.

Data următoare când l-am vizitat pe tata, împreună cu fratele meu, Joey, nu m-a recunoscut. Anii îndelungați în care băuse peste măsură îi încetoșaseră mintea. Mai tot timpul petrecut împreună m-a confundat fie cu o fostă prietenă a lui, fie cu o fostă soție. Când și-a dat în sfârșit seama că eram fiica lui, m-a cercetat din cap până-n picioare și mi-a mulțumit fiindcă slăbisem. Se părea

că fusese consternat văzând cât de durdulie arătam în poza de familie făcută de ultimul Crăciun. Afirmările de felul acesta îmi provocaseră o tulburare de alimentație pe când aveam cincisprezece ani.

Am încercat să îi arăt poze cu băieții mei și să îi povestesc despre viața lor, însă n-a vrut să asculte. Fratele meu a început să-l filmeze, ca fiii mei să îl poată vedea când mă întorceam acasă, dar când a pornit aparatul, tata a făcut un gest obscen în fața camerei. Am plecat de acolo apăsată de o adâncă dezamăgire.

În timpul zborului spre casă, L-am auzit pe Dumnezeu șoptind iarăși în dreptul vieții mele promisiunile Psalmului 45:

Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofți frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale (versetele 10-11).

Am știut atunci că nu mă voi mai simți niciodată presată să mă plec în fața imaginii pe care tatăl meu mi-o așternea în fața ochilor. Eu eram iubită de Împăratul meu.

Anii au trecut și demența de care suferea tatăl meu s-a agravat, până într-acolo încât prietena lui nu a avut de ales și l-a internat într-o instituție cu grad sporit de securitate.

În decembrie 2009 l-am vizitat pentru ultima oară. I-am dus cu mine pe Addison, întâiul meu născut, pe încântătoarea lui soție, Julianna, și pe bebelușul lor, Asher. Am vrut ca tata să își vadă primul strănepot. Când am ajuns în salonul lui, i-am arătat mai multe poze, sperând că va reuși să-și dea seama cine eram. În una dintre ele apărea tata împreună cu Addison, pe vremea când fiul meu avea un an. I l-am arătat pe tânărul mai înalt acum decât el și i-am explicat că era băiatul meu, nepotul lui. Tata a încuviințat în timp ce lua cu grijă în mână pozele, încercând parcă să își întipărească în minte ce vedea.

Atunci s-a întâmplat ceva neașteptat. Aproape că puteam vedea cum ițele amintirilor tatei se împleteau laolaltă, întocmind țesătura familiei sale. Și-a ridicat capul și s-a uitat pe rând la mine, la Juli, Asher și Addison. Am știut atunci că înțelegea. A făcut încet semn

cu capul de la poza din mâna lui spre Addison. Pe măsură ce ne recunoștea, am întrezărit din nou, în spatele siluetei lui fragile, omul care fusese cândva. Era prezent și cu mintea între noi, dar nu știam pentru cât timp.

Am înălțat în gând o rugăciune:

-Tată ceresc, ce aș putea să-i spun?

Răspunsul a fost surprinzător și neîntârziat:

-Spune-i că a fost un tată bun.

-Poftim?

Uluită, am protestat:

-Dar asta e o minciună! N-am de gând să-l mint... cu atât mai mult acum! Nu a fost un tată bun!

-Am auzit în mintea mea cuvintele Domnului, care mă încredințau cu fermitate:

A fost atât de bun cât a știut el să fie.

Am ripostat, nevenindu-mi să cred ce auzeam:

-Putea să învețe cum să fie mai bun.

Gândul mi s-a întors la vecinii cu care s-ar fi putut împrieteni sau la cărțile pe care le-ar fi putut citi. Din câte îmi aduceam eu aminte, nici măcar nu încercase vreodată să facă vreun efort în direcția aceasta!

Dezaprobară mea nu a stârnit altă reacție decât tăcerea. De-a lungul timpului am învățat că Dumnezeu nu stă la discuții. Eu îmi pot susține cât vreau punctul de vedere, însă ultimele Lui cuvinte constituie răspunsul Său final. Venise vremea să folosesc sabia restaurării pentru a aduce vindecare.

Am tras adânc aer în piept, m-am aplecat spre el și i-am luat mâinile într-ale mele. Le-am ridicat între noi, pentru a-i atrage atenția, l-am privit în ochi și am repetat cuvintele pe care le auzisem:

-Ai fost un tată bun.

Tatăl meu a rămas uluit. Un tremur i-a cuprins întregul trup, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Mi-a sărutat dosul mâinilor și, cu mare greutate, a izbutit să rostească două cuvinte:

-Îți... mulțumesc.

Pont de- spre dueluri

Doi spadasini
pricepuți care se
dulează luptă mai
mult cu mintea
decât cu
mâinile.

Odată cu aceste vorbe, totul s-a schimbat. Atmosfera apăsătoare a încăperii a devenit mai liniștită și mi-am dat seama în clipa aceea că inima tatălui meu tocmai se deschisese. Julianna a început să plângă, iar Addison s-a tras în spatele scaunului pe care ședea tatăl meu. Am început să ne rugăm cu toții pentru el, potrivit cu promisiunea din Fapte pe care mi-o făcuse Dumnezeu cu atâta timp în urmă. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru mântuirea tatălui meu și l-am încredințat că nu îl socoteam dator cu nimic față de noi, conform pasajului din Ioan 20:23:

Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute.

În tot răstimpul în care ne-am rugat, tata mi-a strâns mâinile, întărind astfel ceea ce spuneam, și a continuat să mi le sărute. Am avut parte de un moment sfânt, impregnat de dragoste și iertare. Gesturile lui erau pure și nevinovate, ca ale unui copil. Lascivitatea pe care o văzusem la el cu ocazia vizitelor trecute dispăruse.

După ce am încheiat rugăciunea, tatăl meu era vizibil obosit. În timp ce Julianna a rămas să ne aștepte cu Asher, eu și Addison l-am însoțit înapoi în dormitorului în care avea doar câteva piese de mobilier, l-am ajutat să se întindă în pat și l-am învelit. Înainte să plecăm, am stat de vorbă cu infirmiera, să mă asigur că datele de contact pe care le aveam erau corecte. Pe când completam o fișă pe care ea urma să o pună în dosarul lui, tata a ieșit din camera lui. L-am strigat, dar a trecut chiar pe lângă noi de parcă am fi fost niște străini și s-a așezat lângă un grup de femei care urmăreau o reluare a emisiunii *Lawrence Welk*. În momentele petrecute împreună se petrecuse ceva deosebit, dar tata era acum din nou absent.

A trecut un an și a venit Crăciunul lui 2010. Țin minte că mă simțeam neliniștită ori de câte ori mă gândeam la tata. Mă trezeam în toiul nopții și mă întrebam dacă nu cumva era pe moarte. I-am mărturisit mamei îngrijorarea mea, iar ea m-a asigurat că mătușa și unchiul meu tocmai îl vizitaseră și că se simțea bine. Cu toate acestea, nu știu din ce pricină, nu puteam scăpa de simțământul

acela rău prevestitor. I-am spus lui Joey că era important să meargă să-l viziteze pe tata cât mai curând cu putință.

În timp ce pregăteam cina în ajunul Crăciunului, ascultam știrile, iar o crainică a pomenit despre trecerea din viață a tatălui ei, adăugând că îi ducea tare mult dorul. Lacrimile au început să-mi brăzdeze obraji. Am rămas încremenită. De ce plângeam oare? Doar nu o cunoșteam pe femeia aceea și nici pe tatăl ei. Am auzit atunci șoapta Duhului Sfânt: „Plângi pentru că anul acesta te vei despărți și tu de tatăl tău.”

În 6 ianuarie eram în Canada, unde urma să slujesc. M-am trezit mult prea devreme, apăsată de un simțământ de tulburare. Era ora trei dimineața și, oricât m-am chinuit, n-am reușit să adorm din nou. Mai târziu în cursul dimineții urma să înregistrez cinci emisiuni și o serie de învățături pentru care aveam nevoie de o minte limpede. M-am rugat, am citit, am ascultat muzică, dar toate în zadar.

M-am simțit fără vlagă și șovăielnică toată dimineața, iar cu fiecare oră care se scurgea sporea și frământarea mea.

Când am terminat înregistrările și am pornit spre aeroport, mi-am pornit telefonul și am văzut că aveam mai multe apeluri pierdute. Primul dintre mesaje primite era de la fiul meu cel mai tânăr, care își pierduse aparatul dentar și avea nevoie să-l sun eu pe specialistul în ortodonție pentru unul nou. Am verificat rând pe rând mesaje primite, până când mi-a mai rămas doar unul de ascultat. Mă grăbeam să prind avionul și să trec prin vamă, așa că am hotărât să ascult ultimul mesaj în timp ce mă îndreptam spre terminalul meu.

După ce mi-am luat bagajul de mână, am apăsă pe butonul *Play*. Am auzit un glas de femeie care spunea: „După cum știți, tatăl dumneavoastră este pe moarte. Dacă vreți să vă luați rămas bun de la el, va trebui să veniți astăzi.”

Înainte să se încheie mesajul, am sunat-o înapoi. Gândurile mi se învălmășeau. „De unde ar fi trebuit să știu? Nimeni nu mi-a spus că tata e pe moarte.” Din fericire, am reușit să dau de doamna cu pricina, care se îndrepta atunci cu mașina spre sanatoriul unde se afla tatăl meu. I-am explicat că eram în Canada, gata să urc într-un avion care zbura spre Denver. Mi-a promis că mă va suna de îndată ce ajungea lângă tata.

După conversația cu ea am încercat să dau de fratele meu, însă el era prins în tot felul de întâlniri. I-am sunat pe John și pe una dintre prietenele mele. Totul părea că se învârtea în jurul meu. M-am interesat dacă era vreun zbor direct spre Orlando, însă niciunul nu avea locuri libere.

În criză de timp, am urcat la bordul avionului care urma să plece spre Denver și, în timp ce alți pasageri treceau pe alături, căutându-și locul, eu așteptam telefonul promis. Femeia m-a sunat chiar înainte ca însoțitoarele de zbor să închidă ușile și să ceară pasagerilor să-și oprească telefoanele. Mi-a spus că tata nu se simțea bine și s-a oferit să îi pună telefonul la ureche, să pot vorbi cu el. Mi-am întors fața dinspre culoarul plin de oameni, lipindu-mi obrazul de ovalul geamului.

-Tată, sunt eu, Lisa.

Glasul îmi era șoptit și tremurător, dar am izbutit să-i mai spun:

-Te iubesc. Mai ții minte când m-ai dus la pescuit și m-ai învățat să mă scufund în apă și să înot? Eu vin mâine, dar dacă nu-ți mai poți ține răsuflarea sub apă, te poți duce.

M-am oprit, întrebându-mă ce să mai spun. Femeia a revenit la telefon. Am întrebat-o dacă văzuse vreun semn că tata m-ar fi auzit. Mi-a spus că n-a observat la el nicio reacție, dar ea credea că, la un anumit nivel, tata mă auzise. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să închid deja telefonul, așa că mi-am luat rămas bun.

Am citit pe toată durata celor trei ore și jumătate, cât a durat zborul. Sinceră să fiu, nici nu-mi amintesc ce carte. De îndată ce am aterizat, am încercat din nou să iau legătura cu fratele meu. L-am sunat mereu și mereu, până când am reușit să dau de el și să-i spun ce se petrecea.

Joey a început să-și planifice călătoria din California în Florida. În timp ce mergeam cu mașina spre casă, în noaptea întunecată și rece a iernii din Colorado, am sunat mai multe companii aeriene. De îndată ce am ajuns acasă, i-am chemat pe băieți și le-am împărtășit vestea. În timp ce mă ascultau, mi-am dat seama că tatăl meu nu era pentru ei decât un străin. Le-am spus cât de rău îmi părea că trebuia să plec din nou, după ce abia ajunsesem acasă, iar tatăl lor era și el plecat din oraș.

În clipa aceea au sunat deodată telefonul fix și celularul meu. Erau fiul meu cel mare și fratele meu, care mi-a spus că tata murise. Se sfârșise. Nu urma să mergem la înmormântare, fiindcă tata ceruse să fie incinerat. Nu aveam să îl mai vedem vreodată. Am stat din nou de vorbă cu asistenta socială a tatei și i-am spus plângând că tata se stinsese din viață.

În seara aceea m-am dus la culcare tristă, învelindu-mă în pături și în rugăciunea: „Doamne, Tu ești credincios.”

Am avut parte de un somn adânc și m-am trezit apoi surprinzător de odihnită.

Am stat acasă o săptămână până când evenimentele programate în agendă m-au silit să plec din nou la drum. În cursul lunilor ianuarie, februarie, martie și aprilie am vorbit în fața unor audiențe care numărau de la câteva sute la mii de oameni și de fiecare dată am declarat credințioșia lui Dumnezeu. Am încercat să nu mă gândesc la tata. Nu mai puteam face nimic cu privire la el. Apoi, în mai 2011, m-am întâlnit cu dovada credințioșiei lui Dumnezeu.

Eram invitată să vorbesc la o conferință pentru femei în orașul Jacksonville din statul Florida. La prima sesiune am remarcat în sală o tânără fermecătoare, cu părul roșcat, tuns scurt. Nu știu de ce, dar din mulțimea de peste o mie de participante, ea a fost singura pe care am ținut-o minte. Am observat-o apoi din nou în timpul pauzei dintre sesiuni.

În seara aceleiași zile, eram gata să pornesc spre sală pentru următoarea sesiune, când am zărit-o din nou pe tânăra roșcată în holul hotelului și am simțit imboldul de a mă duce la ea și de a mă prezenta. M-am apropiat de ea, dar înainte să apuc să spun ceva, ea mi-a luat-o înainte.

-Lisa, eu sunt April. Am vorbit cu tine la telefon.

Încercam să scotocesc în sertarele cu amintiri, să dau de una în care stătusem de vorbă cu o tânără pe nume April, din Jacksonville. Și-a dat seama că nu reușeam să-mi amintesc cine era, așa că m-a lămurit ea.

-Eu sunt cea care te-a sunat în ziua morții tatălui tău.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la distanța de cinci-șase ore dintre sanatoriul unde fusese internat tatăl meu și orașul Jacksonville. De ce să fi bătut April atâta cale?

-Am venit la conferință cu mașina, împreună cu prietenele mele, când am aflat că vei fi aici.

Am rămas fără cuvinte. April a continuat:

-Eu am fost asistenta socială a tatălui tău în ultimii cinci ani. A fost un pacient îngrozitor. A fost dat afară din primul sanatoriu în care a fost internat. A fugit de acolo, a avut multe izbucniri violente, a furat o mașină și a fost bătut de poliție. Dar în ultimul an a fost un adevărat înger.

Mă uitam la ea uluită, venindu-mi greu să înțeleg.

-Îmi săruta mâna ori de câte ori ne întâlneam, a continuat ea.

În mintea mea se învălmășeau o mulțime de gânduri. Tocmai spusese că tata devenise un adevărat înger în ultimul an de viață?

-April, am fost să-l văd cu un an înainte să moară.

-Știu. Ți-am văzut numele în dosarul lui. Ți-am citit cărțile, dar înainte de vizita aceea nu am știut că era tatăl tău. M-am rugat pentru el ani de zile și vroiam să mă asigur că ai avut ocazia să îți iei rămas bun de la el.

Dumnezeu este credincios. Pe lângă faptul că l-a înconjurat pe tatăl meu cu rugăciuni când eu nu eram alături de el, am toate motivele să cred că tata a primit mai mult decât iertarea mea atunci când ne-am rugat. Cred că a primit în momentele acelea și iertarea cerului. Tatăl meu s-a transformat peste noapte dintr-o persoană dificilă în una cooperantă, dintr-un om furios și plin de amărăciune în unul iubitor, cu o inimă ca de copil. În ultimul an al vieții lui se pare că a adus roada pocăinței. Sunt multe lucruri pe care nu le voi ști sau înțelege până când voi ajunge în veșnicie, dar sunt încredințată că îl voi vedea pe tatăl meu acolo.

*Iertarea este absolvirea de păcate. Căci prin ea ce fusese pierdut
și apoi găsit a fost păstrat în siguranță, ca să nu se piardă
iarăși.*

—AUGUSTIN

Mă întreb adesea dacă, în seara în care l-am vizitat, tatăl meu și-a amintit de tot ce pierduse. Mă întreb dacă inocența strănepotului său, Asher, nu a trezit în el speranța moștenirii pe care o crezuse cu totul pierdută; mă întreb dacă s-a uitat la tăria și maturitatea lui Addison, iar apoi la frumusețea și grația lui Juli, și dacă a văzut în ei prospețimea dragostei. Mă întreb dacă eu am reprezentat pentru el familia pe care o pierduse. În seara aceea l-am găsit într-un loc de unde nu mai putea fugi. Am văzut durerea pe care încercase să o amortească ani de zile cu ajutorul băuturii și am ales pur și simplu să îl iubesc.

Care e povestea voastră?

Acum, preaiubitelor, în ce situație vă găsiți voi? Eu nu vă cunosc povestea, dar vă pot spune că Dumnezeu este credincios. Există în viața voastră pumnale ale dezamăgirii sau amărăciunii care ar putea amenința să îndrepte sabia din mâna voastră într-o direcție greșită? Adevărul este că eu încă l-am judecat pe tatăl meu, până în momentul în care am rostit cuvintele pe care mi le-a șoptit Dumnezeu. Când l-am eliberat din lanțurile prejudecăților mele, am fost la rândul meu eliberată. Împăratul nostru face în așa fel încât amândouă părțile implicate în conflict să fie vindecate prin acțiunile uneia dintre ele.

Rănilor adânci care rămân nevindecate ne pot face să îi atacăm și să-i lovim chiar pe cei pe care cerul tânjește să-i vindece. Împăratul a cucerit inima voastră; acum dorește să vă folosească viața în vederea restaurării.

Nu există răzbunare mai deplină decât iertarea.

—JOSH BILLINGS

Haideți să punem la picioarele Tatălui nostru orice sabie a respingerii și dezamăgirii, lăsându-L pe El să o prefacă într-o armă a înfierii, restaurării și a întâlnirilor programate de sus. Cum ar putea dori Dumnezeu să vă folosească drept agenți ai restaurării?

Unde vă poate trimite Împăratul să spuneți cuvintele pe care alții au nevoie să le audă pentru a primi vindecarea și viața Lui? Sunteți gata să roștiți îndemnurile Sale, nu vorbele pe care le-ați repetat în gând? Sunteți dornice să binecuvântați pe cineva care v-a rănit? Nu vă cer să repetați cuvintele mele, ci să le spuneți pe cele șoptite de Tatăl în urechea voastră, cu privire la situațiile și oamenii care au mare nevoie de atingerea Lui.

Drag Tată ceresc,

Îmi așez viața la picioarele Tale, ca un act de loialitate. Am obosit să mai lupt cu o inimă împovărată de dezamăgire. Tu ești credincios cuvântului Tău și Ți place să faci toate lucrurile bine. Ți predau Ție tot ce am purtat prin propriile puteri. Las în mâna Ta și hotărârea timpului potrivit pentru toate și Te rog să îmi dai înțelepciunea și cuvintele Tale. Aleg să Ți ofer Ție întreaga mea loialitate și consacrare. Ridică-mă în picioare, mai degrabă pentru a vindeca decât pentru a răni. În Numele lui Isus, amin.

Acum, când ne pregătim să trecem la ultima secțiune, îmi dau seama că nu ne ajunge spațiul pentru a evidenția fiecare sabie pe care o puteți purta, fiindcă săbiile sunt arme care prezintă un nivel înalt de personalizare. În secțiunea următoare sper să vă pot motiva să nu ieșiți niciodată neînarmate din acasă.

PARTEA A PATRA

ÎMPUTERNICITE

Purtarea crucii

Trebuie să ne trezim! Altminteri, altcineva ne va lua locul și ne va purta crucea, răpindu-ne astfel cununa.

—WILLIAM BOOTH

Eu și voi avem deopotrivă o cruce și o cunună. Cel mai adesea, crucea pe care o purtăm este nevăzută. Îi observăm efectele, dar nu și forma. Tot astfel, în Cristos ni s-a dat o cunună nevăzută.

Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos decât pe îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai pus sub picioarele lui (Evrei 2:6-8).

Pe Pământ, cununa reprezintă poziția noastră de autoritate. Ca ambasadori ai cerului, noi suntem susținuți de puterea aceluia tărâm.

*Deprindeți-vă să-L cunoașteți pe Cristos și pe El răstignit.
Deprindeți-vă să Îi cântați și să-I spuneți: „Doamne Isuse, Tu ești neprihănirea mea, eu sunt păcatul Tău. Tu ai luat asupra Ta ce este al meu și mi-ai dat ce e al Tău. Ai devenit ce nu erai, pentru ca eu să pot deveni ce nu eram.*

—MARTIN LUTHER

Noi purtăm cununa și ducem crucea. Isus a dus crucea noastră ca noi să putem purta cununa Lui. El a devenit asemeni nouă. Nu a venit oare vremea să devenim și noi aidoma Lui?

Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16:24).

Cum îndeplinim această cerință a Lui? Ea cuprinde trei elemente: lepădarea de sine, luarea crucii și urmarea lui Isus. Căile mele egoiste sunt diferite de ale voastre, după cum crucea pe care o am eu de dus este unică drumului care-mi stă mie în față. Eu nu duc crucea voastră și nici voi pe a mea.

Pentru a învăța cum să ne ducem crucea, trebuie să răspundem întâi la câteva întrebări privitoare la ea. Ce anume ne cere Isus să ducem? Unde ne găsim crucea? Este ea o povară pe care o târâm după noi de-a lungul vieții sau ceva mult mai misterios decât ar putea reprezenta orice stâlp de lemn? Frumusețea crucii este atât de mare, încât niciun colier sau pandantiv nu se pot asemăna cu ea. Crucea cuprinde tot ce a pus în mâinile noastre lucrarea mântuirii.

Crucea nu este nici pe departe o podoabă pe care o purtăm; este un ordin pe care îl ducem la îndeplinire. În acest ultim capitol aş vrea să vă împărtășesc ce înseamnă să ne purtăm crucea aidoma unor eroine.

O discuție despre cruce

Era aproape ora două dimineața, în ajunul Paștelui. Tocmai așteptam, când Duhul Sfânt a început să-mi pună întrebări privitoare la cruce.

-Lisa, ce înseamnă să îți duci crucea?

Am răspuns toropită de somn:

-Să mă lepăd de mine însămi.

Am auzit atunci limpede:

-Nu, lepădarea de sine este doar primul pas.

Am continuat șovăielnic:

libertate, putere, sânge, sacrificiu, intimitate, strategie, iertare, acces, ispășire, dragoste.

Când făcusem sondajul căutasem un răspuns anume pe care nu l-am primit, dar pe care-l voi adăuga aici: *armă*. Când am recitat lista cuvintelor pe care mi le-au trimis atât de mulți oameni, am auzit șoapta Duhului Sfânt:

-Privește crucea. Toate aceste cuvinte și chiar mai mult reprezintă crucea. Du-le cu tine în universul tău de fiecare zi.

Ochii mei au trecut peste lista pe care o țineam în mână tremurândă. Era adevărat! *Crucea ne conferă tot ce a câștigat ea, după cum Isus ne pune la dispoziție tot ce este El!* Prin cruce, Cristos a dobândit pentru noi dragoste, iertare, libertate și răscumpărare. Sosise vremea să duc altora tot ce trăisem eu. Fiecare dintre cuvintele acestea surprindea o parte a esenței crucii care trebuia exprimată în fața lumii pierdute (și chiar a destul de multor oameni din biserici). Pavel descria astfel modul în care își ducea el crucea:

Noi purtăm acest mesaj prețios [al crucii] în vasele de lut neîmpodobite ale vieții noastre obișnuite (2 Corinteni 4:7, traducerea MSG).

Crucea pe care o port eu reprezintă tot ce a făcut El pentru mine, după cum crucea pe care o duceți voi este Evanghelia sau mărturia a ce a făcut Isus pentru voi. Însă ea nu se limitează la atât. Noi suntem vase care toarnă spre alții darurile prețioase ale cerului. Noi nu filtrăm Evanghelia, ci doar o purtăm. În felul acesta, extraordinarul ajunge între granițele vieții noastre obișnuite. În fiecare zi eu duc cu mine speranța, dragostea și iertarea crucii la aprozar, în avion sau la birou. Le port cu mine pretutindeni unde-mi duce viața pașii. În locurile acestea, ofer celor din jur puterea și frumusețea minunată a crucii.

Ascultați cum descrie Pavel noilor credincioși din Roma această dinamică a purtării crucii:

Iată ce vreau să faceți, cu ajutorul Domnului: luați viața voastră de fiecare zi (cu tot ce faceți în ea: somnul, mâncatul, mersul la muncă și odihna) și aduceți-o ca o jertfă înaintea lui Dumnezeu. *Cel mai bun lucru pe care-l puteți face pentru Dumnezeu este să primiți cu brațele deschise ceea ce face El pentru voi*. Nu ajungeți atât de bine integrați în cultura voastră încât să vă conformați ei fără să stați pe gânduri.

Ațintiți-vă în schimb privirea asupra lui Dumnezeu. Astfel, veți fi transformați din interior spre exterior. Recunoașteți degrabă ce dorește El de la voi și grăbiți-vă să faceți întocmai (Romani 12:1-2, traducerea MSG).

Isus nu a organizat cruciade, conferințe și nici măcar servicii săptămânale pline de fast. Cu toate acestea, fiecare clipă a vieții Lui transmitea un mesaj. (Nu e nimic greșit nici cu evenimentele organizate, însă ele fac rareori parte din viața noastră cotidiană.) Isus L-a purtat pe Dumnezeu cu El în fiecare zi, pretutindeni unde a mers, ceea ce vă cere și vouă să faceți. Purtarea crucii înseamnă să acceptați cu toată inima ce a făcut Dumnezeu pentru voi și să oglindiți această viață nouă în fața altora. Pe măsură ce ne însușim adevărul acesta, începem să ne purtăm altfel și să vedem lumea noastră cu alți ochi. Ce-ar fi dacă ne-am ruga în fiecare zi: „Tată ceresc, fie ca tot ce mi-a dăruit răstignirea Fiului Tău să se exprime pe deplin în și prin viața mea astăzi. Aleg să mă lepăd de păcat și de vechile mele limitări, în vreme ce măresc lucrarea Ta și Te urmez pe Tine”?

Lumea noastră L-ar vedea pe Isus înălțat.

Când adoptăm atitudinea aceasta, se schimbă locul spre care ne ațintim privirea. În loc să ne uităm la noi însene, privim la viața lui Isus. Citind Biblia, descoperim cum Își trăia Isus fiecare zi. Ceea ce ni s-a dat fără plată dăruim și noi la fel.

Pont despre dueluri

Duelați când sunteți obosiți, când sunteți bolnavi, când vă e prea cald sau prea frig, când plouă și chiar când detestați duelul.

Purtarea crucii

Haideți să parcurgem subiectul acesta împreună. Suntem de acord cu privire la faptul că dragostea necondiționată a lui Dumnezeu și-a găsit expresia supremă în cruce? Aveți vreo îndoială că milioane de oameni încă așteaptă să le ducem această expresie a

iubirii necondiționate? Cum putem îndeplini obiectivul acesta? Urmându-I exemplul.

Isus i-a *iubit* pe oameni spunându-le adevărul, hrănindu-i pe cei flămânzi, scoțând afară demoni, vindecând bolnavii, confruntându-i pe cei mânați de un spirit de religiozitate și înviind morții.

Isus străbătea toată Galileea, *învățând* pe norod în sinagogi, *propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință* care era în norod (Matei 4:23).

Faceți și voi la fel!

Cum rămâne oare cu iertarea? Este mai puțină nevoie de iertare astăzi sau nenumărați semeni ai noștri sunt prinși în capcana vinovăției și a rușinii? Duceți-le acestor oameni crucea iertării, iertându-i fără condiții și împărtășindu-le vestea bună a faptului că au fost iertați în felul acesta.

Isus a arătat oamenilor că erau *ierțați* spunându-le adevărul, hrănindu-i pe cei flămânzi, scoțând afară demoni, vindecând bolnavii, confruntându-i pe cei mânați de un spirit de religiozitate și înviind morții.

„Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!” Și iată că unii din cărturari au zis în ei înșiși: „Omul acesta hulește!” Isus, care le cunoștea gândurile, a zis: „Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îți sunt păcatele» sau a zice: «Scoală-te și umblă»? *Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe Pământ să ierte păcatele*, «Scoală-te, a zis El slăbănogului, ridică-ți patul și du-te acasă.»” Slăbănogul s-a sculat și s-a dus acasă. Când au văzut noroadale lucrul acesta, s-au înspăimântat și *au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere* (Matei 9:2-8).

Faceți și voi la fel!

Isus a făcut astfel pentru ca noi să știm că ne-a fost dată autoritatea de a vindeca și de a ierta. El a înfăptuit minunea aceasta în calitate de Fiu al omului! Cu cât mai mult ar trebui să facem și noi la fel, în calitate de fiice ale lui Dumnezeu?

Să ne oprim acum asupra subiectului libertății. A existat vreodată o generație atât de înlănțuită de poftă, lăcomie, idolatrie și depravare? Pe lângă oamenii prinși în capcanele acestea, mai sunt

cei care au devenit robi, fiind siliți să muncească forțat, sau care au ajuns victime ale traficului de persoane. Duceți acestor oameni crucea libertății. Poate că vă întrebați: „Cum?” Isus le-a arătat oamenilor că erau *liberi* spunându-le adevărul, hrănindu-i pe cei flămânzi, scoțând afară demoni, vindecând bolnavii, confruntându-i pe cei mânați de un spirit de religiozitate și înviind morții.

Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Diavolul; căci Dumnezeu era cu El (Fapte 10:38).

Faceți și voi la fel!

Isus a făcut bine și i-a vindecat pe toți cei apăsați de Diavolul, fiindcă Dumnezeu era cu El! Nu avem niciun motiv pentru a alege între dreptatea socială și domeniul supranaturalului. Isus nu S-a limitat la una dintre ele. Haideți să dăm la o parte numele nostru din ecuație, să Îl chemăm pe Emanuel („Dumnezeu cu noi”) și să facem la fel ca El.

Nevoia răscumpărării este vădită la fiecare nivel al condiției umane. Cuvântul *răscumpărare* are multiple semnificații, însemnând mântuire, izbăvire, scăpare, schimb, înnoire, restaurare și regenerare. A fost diminuată în vreun fel nevoia de toate acestea? Arătați celor din jur, prin viața voastră de fiecare zi, crucea răscumpărării dobândite în Cristos.

Isus a arătat oamenilor că au fost *răscumpărați* spunându-le adevărul, hrănindu-i pe cei flămânzi, scoțând afară demoni, vindecând bolnavii, confruntându-i pe cei mânați de un spirit de religiozitate și înviind morții.

Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului (Psalmul 107:2).

După îndemnul acesta, Psalmul 107 consemnează o serie de necazuri prin care a trecut poporul Domnului. Cuvintele lui vă vor ajuta să vedeți că nu sunteți singure, așa că vă va prinde bine să le citiți. Psalmul e prea lung să îl redau în întregime aici. Fie că voi ați dat greș, fie că vă găsiți într-o situație încurcată pe care nu voi ați provocat-o, este important să știți următorul fapt: *Dumnezeu răscumpără*. Indiferent cum am ajuns să ne cufundăm în necaz, El

ne scoate din situația aceea, îndrumându-ne spre liman. Numai El are puterea de a salva, iar noi, cele care am fost răscumpărate, ar trebui să spunem răspicat faptul acesta, ca un alt mod de a ne purta crucea.

Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta (Psalmul 16:10-11).

Cuvintele acestea sunt ale împăratului David, însă promisiunea cuprinsă în ele a fost mai întâi a lui Cristos, iar acum a noastră.

Pășiți și voi pe urmele Lui.

Indiferent în ce situație v-ați găsi acum, aceasta este promisiunea făcută celor răscumpărați, este puterea crucii lui Cristos. Ce altă emblemă are puterea de a proclama mai bine Evanghelia Împărăției? A adus jertfa lui Cristos de pe cruce vindecare în viața, trupul și relațiile voastre? Credeți că ea are încă puterea de a vindeca orice boală și suferință? Noi știm că Isus este același ieri, astăzi și în veci. Nu putem spune la fel și despre cruce? Isus i-a însărcinat pe ucenici să Îi urmeze exemplul după înviere.

Când L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe Pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:17-20).

Dacă Isus este cu noi și dacă El e neschimbat, atunci înseamnă că e gata să desfășoare pe Pământ tot ce a dobândit prin cruce.

În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviaț. Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16:14-18).

Isus a trebuit să abordeze câteva probleme înainte ca ucenicii să Îl poată urma și să vadă semnele și minunile amintite: îndoiala, necredința și împietrirea inimii. Nu e nevoie să alergați după demoni, dar dacă Îl urmați pe Isus îndeajuns de multă vreme, probabil că veți da și peste ei. Nu începeți să stați de vorbă cu ei, ci folosiți sabia Cuvântului lui Dumnezeu pentru a-i reduce la tăcere, iar apoi scoateți-i afară, în Numele lui Isus.

Rostiți adevărul cerului în orice limbă puteți.

Mânuierea șerpilor și înghițirea intenționată a otrăvii sunt practici de-a dreptul prostești. Din moment ce Isus nu a sărit de pe streșina templului, de bună seamă că nu îi chema pe ucenici să se joace cu șerpi veninoși ori să înghită băuturi ucigătoare. Ideea cu care trebuie să rămânem din pasajul citat este promisiunea ocrotirii divine. El ne-a făgăduit că, atunci când vom atinge bolnavii, ei se vor vindeca. Cei apăsați de boală nu vor mai fi socotiți oameni necurați de care ceilalți să se teamă să se apropie. Isus a atins și a fost atins de oameni necurați, iar atingerea aceasta le-a adus vindecare. Poate că veți spune: „Ei bine, în cazurile acelea era vorba despre Isus.” Am citit undeva că, atunci când Maica Teresa a ales să intre în contact cu leproșii, a fost descoperit tratamentul care a împiedicat răspândirea acestei boli infecțioase.¹⁰

Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod.
Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon... Și în fiecare zi,
în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească
Evangelia lui Isus Cristos (Fapte 5:12, 42).

Semnele, minunile, învățătura și predicarea ar trebui să constituie evenimente care se petrec în fiecare zi. Dacă tot am ajuns aici, trebuie să vă mărturisesc ceva... mi-aș dori ca supranaturalul să devină natural în mijlocul nostru și ca măreția Numelui lui Isus să fie proclamată zi de zi. Iată de ce vreau să rostesc Numele Lui și să Îi urmez călăuzirea. Dacă Biserica primară a dus mesajul crucii pretutindeni unde au ajuns credincioșii, iar inima celor ce l-au auzit a fost încurajată, cei bolnavi au fost vindecați, iar captivii eliberați, oare n-ar trebui să se întâmple la fel și printre noi?

Căutați cumva un semn al faptului că Isus încă mai vrea să înfăptuiască minuni? Crucea este semnul căutat, iar voi sunteți minunea Lui!

Eu cred că vom vedea semne și minuni în măsura în care predicăm crucea lui Cristos și trăim Cuvântul lui Dumnezeu. O Evanghelie minimalistă produce rezultate minime. Dacă predicăm doar jumătate dintre beneficiile crucii, le vom vedea numai pe jumătate dintre ele. Nu ne putem aștepta ca derivatele să aibă un efect de aceeași tărie ca și originalul.

Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:4-5).

Predicarea unei Evanghelii lipsite de putere are ca efect o putere minimă. Sângele lui Isus ne-a deschis calea apropierei de tronul divin cu îndrăzneală, pentru a putea găsi astfel toată puterea cerului de care avem nevoie.

Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua de apropiere (Evrei 10:23-25).

Săbii vii

Am scris toate acestea în speranța că voi reuși să vă stârnesc. Prea multă vreme am gădilat urechile și capriciile oamenilor cu dibăcia mâinilor noastre. A venit timpul să devenim eficiente, transformându-ne în săbii ale Domnului nostru.

Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! Îți spun și astăzi că îți voi întoarce îndoita! Căci Îmi încordez pe Iuda ca arc și iau pe Efraim ca săgeată și voi scula pe copiii tăi, Sioane, împotriva copiilor tăi, Grecie! *Te voi face ca sabia unui viteaz* (Zaharia 9:12-13).

După cum Isus a fost Cuvântul Tatălui făcut trup, viața noastră are menirea de a deveni Cuvântul lui Isus întrupat. Întrucât

Cuvântul lui Dumnezeu este sabia Duhului, iar Isus a fost Cuvântul făcut trup, noi, ca trup al Lui, trebuie să devenim săbii vii. „Din vânturi Îți faci soli și din flăcări de foc slujitori” (Psalmul 104:4). Noi suntem săbii învăpăiate care proclamă că Isus este calea.

Duhul Lui este vântul care ne împinge înainte, iar mesajul Lui este focul care arde în oasele noastre. Tot ce a făcut El pentru noi și tot ce tânjește să facă în continuare nu ar trebui limitat de îndoielile noastre de sine ori de tradițiile religioase pe care le avem. Crucea nu a lăsat nimic neîndeplinit. De ce am făcut atunci noi atât de puțin oare?

**După cum Isus
a fost Cuvântul
Tatălui făcut trup,
viața noastră are
menirea de a
deveni Cuvântul
lui Isus întrupat.**

Crucea vă oferă șansa de a deveni adevărate eroine. Ar trebui să o purtați ca unele care au nădejde în inimă, care sunt pline de credință cu privire la ceea ce pare cu neputință și de dragoste pentru întreaga omenire. Ucenicilor nu le-a ajuns timpul și nici spațiul pentru a consemna toate faptele lui Isus.

Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris (Ioan 21:25).

Aceasta înseamnă că minunăția vieții lui Isus este nemăsurată. Eu cred însă că fiecare dintre noi a fost aleasă de El pentru a fi o expresie vie a acestei minuni. Pe măsură ce devenim una cu El, așa cum Isus e una cu Tatăl, lumea va întrezări mireasa lui Cristos în toată frumusețea ei și mulți vor fi câștigați pentru Domnul.

Fiice ale lui Dumnezeu, nu mai priviți la imaginea pe care o vedeți în oglindă, respingeți-i limitările și oglinziți imaginea Sa. Amintiți-vă vouă însevă zi de zi bunătatea, răscumpărarea și îndurarea Lui. Ascultați glasul Duhului Sfânt în vreme ce duceți tot ce v-a pus crucea la dispoziție celor care așteaptă în nădejde. Citiți și recitați versetele Împăratului vostru, până când ele se vor revărsa în toate aspectele vieții voastre, în vreme ce pașiți pe urmele Lui. Preaiubitelor, nu vă mai gândiți la voi ca la niște ținte ale vrăjmașului, fiindcă voi ați fost alese mai întâi de toate să fiți o

sabie ridicată în mâna Lui. Trăiți ca niște eroine și veți da o lovitură de grație celui rău, iar oamenii prinși în lanțurile lui vor fi eliberați.

Unii au spus despre crucea lui Cristos că nu a fost o imagine a eroismului, însă această cruce a lui Isus a sădit mai mult eroism în sufletul oamenilor decât orice alt eveniment din istoria omenirii.

—JOHN G. LAKE

NOTE

1. Mara Hvistendahl, *Unnatural Selection* (Philadelphia, PA: Perseus, 2011), 6.
2. C.S.Lewis, *Scrisorile lui Zgândărilă* (New York: HarperCollins, 1942), 200.
3. Lewis, *Scrisorile lui Zgândărilă*, 4.
4. Nick Evangelista, *The Art and Science of Fencing* (Lincolnwood, IL: Masters Press, 1996), 126–27.
5. Evangelista, *The Art and Science of Fencing*, 126.
6. Moment (physics), http://en.wikipedia.org/wiki/Moment_%28physics%29.
7. *Trafficking in Persons Report*, iunie 2008, www.state.gov/documents/organization/105501.pdf, 9.
8. Pete Brookshaw, *The Greatest Challenges Facing the Salvation Army Today*, www.petebrookshaw.com/2012/07/greatest-challenges-facing-salvation.html, July 1, 2012.
9. *Flame-bladed sword*, http://en.wikipedia.org/wiki/Flame-bladed_sword.
10. David Van Biema, *Mother Teresa: The Life and Works of a Modern Saint* (New York: Time Books, 2010), 37.

TREZIREA LEOAICEI

Trezește-te și schimbă lumea din jur

În *Trezirea leoaicei*, Lisa prezintă viața și imagina biblică a leoaicei ca pe un model impunător și tandru al femeii. Vei fi provocată să descoperi pasiune proaspătă, putere și curaj.

- Să ajungi o reprezentare splendidă a tăriei
- Să îi protejezi cu îndârjire pe cei tineri
- Să îți înalți glasul cu putere pentru a schimba totul în jur

Alte resurse de la John și Lisa Bevere sunt disponibile gratuit la:

www.CloudLibrary.org

Resurse adiționale în multe limbi sunt disponibile pentru vizualizare & download pe [Youtube.com](https://www.youtube.com) & [Yuku.com](https://www.yuku.com) și pe alte surse media.

Dacă ai descoperi că ți s-a încredințat o armă invizibilă, invincibilă și veșnică? Ai folosi-o? Înaintea și începe să mânuiești CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU!

Pe plan mondial, femeile sunt ținta prejudecăților, traficului de ființe umane, abuzului și discriminării. Un dușman spiritual caută să dezarmeze femeile pe toate planurile. Lisa Bevere dezvăluie modul în care Cuvântul lui Dumnezeu este o sabie care trebuie să fie studiată și mânuită cu pricepere. Dacă a existat un timp potrivit pentru așa ceva, atunci este acum.

Pornind de la imaginea săbiilor folosite de războinici, Lisa îți va arăta cum poate sabia Cuvântului lui Dumnezeu să te învețe:

- Cum să vorbești limba cerului și a pământului
- Ce înseamnă să mijlocești
- Ce înseamnă să îți porți crucea
- Cum să ai discernământ
- Cum să dezarmezi dușmanul
- De ce sunt femeile ținta dușmanului - și de ce Dumnezeu dorește ca ele să se comporte cu eroism.

Cu pasiune. Actuală. Ușor de înțeles. Cu putere. Nostimă. Aceste cuvinte o descriu pe Lisa Bevere - vorbitor internațional, autor de succes și coproducător al emisiunii TV „The Messenger”, care se recepționează în mai mult de 216 de țări. Cu o transparentă caracteristică, Lisa împărtășește Cuvântul lui Dumnezeu îmbibat cu experiențe personale pentru a împuternici femeile să descopere puterea libertății. Inima ei este plină de pasiune pentru dreptatea socială, iar ca avocat al schimbării i-a mobilizat și pe alții să ia parte la ameliorarea suferințelor din lume.

Descarcă aceste & alte resurse la: www.CloudLibrary.org & www.MessengerInternational.org

Dorești mai mult?
Scanează aici

**Messenger
International**
MessengerInternational.org

Această carte este un dar din
partea autorului. Nu este de vânzare

